

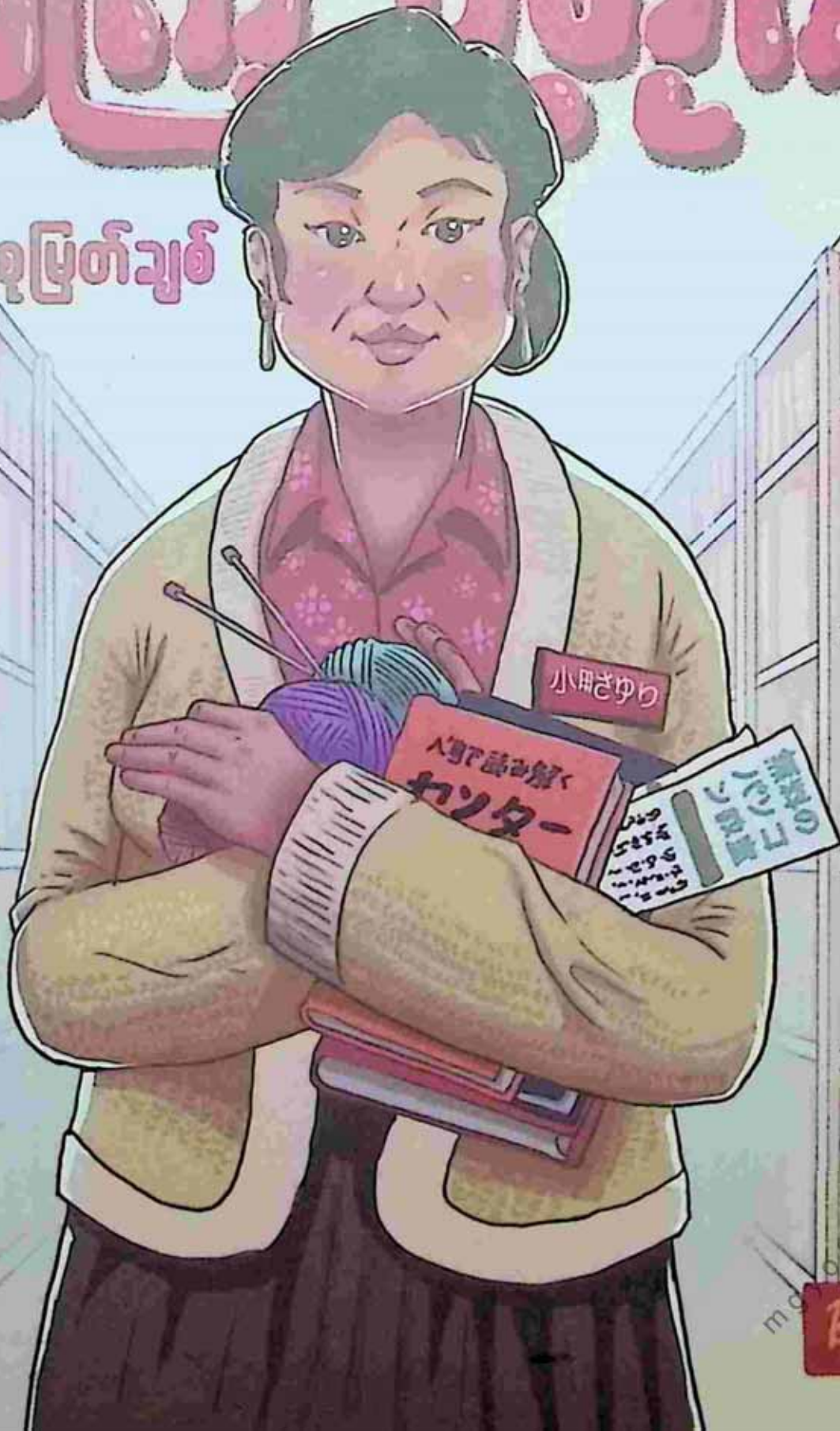

မေ့လျော့သွားတဲ့ ဂျပန်စာ

SAMPLE BOOK

အကြောင်းအရာ

စုပေါင်းချုပ်

What You Are Looking For is in the Library

Michiko Aoyama

ဒီစာအုပ်မှာ အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြား မတူညီတဲ့ လူငါးယောက်
ရဲ့ တစ်ယောက်ချင်းစီအကြောင်းကို အပိုင်းလိုက် ရေးသားထားပါ
တယ်။

အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို ချိတ်ဆက်ပေးတဲ့ အဓိကဇာတ်လမ်း
ကျောရိုးကတော့ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ရှိတဲ့ အသင်းတိုက်
ရဲ့ စာကြည့်တိုက်ပါ။ ဇာတ်ကောင်ငါးယောက်ဟာ ဘဝကို အားမလို
အားမရဖြစ်ပြီး ကိုယ်စီ ပြဿနာတွေနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ။

မမျှော်လင့်ဘဲ စာကြည့်တိုက် ရောက်သွားတော့ စာကြည့်တိုက်မှူးရဲ့
စကားတွေ၊ သူ ညွှန်းပေးတဲ့ စာအုပ်ရယ်၊ ပေးလိုက်တဲ့
မေတ္တာလက်ဆောင်ရယ်ကြောင့် အဝနေနည်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလာတာ
မျိုးပါ။

ဇာတ်ကောင်ငါးယောက်ကိုလဲ မထင်မှတ်ထားတဲ့ ပုံစံလေးတွေနဲ့
ချိတ်ဆက်ပေးထားသေးတယ်။

တငြိမ်ငြိမ် ဝတ္ထုလေးကိုမှ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ရယ် စာကြည့်တိုက်
တွေရဲ့ ပြောင်းလဲစေတတ်တဲ့ စွမ်းအားရယ် ပေါင်းစပ်ထားတာမို့
စာဖတ်သူတွေအတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့စေတဲ့ ဝတ္ထုကောင်းလေးပါ။

mgyoe.com

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၁၁၁)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စုမြတ်ချစ်

မျှော်လင့်ချက်တို့ ရှင်သန်ရာ စာကြည့်တိုက်

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ Jackie Lynn
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ နိုင်ငံထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၅၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၁၁၅၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် ၃၀၈၊ သင်္ဘောကျင်း ၂ လမ်း၊
သင်္ဘောကျင်းရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်း လမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆၂၂၂၆၀၂၀

စုမြတ်ချစ်
မျှော်လင့်ချက်တို့ ရှင်သန်ရာ စာကြည့်တိုက် / စုမြတ်ချစ်။ ရန်ကုန်
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၄။
စာမျက်နှာ - ၂၄၈၊ ၁၃.၉၇ စင်တီ x ၂၀.၃၂ စင်တီ
(၁၁၁) မျှော်လင့်ချက်တို့ ရှင်သန်ရာ စာကြည့်တိုက်

မာတိကာ

- ◆ ဘာသာပြန်သူ၏ အမှတ်တရစကား ၄
- ◆ အခန်း (၁) ၆
 - ⊃ တိုမိုကာ - အသက် ၂၁ နှစ်၊ အမျိုးသမီးဝတ် အရောင်းစာရေး
- ◆ အခန်း (၂) ၄၈
 - ⊃ ယို - အသက် ၃၅ နှစ်၊ ပရိဘောဂထုတ်လုပ်ရေး၏ စာရင်းကိုင်
- ◆ အခန်း (၃) ၉၉
 - ⊃ နာစုမိ - အသက် ၄၀၊ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာဟောင်း
- ◆ အခန်း (၄) ၁၅၃
 - ⊃ ဟိရိုယာ - အသက် ၃၀၊ ဗလာနုတ္တိ
(အလုပ်၊ ပညာအရည်အချင်း၊ လေ့ကျင့်မှု မရှိ)
- ◆ အခန်း (၅) ၁၉၉
 - ⊃ မာဆာအို - အသက် ၆၅ နှစ်၊ အငြိမ်းစား

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှတ်တရစကား

မူရင်းဂျပန်ဝတ္ထုရဲ့ စာရေးသူ Michiko Aoyama ရေးတဲ့ What You Are Looking For is in the Library က Japan Booksellers' Award အတွက် ဆန်ခါတင်စာရင်း ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဂျပန်မှာတင်မက နိုင်ငံတကာမှာပါ လူကြိုက်များပြီး ရောင်းအားအကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘာသာပေါင်း ၂၀ ကျော် ပြန်ဆိုခံရတဲ့ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်လဲ ဖြစ်တယ်။ ဂျပန်ကနေ အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ထားသူက Alison Watts ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ကတော့ English Version ကနေမှ တစ်ဆင့် မြန်မာလို ဘာသာပြန်ထားပါတယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြား မတူညီတဲ့ လူငါးယောက်ရဲ့ တစ်ယောက်ချင်းစီအကြောင်းကို အပိုင်းလိုက် ရေးသားထားပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းအရာတွေကို ချိတ်ဆက်ပေးတဲ့ အဓိကဇာတ်လမ်း ကျောရိုးကတော့ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ရှိတဲ့ အသင်းတိုက်ရဲ့ စာကြည့်တိုက်ပါ။ ဇာတ်ကောင် ငါးယောက်ဟာ ဘဝကို အားမလို အားမရဖြစ်ပြီး ကိုယ်စီ ပြဿနာတွေနဲ့ စိတ်ဓာတ် ကျနေတာ။

မမျှော်လင့်ဘဲ စာကြည့်တိုက် ရောက်သွားတော့ စာကြည့်တိုက်မှူးရဲ့ စကားတွေ၊ သူ ညွှန်းပေးတဲ့ စာအုပ်ရယ်၊ ပေးလိုက်တဲ့ မေတ္တာလက်ဆောင်ရယ် ကြောင့် ဘဝနေနည်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလာတာမျိုးပါ။ ဇာတ်ကောင်ငါးယောက်ကိုလဲ

မထင်မှတ်ထားတဲ့ ပုံစံလေးတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ပေးထားသေးတယ်။

တငြိမ်ငြိမ် ဝတ္ထုလေးကိုမှ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ရယ် စာကြည့်တိုက်တွေရဲ့ ပြောင်းလဲစေတတ်တဲ့ စွမ်းအားရယ် ပေါင်းစပ်ထားတာမို့ စာဖတ်သူတွေအတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့စေတဲ့ ဝတ္ထုကောင်းလေးပါ။ ဇာတ်လမ်း ခိုးခိုးရှင်းရှင်းလေးမို့ ဖတ်ရတာ အကြိုက်တွေ့မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ထုတ်ဝေပေးတဲ့ စာရိပ်မြိုင်စာပေရဲ့ ထုတ်ဝေသူ ကိုပြည့်အာကာ၊ အားပေးဖတ်ရှုပေးကြတဲ့ စာဖတ်သူတွေအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရင်း အမှတ်တရစကားလေး နိဂုံးချုပ်ပါရစေ။

စုမြတ်ချစ်

အခန်း | ၁

တိုမိုကာ - အသက် ၂၁ နှစ်၊ အမျိုးသမီးဝတ် အရောင်းစာရေး

ဆာယာက ချစ်သူအသစ်ရနေပြီလို့ ကျွန်မဆီ စာပို့တော့ “သူက ဘယ်လို လူမျိုးလဲ” လို့ ကျွန်မ ချက်ချင်း ပြန်ပို့လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပြန်စာထဲမှာ “သူက ဆရာဝန်လေ” တဲ့။ ရုပ်ရည်၊ ပင်ကိုစရိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း ဘာဆို ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက သူ့ချစ်သူဟာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ ဆာယာ ဆိုလိုတဲ့ ‘ဆရာဝန်’ ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ အလုပ် အကိုင်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုစရိုက်ကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့ သဲလွန်စပဲကိုး။ ဘယ်လို လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း အတိုချုံးဖော်ပြနိုင်ပေမဲ့ ကန့်သတ်ထားတဲ့ သမားရိုးကျပုံစံနဲ့ပါပဲ။

ကျွန်မ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ လူတွေ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမြင်ကြလဲ။ အလုပ်က ကျွန်မရဲ့ ပင်ကိုစရိုက်၊ အရည်အသွေးတွေကို ဘာများ ပြောထားလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေကို စဉ်းစားစပြုလာပြီ။

ဆာယာနဲ့ ကျွန်မ ခင်မင်ရင်းနှီးလာတာ အထက်တန်းကျောင်းကတည်းကပဲ။ သူက ကျွန်မ မွေးရပ်မြေက သူငယ်ချင်းပေါ့။ တိုကျိုမှာ ကောလိပ်လာတက်တုန်း ကတည်းက သူနဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ဘူး။ သူက စာတွေ ဆက်တိုက်ပို့လေရဲ့။ သူ့ချစ်သူအသစ်နဲ့ ပါတီမှာ ဘယ်လိုဆုံစည်းခဲ့ကြောင်းကို နည်းနည်းချင်းစီ ပြောပြ နေတော့တာ။ အဲဒီနောက် ကျွန်မ အဆင်ပြေလားလို့ မေးလာတယ်။

လက်ချောင်းကို ဖုန်းမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ နေသားတကျထားရင်း ‘ပျင်းစရာ

ကောင်းတယ်'လို့ ပို့ချင်ပေမဲ့ တကယ်တမ်း ပို့လိုက်မိတာက 'အလွန် ပျော်စရာ ကောင်းတယ်' တဲ့လေ။

ကျွန်မက အေဒင်မှာ အလုပ်လုပ်တာ။ အေဒင်က သုခဘုံလို့ ဆိုရလောက် ပေမဲ့ တကယ်တကယ်တမ်းတော့ ကုန်စည်အမျိုးမျိုးရောင်းတဲ့ ဆိုင်ခွဲတွေပါဝင်တဲ့ စတိုးဆိုင်ကြီးပေါ့။ ကုန်ပဒေသာစတိုးဆိုင်ကြီးလောက်တော့ အရည်အသွေးမြင့်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မရှိဘူး။ မနက်တိုင်း ကျွန်မ အနက်ရောင်စကတ်ကျပ်ကျပ်နဲ့ လက်ပြတ် ခါးတို ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ တွဲဖက် ဝတ်ဆင်ပြီး အရောင်းစာရေးလုပ်လိုက်။ ငွေရှင်း ကောင်တာနောက်မှာ အလုပ်လုပ်လိုက်နဲ့ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးလေ့ရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လ အငယ်တန်းကောလိပ်ကနေ ဘွဲ့ရပြီး ဒီအလုပ် စဝင်ခဲ့တာပေါ့။ အချိန် တွေ ကုန်တာ မြန်လိုက်တာရှင်။ ကျွန်မ နွေဦးတုန်းက အလုပ်ဝင်ခဲ့တာ ခုတော့ ဆောင်းရာသီတောင် ရောက်ခါနီးပြီ။ နိုဝင်ဘာဆိုရင် ဆိုင်မှာ အပူပေးစက်ဖွင့်ထား တဲ့အခါ ခြေအိတ်ရှည်ဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်မ ခြေထောက်တွေ ချွေးထွက်ပြီး ခြေချောင်း လေးတွေဆို ပူးကပ်ကျပ်သိပ်နေရောပဲ။ ယူနီဖောင်းဝတ်ရတဲ့ အမျိုးသမီးအများ စုလည်း ဒီလိုပုံစံ ခံစားရလောက်မှာပဲ။ အေဒင်ရဲ့ ယူနီဖောင်းထူးခြားချက်က အင်္ကျီ ပဲ။ မက်မွန် လိမ္မော်ရောင်စပ်ထားသလိုမျိုး သန္တာကျောက် ပန်းရောင်လို့ခေါ်ပြီး နာမည်ကျော် အရောင်ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်က ရွေးချယ်ပေးထားတာ။ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မတို့ လေ့ကျင့်ရေးကာလမှာ သင်ယူခဲ့ရတယ်။ မက်မွန် လိမ္မော်ရောင်စပ်ထားတဲ့ အရောင်ဟာ တောက်တောက်ပပနဲ့ အရေးစိုက်တဲ့ ပုံရိပ်ကို ပြသပြီး အရွယ်သုံးပါး အမျိုးသမီးတွေအတွက် အသားဆောင်တဲ့အရောင် ဖြစ်လေရဲ့။ ကျွန်မ အမျိုးသမီး ဝတ်အင်္ကျီ အရောင်းပိုင်း တာဝန်ကျတဲ့အချိန်မှာ အရောင်ကျွမ်းကျင်ပညာရှင် ပြောတဲ့အချက်ကို သဘောပေါက်သွားတာ။

“မစ် ဖူဂျီကီ... ကျွန်မ အားလပ်ချိန်ပြီးပြီ။ ညီမ သွားလို့ရပြီနော်”
အချိန်ပိုင်းဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မစ္စက် နူမာအူချီရဲ့ အပြော။

သူ့ငွေရှင်းကောင်တာကို ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့နှုတ်ခမ်းက တောက်ပ ရွန်းစိုနေရဲ့။ နှုတ်ခမ်းနီ ပြန်ဆိုးထားတာ သိသာတယ်။ မစ္စက် နူမာအူချီက ဒီမှာ အလုပ် လုပ်လာတာ ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ဝါရင့်သမားရင့်။ ပြီးခဲ့တဲ့ လက သူ့မွေးနေ့မှာ သူဟာ ဂဏန်းနှစ်လုံးတူ အသက်အရွယ်ကို ရောက်နေပြီလို့

www.dhammadownload.com

ပြောတယ်။ လေးဆယ့်လေးနှစ်၊ ခြောက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်တော့ မဖြစ်နိုင်တာမို့ ငါးဆယ့်ငါးနှစ်လို့ ထင်ရတာပဲ။ ကျွန်မအမေ အသက်အရွယ်လောက်ပေါ့ရှင်။

ကျွန်မ ပြောခဲ့သလို မက်မွန် လိမ္မော်ရောင်စပ်ဟာ မစွက် နူမာအူချိနဲ့လည်း လိုက်ဖက်လေရဲ့။ ဒီက ဝန်ထမ်းအများစုဟာ အချိန်ပိုင်းလုပ်တဲ့ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတွေဆိုတာ အရောင်ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်က သိထားဟန် တူပါရဲ့။

“မစ် ဖူဂျီကီ... အားလပ်ချိန်ယူပြီး ပြန်လာရင် အချိန်သိပ်ကပ်လွန်းတယ် နော်။ ပိုပြီး အချိန်မှန်သင့်တယ်”

“ဆောရီးပါရှင်”

သူက ဆရာကြီး လုပ်တတ်သူ။ အသေးအဖွဲ့လေးတွေကိုတောင် ဇီဇာ ကြောင်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေဆို သူကပဲ အရာရာ တာဝန်ယူထားသလို ပြုမူ တတ်သေးတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လုပ်ရပ်က မှန်တော့လည်း ကျွန်မ သည်းညည်းခံလိုက် ပါတယ်လေ။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်” လို့ ပြောပြီး ထွက်လာလိုက် တယ်။ ဆိုင်ခန်းတွေကို ဖြတ်လျှောက်သွားနေတုန်း တချို့အဝတ်တွေ နေရာတကျ မဖြစ်တာကို တွေ့တာနဲ့ ကျွန်မရပ်လိုက်ပြီး အစီအစဉ်တကျ ပြန်ဖြန့်လိုက်တယ်။

“တစ်ဆိတ်လောက်ရှင့်” လို့ ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက်က ခေါ်လိုက်လေရဲ့။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်နွမ်းနွမ်းလျက်ကက်ဝတ်ထားပြီး ကျောပိုးအိတ် လွယ်ထား တဲ့ အမျိုးသမီးကို တွေ့ရတယ်။ သူ့အရွယ်က မစွက် နူမာအူချိလောက် ရှိပေမဲ့လဲ မိတ်ကပ်တော့ မလိမ်းထားဘူး။

“ဘယ်တစ်ခု ကြိုက်လဲဟင်” လို့ သူက သိုးမွေးအပေါ် အင်္ကျီနှစ်ထည်ကို တစ်လှည့်စီကိုင်ပြရင်း မေးလေရဲ့။ ဝှံ့ပုံစံလည်ပင်းနဲ့ မရမ်းရောင်ရယ်၊ လည်ထောင်နဲ့ အညိုနုရောင်ရယ်။

ဆိုင်ငယ်လေးတွေက ဝန်ထမ်းတွေလုပ်သလို ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးအင်္ကျီ အရောင်းပိုင်းမှာတော့ ဈေးဝယ်သူတွေကို ချဉ်းကပ်တာမျိုး မလုပ်ကြဘူး။ အဲဒီ အတွက် ဝမ်းသာမိပေမဲ့ ဝယ်ယူသူက အကူအညီတောင်းလာရင်တော့ ကျွန်မ ကူညီရမှာပဲ။

“ကြည့်ပါရစေ...” လို့ ကျွန်မပြောပြီး တစ်ထည်စီကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက် တယ်။ မရမ်းရောင်လေးကို ညွှန်ပြပြီး “ဒီဟာ ပိုကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘူး” ဟု ရှင်း သိပ်ပြီး သပ်ရပ်လှပတာ”

m g y o e . c o m

“အဲဒီလို ထင်တာလား။ ကျွန်မအတွက် ဟိတ်ဟန်များလွန်းတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“မများပါဘူးရှင်။ ဒါပေမဲ့ ပေါ်လွင်တာမျိုး မကြိုက်ရင် အညှီလေးက ပိုကောင်းပြီး နွေးထွေးပုံ ပေါ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အညှီက မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်လောက်မယ် ထင်တယ်နော်”

ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ငြီးငွေ့ဖွယ် အပြန်အလှန် စကားပြောတွေ ဖြစ်နေရောပဲ။ စမ်းဝတ်ကြည့်ဖို့ သူ့ကိုပြောပေမဲ့ မဝတ်ဘူးဆိုတော့လဲ ဒုက္ခပိုများ သွားတာပေါ့။ သက်ပြင်းမချမိအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားနေရတယ်။ မရမ်းရောင် အင်္ကျီကို ကျွန်မကိုင်ပြီး “ဒီအရောင်လေးက ချစ်စရာလေးနော်။ အစ်မနဲ့ တတယ် လိုက်ဖက်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“အဲဒီလို ထင်တာလား” လို့ သူက ပြောပြီး အင်္ကျီကို အချိန်အတော်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းမော့လာတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီလား။

“ကောင်းပြီ... ဒါလေး ယူလိုက်မယ်” လို့ သူက ပြောပြီး ငွေချေဖို့ ငွေရှင်း ကောင်တာဆီ ထွက်သွားလေရဲ့။

ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့။ ကျွန်မလည်း ကျန်တစ်ထည်ကိုခေါက်ပြီး စင်ပေါ် ပြန်ထားလိုက်တယ်။ တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ အားလပ်ချိန်ထဲက ဆယ့်ငါးမိနစ်တော့ ကုန် သွားပြီ။

အနောက်ဘက်က ဝန်ထမ်းထွက်ပေါက်ဆီ ကျွန်မ ဦးတည်သွားနေတုန်း နာမည်ကြီးဆိုင်တစ်ခုက ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတယ်။ သူက ရေညှိစိမ်းရောင်နဲ့ အဖြူရောင် စကတ်ရှည်ဝတ်ထားတာမို့ လမ်းလျှောက်တိုင်း စကတ်က ဝဲခါနေရော။ ဆံပင်ကိုလည်း ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဆံထုံး ထုံးထားတာမို့ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ လိုက်ဖက်နေရဲ့။ သူ့အဝတ်အစားတွေဟာ သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ နာမည် ကြီး ဆိုင်ကပဲလား မသိဘူး။ သူတို့လို ဝန်ထမ်းတွေအတွက်တော့ ယူနီဖောင်း မဖြစ်မနေဝတ်စရာ မလိုဘူးကိုး။ ကြိုက်ရာဝတ်လို့ ရတယ်။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးတွေ ရှိနေတော့ အေဒင်ဟာ ခပ်မိုက်မိုက်နေရာလေး မသိမသာ ဖြစ်လာတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ ဝိရိဇာလေးထဲက ဝိနိုင်အိတ်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ အိတ်ထဲမှာ နေ့လယ်စာ အတွက် အစားအသောက်တွေ ထည့်ထားတာ။ အဲဒီနောက် ဝန်ထမ်းစားသောက် ဆိုင်ဆီ ထွက်လာတယ်။ ဆိုင်မှာကတော့ အစားအသောက်က အကန့်အသတ်နဲ့ပဲ။

ဆိုဘာခေါက်ဆွဲ၊ ဒါမှမဟုတ် အူဒုံခေါက်ဆွဲရယ် ဟင်းရယ်၊ အပတ်စဉ်တော့ အထူး
 နေ့လယ်စာ ပါလေရဲ့။ အကြော်တစ်မျိုးမျိုးပေါ့။ ဝန်ထမ်းစားသောက်ဆိုင်ကနေ
 မှာစားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စားဖို့ဆောင်က အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်မအော်ဒါနဲ့ ပတ်
 သက်ပြီး အမှားလုပ်မိလို့ သူ့ကိုပြောလိုက်တော့ သူ ငေါက်ငမ်းတာပဲ ကျွန်မခမျာ
 ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ခုဆိုရင် အလုပ်ကိုလာရာလမ်းမှာ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်
 ဖြစ်ဖြစ်၊ အသားလိပ်ဖြစ်ဖြစ် ဝင်ဝယ်လိုက်တယ်။

အမျိုးသားတွေက အဖြူရောင် ရှုပ်အင်္ကျီတွေနဲ့၊ ဖက်ရှင်ဆိုင်ငယ်လေး
 တွေရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအင်္ကျီတွေနဲ့။ အဲဒီကြားမှာ အမျိုးသမီး
 တွေရဲ့ ပန်းရောင်သန်းတဲ့ အပေါ် အင်္ကျီတွေကြောင့် အခန်းထဲမှာ ဆေးရောင်ခြယ်
 ထားသလိုလို။ ကျွန်မနားက အချိန်ပိုင်းဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးလေးယောက်ဟာ
 တစ်စားပွဲတည်းထိုင်ရင်း သူတို့အမျိုးသားတွေနဲ့ ကလေးတွေအကြောင်း ပြောဆို
 ရင်း ရယ်မောနေကြတာများ ဆူညံနေရောပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အဲဒီအမျိုး
 သမီးတွေကို ကျွန်မ လန့်တယ်။ သူတို့နားမှာ ရပ်ပြီး စကားအပြန်အလှန်ပြောဖို့
 မကြိုးစားချင်ဘူး။

အေဒင်မှာ အလုပ်လုပ်တာ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်။
 အေဒင်ဆီကပဲ အလုပ်ကမ်းလှမ်းချက် ရခဲ့တာကိုး။ ကျွန်မ လျှောက်လွှာမှာ
 အကြောင်းအရာ အများကြီး မထည့်လိုက်ဘူး။ ကောလိပ်ပြီးတာနဲ့ အလုပ်အများကြီး
 လျှောက်လိုက်တဲ့ထဲက အေဒင်လဲ တစ်ခုအပါအဝင်ပေါ့။ ကျွန်မ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့
 အရာတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ မထင်ထားတာမို့ ကျွန်မကို ဘယ်ကပဲ အလုပ်ခန့်ခန့်
 အဆင်ပြေပါတယ်လေ။ ပယ်ချခံရတာ အခါသုံးဆယ်လောက် ရှိခဲ့တော့ အေဒင်က
 အလုပ်ခန့်စာ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါ
 ကြောင့် ချက်ချင်းပဲ လက်ခံလိုက်တာ။ ပြီးတော့ အလုပ်က တိုကျိုမှာရှိတာမို့ ကျွန်မ
 အတွက် အရေးကြီးဆုံးအချက်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိုကျိုမှာ နေချင်လို့ရယ်
 မဟုတ်ဘဲ မွေးရပ်မြေကို မပြန်ချင်လို့ပါပဲ။

ကျွန်မ မွေးရပ်မြေဟာ တိုကျိုနဲ့ သိပ်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရှိတာ။ ဘယ်ကို
 ကြည့်ကြည့် စပါးစိုက်ခင်းတွေပဲ ပြည့်နှက်နေတဲ့ နေရာပေါ့ရှင်။ အနီးဆုံး ကုန်မျိုးစုံ
 ဆိုင်ကို ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကားမောင်းသွားရတယ်။ အဲဒီဆိုင်ကလည်း လမ်းမ
 ကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသောဆိုင်။ မဂ္ဂဇင်းတွေဆိုရင် အခြားနေရာတွေထက်
 ရက်အနည်းငယ်ကြာမှ ရောက်လာတတ်တယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ၊ ဖက်ရှင်စတိုးတွေလည်း

မရှိ။ စားသောက်ဆိုင်ရယ်လို့ မည်မည်ရရမရှိဘဲ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အစားအသောက် တွေ ရောင်းတဲ့ နယ်ခံဆိုင်ငယ်လေးတွေပဲရှိတယ်။ ကျွန်မ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ရောက်လာကတည်းက အဲဒီမှာ နေရတာ ပျင်းလွန်းလို့ သေတော့မလို့ပဲ။ အခွင့် အရေးရတာနဲ့ ထွက်သွားဖို့ မစောင့်နိုင် ဖြစ်နေတော့တာ။

ကျွန်မ ကြည့်နေကျ ရုပ်ရှင်တွေထဲကနေ တိုကျိုရဲ့ပုံရိပ်ကို သိခဲ့ရတာ။ ရုပ်ရှင်တွေဆိုတာကလည်း မွေးရပ်မြေမှာရှိတဲ့ ဗီဒီယိုလေးရုံမှာပဲ ကြည့်လို့ရတာမျိုး။ တိုကျိုဆိုတာက အရာရာရှိနေတဲ့ အိပ်မက်မြို့တော်ပေါ့။ ကျွန်မသာ တိုကျိုမှာ နေထိုင် ရှင်သန်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မဘဝဟာလည်း တီဗွီထဲက မင်းသမီးတွေရဲ့ ဘဝလို အပြတ်မိုက်ပြီး ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်မ အဲဒီ အတိုင်းပဲ ယုံကြည်နေခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်လဲ အထက်တန်းမှာ အင်တိုက်အားတိုက် စာကြိုးစားခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ပဲ တိုကျိုက ကောလိပ်ကို ဝင်ခွင့်ရခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်မ တိုကျိုကို ရောက်ရောက်ချင်းပဲ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာမှာ နေထိုင်နေရ ပါလားလို့ သဘောပေါက်သွားတယ်။ တိုကျိုက အိပ်မက်ဆန်တယ်။ ဆိုလိုတာကလေ ငါးမိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်လိုက်ရုံနဲ့ ကုန်မှူးစုံဆိုင် အနည်းဆုံး တစ်ဆိုင်လောက် တွေ့ရပြီး သုံးမိနစ်တစ်ကြိမ် ရထားတွေ ဆိုက်တယ်။ နေ့စဉ်သုံး ပစ္စည်းတွေ၊ အသင့် အစားအစာတွေကလည်း လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာ အချိန်မရွေး ရနိုင်လေရဲ့။ အဲဒါမှာ လေ့ကျင့်ရေးဆင်းဖို့ ကမ်းလှမ်းချက်ရပြီးတာနဲ့ ကျွန်မနေထိုင်တဲ့ နေရာ ကနေ ရထားတစ်ဘူတာပဲဝေးတဲ့ စတိုးဆိုင်မှာ တာဝန်ခန့်အပ်ခံရတယ်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း အနာဂတ်အကြောင်း တွေးမိတယ်။ ခုကနေ နောက်နှစ်တွေမှာ ကျွန်မ ဘာတွေများ လုပ်နေမလဲ။ တိုကျိုကို လာချင်တဲ့ စိတ် ဆန္ဒလို့မျိုး ထပ်တူကျတဲ့ အာသီသမရှိတော့ဘူး။ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုခုကို အောင် မြင်အောင် လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလဲ မရှိတော့ဘူး။ အရာရာဟာ အရည်မရ အဖတ်မရလို့ ယုတ်လျော့မှေးမှိန်သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်မတို့ ဇာတိမြို့ကနေ တိုကျိုမှာ ကောလိပ်သွားတက်ကြသူ ခပ်ရှားရှား။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မ ကောလိပ်သွားတက်နိုင်တာကို လူတွေ အံ့အားတသင့် ချီးမွမ်း ပြောဆိုကြတာကို သာယာနေခဲ့မိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ချီးကျူးရလောက်အောင်လဲ ကျွန်မဟာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်မနေပါဘူးလေ။ ရည်မှန်းချက်တွေ၊ ပျော်စရာတွေမှ မရှိတာ။ ရည်းစားသန်တောင် ရှိတာမှ မဟုတ်တာရှင်။ ကျွန်မအလုပ်က စနေ့ တနင်္ဂနွေ မပိတ်တာမို့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းတွေ့ဖို့ဆိုတာ ခက်လှချည်ရဲ့။

com

အဲဒီထက် ပိုတယ်ဆိုတာသိပေမဲ့ ကျွန်မ ခုထိ ကောင်လေးတစ်ယောက် မတွေ့နိုင်သေးဘူး။

ကျွန်မ အိမ်မပြန်ချင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းပြချက်က ကျေးလက်ဒေသရဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေကို ထပ်ပြီး ရင်မဆိုင်နိုင်တော့လို့ပဲ။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရပါမလဲ။ အေဒင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာတုန်း လွတ်ထွက်သွားတဲ့ အချိန်ကာလနှစ်တွေကို စိုးရိမ်မိတယ်။ အိပ်မက်တွေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေ မရှိတဲ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်ရင်း အိုမင်းလာပြီး ကျွန်မရဲ့ သန္တာကျောက် ပန်းရောင်ဘလောက်စ်အင်္ကျီရဲ့ အတွင်းဘက်မှာ အရေးကြောင်းတွေ ပေါ်လာပြီ။

‘အလုပ်သစ် ရှာတော့ တိုမိုကာ’... ။ အဲဒီအတွေးဟာ ကျွန်မစိတ်ထဲ ခုတလော တော်တော်ကို နေရာယူထားတာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ကိုလည်း အများကြီး အားစိုက်ထုတ်ရမယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ကျွန်မကလည်း တစ်ခုခုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြတ်သားသူ မဟုတ်။ အလုပ်လျှောက်လွှာ ရေးတာတောင် ကျွန်မအတွက် ကသီလင်တ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မလို မိန်းကလေးက တခြား ဘာများ လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကောလိပ်ထွက်ပြီး ကျွမ်းကျင်မှုမရှိ။ အေဒင်တစ်ခုတည်းကပဲ အလုပ်ခန့်ချင်တာ။

“ဟေး တိုမိုကာ” လို့ ကီရီယာမ လှမ်းခေါ်တယ်။ သူက မျက်မှန်ရောင်းတဲ့ ZAZ ရဲ့ ကုန်တိုက်ဆိုင်ခွဲမှာ အလုပ်လုပ်တာ။ သူက အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ်မို့ ကျွန်မထက် လေးနှစ်ကြီးတယ်။ အေဒင်မှာ ကျွန်မ တကယ် စကားပြောလိုရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသားပေါ့။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဖော်ရွေတယ်လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလကမှ သူ ဒီမှာ အလုပ်စလုပ်ပေမဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ZAZ ရဲ့ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး အေဒင်ရဲ့ဝန်ထမ်း မဟုတ်တာမို့ တစ်ခါတလေ ZAZ ရဲ့ အခြားဆိုင်ခွဲတွေမှာ သွားကူရတာကိုး။

ကီရီယာမက မက်ကရယ်ငါးကြော်ရယ်၊ အသားနဲ့ အူဒုံခေါက်ဆွဲရယ် ပါဝင်တဲ့ နေ့လယ်စာဗန်းကို ကိုင်ထားတယ်။ လူကသာ ပိန်ပိန်လေးဆိုပေမဲ့ အစားတော့ စားနိုင်သေး။

“ခင်ဗျားနဲ့ အတူထိုင်ရင် အိုကေလား”

“ရတာပေါ့” လို့ ကျွန်မ သူ့ကိုပြောလိုက်တော့ သူက ကျွန်မ မျက်နှာချင်း

mjoee.com

ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ကိုင်းပါးပါးနဲ့ မှန်ဝိုင်းဝိုင်းမျက်မှန်ကို တပ်ထားတာမို့ သူနဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်တာ။ သူ တကယ်လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်နေတာပဲလို့ ပြောနိုင် တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ZAZ မှာ အလုပ်မဝင်ခင် တခြားမှာလုပ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောဖူးတာကို ကျွန်မ မှတ်မိတယ်။

“ကီရိယာမ ... ရှင် အရင်က ဘာအလုပ်လုပ်လဲဟင်” လို့ ကျွန်မ မေးတယ်။

“ကျွန်တော်လား... အင်း ... ထုတ်ဝေရေးပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းလိုမျိုးတွေပေါ့။ တည်းဖြတ်တာ၊ စာရေးတာ၊ အဲဒါမျိုးတွေပေါ့”

“အို့... တကယ်ပဲလား” သူ ထုတ်ဝေရေးမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ကျွန်မ မသိဘူး။ သူ့အပေါ် ကျွန်မ အမြင်က ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားတယ်။ နူးညံ့တဲ့ အမူအရာနဲ့ သဘောကောင်းတဲ့သူ အဖြစ်ကနေ ထက်မြက်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သူ အဖြစ်ပေါ့လေ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ အရင်အလုပ်တွေမှာတောင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ အင်အားရှိတာပဲကိုး။

“ဘာလို့ အံ့ဩသွားတာလဲ”

“ရှင် အရင်က အံ့အားသင့်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ် လုပ်ခဲ့လို့လေ”

ကီရိယာမက ပြုံးပြုံး ခေါက်ဆွဲတရွတ်ရွတ် စားလေရဲ့။ “မျက်မှန်ဆိုင်မှာ လုပ်တာကလဲ အံ့ဩဖွယ်ရာပါပဲလေ”

“အို့... သေချာတာပေါ့” ... ကျွန်မလည်း ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး ကြက်အူချောင်း ပေါင်မုန့် တစ်ကိုက်စားလိုက်တယ်။

“အံ့အားသင့်စရာကောင်းတယ် ဆိုတာက ခင်ဗျားရဲ့ အကြိုက်ဆုံး စကား လုံး မဟုတ်လား တိုမိုကာ”

“အင်း... ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

သူ ပြောတာ မှန်လောက်ပါတယ်။ ဆာယာက သူ့ရည်းစားအကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြတုန်းက ‘အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်မ အကြိမ်အနည်းငယ်ထက် ပိုသုံးဖြစ်ခဲ့လောက်မှာပဲ။ ဘာကို အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါလိမ့်။ အထူးသီးသန့် ပါရမီကိုလား။ တစ်ခုခုကို နက်နက်နဲနဲ သိထားတဲ့ ဗဟုသုတကိုလား။ တစ်မူထူးခြားတဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကိုလား။

“ကျွန်မကတော့ ကျန်တစ်ဘဝလုံး အေဒင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အဆုံးသတ် တော့မှာပဲ” လို့ စတော်ဘယ်ရီနို့သောက်ရင်း တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အလုပ်ပြောင်းချင်လို့လား”

“အင်း...” လို့ ကျွန်မ ခဏနားပြီးမှ ပြောလိုက်တယ်။ “ခုတစ်လော အဲဒါ ကိုပဲ စဉ်းစားနေမိတာ”

“ဝန်ဆောင်မှုပေးတာကိုပဲ လုပ်ချင်နေတုန်းလား”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ ရုံးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ရလဲ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါဆို ပိတ်ရက် နားလို့ရသလို ကြိုက် ဘလည်း ဝတ်လို့ရတယ်။ ကိုယ်ပိုင်စားပွဲလည်း ရှိမယ်။ နေ့လည်စာချိန်ဆို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ အနီးအနားက ကဖေးကို သွားလို့ ရတယ်။ နားနေခန်းမှာဆိုလဲ သူဌေးအကြောင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောလို့ ရသေးတယ်”

“တကယ့်လုပ်ငန်းခွင်မှာတော့ ဒီလိုစိတ်မှန်းအခြေအနေတွေ ဘာမှမကြား ဖူးဘူး” လို့ ကိရိယာမက ပြောလေရဲ့။

အကူအညီ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ဆိုလိုတာက ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်တောင် ဘာအလုပ်မျိုးလုပ်ချင်လဲ သိမှ မသိတာရှင်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက အမြဲတမ်းဝန်ထမ်းလေ တိုမိုကာ။ နောက်နှစ်အနည်း ငယ်လောက်ဆို ရုံးချုပ်ကို ပြောင်းလို့ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ထင်ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့. . .”

ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်စဝင်ပြီးနောက် အမြဲတမ်း ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ဆိုင်ခွဲတစ်ခုခုမှာ သုံးနှစ်လုပ်ရတယ်။ အရောင်းအတွေ့အကြုံရှိပြီဆိုတာနဲ့ ရုံးချုပ်ကို ပြောင်းဖို့ လျှောက်ထားလို့ရတယ်။ အထွေထွေအရေးကိစ္စ၊ ဝန်ထမ်းရေးရာ၊ ထုတ် ကုန်တိုးတက်မှုအပိုင်းတို့မှာ လျှောက်လို့ရပြီး အဝယ်တော် သို့မဟုတ် ပွဲစီစဉ်သူ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မနဲ့ ကိုက်ညီတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ မှာတော့ ပြောင်းရွှေ့လျှောက်လွှာတွေကို လက်ခံတဲ့ အလားအလာက သိပ်နည်း တယ်လို့ ကြားထားတယ်။ လက်တွေ့အကျဆုံးရလဒ်ကတော့ ဌာနမျိုးအဖြစ် ရာထူး တိုးသွားတာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ရိုးစင်းလွန်းတဲ့ အထက်လူကြီးလိုပေါ့လေ။

မစ္စတာ အုအိရိုးက အသက် ၃၅။ ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လုံးလုံး ရှာဖွေတစ်နေရာ တည်းမှာပဲရှိခဲ့တာ။ ကျွန်မ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဒါလောက်ပဲ ကျွန်မ မျှော်လင့် နိုင်တာပါလားဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးရတယ်။ အရာရာ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်နေရင်တောင်မှ ပေါ့လေ။ ကျွန်မ ရာထူးတိုးနိုင်တာ သေချာလောက်ပေမဲ့ အလုပ်ကတော့ တစ်ပုံစံ တည်းပဲဖြစ်မယ်။ ကွာခြားသွားတဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာက တာဝန်ယူမှု ပိုသွား တာပဲ။ အဓိကအားဖြင့် အချိန်ပိုင်းဝန်ထမ်းတွေကို ကြီးကြပ်ရတာမျိုး။ အတွေးနဲ့တင်

စိတ်ချောက်ချားလာပြီ။ လစာကတော့ နည်းနည်း ပိုကောင်းသွားလောက်ပေမဲ့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်နိုင်မယ်လို့ မခံစားရဘူး။

“ZAZ မှာ အလုပ် ဘယ်လိုရသွားတာလဲဟင်” လို့ ကျွန်မ ကီရီယာမကို မေးလိုက်တယ်။

“အလုပ်ခေါ်တဲ့ ဝက်ဘဆိုက်တွေမှာ စာရင်းသွင်းလိုက်တော့ တုံ့ပြန်မှု ကောင်းကောင်း ရတယ်လေ။ ဒါနဲ့ပဲ ကမ်းလှမ်းတာတွေထဲကနေ ရွေးလိုက်တာ”

သူက ဖုန်း ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်မကို ဝက်ဘဆိုက်ပြတယ်။ ကိုယ်ရှာနေတဲ့ အလုပ်အမျိုးအစားနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ဖော်ပြချက်တွေကို ရွေး၊ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုတွေ အသေးစိတ်ဖော်ပြပြီး သင့်တော်တဲ့ ကမ်းလှမ်းမှု အီးမေး စောင့်ရ တယ်။ လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်တွေကတော့ အတော်အတန် တိကျပုံပေါ်တယ်။ ပညာအရည်အချင်းတွေ၊ အင်္ဂလိပ်စာကျွမ်းကျင်မှု ရမှတ်တွေ၊ ကားမောင်းလိုင်စင် စသဖြင့် အကွက်တွေမှာ အမှန်ခြစ်သွားရုံပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ဘာကျွမ်းကျင်မှုမှ မရှိဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာကျွမ်းကျင်မှု စာမေးပွဲ ဖြေထားတဲ့ အဆင့် (၃) တစ်ခုပဲ ရှိတာ”

အနည်းဆုံးတော့ ကားမောင်းလိုင်စင်လောက် ရှိထားချင်ပါရဲ့လေ။ ဇာတိ မြို့မှာ ဆိုရင်တော့ လူတိုင်းက အထက်တန်းကျောင်းပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း နွေရာသီ အားလပ်ရက်မှာ ကားမောင်းသင်ဖို့ စာရင်းသွင်းနေကျ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလို နေရာမျိုး ဖြစ်လို့ပဲ။ ကားမောင်းတတ်ရင် ဘာမှလုပ်လို့မရတဲ့ နေရာလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက တိုကျိုမှာ ကောလိပ်လာတက်ခဲ့တာမို့ လိုအပ်မယ်လို့ မတွေးမိတာနဲ့ နွေရာသီအားလပ်ရက်ကို ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်လုပ်ရင်း ကုန်လွန် ခဲ့လိုက်တာကိုး။ ဝက်ဘဆိုက်မှာ စာရင်းသွင်းမဲ့ဖောင်ကို ကြည့်ရင်း ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်မှု စာရင်းကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ Word, Excel, PowerPoint အပြင် ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ အရာတွေလည်း ပါသေးတယ်။

အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်မမှာ လက်ပတော့ပိုင်ဆိုင်ပါရဲ့။ ကောလိပ်တက် တုန်းက အစီရင်ခံစာရေးတာရယ်၊ ဘွဲ့အတွက် ကျမ်းပြုစုတုန်းကရယ် အသုံးပြုခဲ့တာ ကိုး။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်စတင်တာနဲ့ ဘာမှရေးစရာ မလိုအပ်တော့တာမို့ router ကျိုး သွားတာနဲ့ အသစ်တစ်ခုဝယ်ဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် ဝိုင်ဖိုင်နဲ့ အဓိက ချိတ်ဆက်ဖို့ စိတ် အနှောင့်အယှက် အဖြစ်မခံနိုင်တော့တာ။ အဲဒီကတည်းက လက်ပတော့ မသုံးတော့ တာမို့ ဘယ်လိုသုံးရမယ်မှန်းလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မလုပ်ဖို့ လိုအပ်တာမှန်သမျှ စမတ်

ဖုန်းနဲ့ လုပ်လို့ ရနေတာကိုး။

“ကျွန်မ Word တော့ သုံးတတ်ပေမဲ့ Excel တော့ မရဘူး”

“ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်ချင်ရင်တော့ Excel သိမှ ဖြစ်မယ်”

“ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေက ဈေးကြီးတယ်လေ”

“ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်စရာ မလိုပါဘူး” လို့ ကီရီယာမက ပြောတယ်။

“ရပ်ကွက်အသင်းတိုက်မှာ အဲဒီလိုအရာတွေ ရှိတတ်တယ်။ ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေအတွက် ဈေးသက်သာတဲ့ အတန်းမျိုးပေါ့လေ”

“ဘာရယ်... တကယ်လား။ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး” လို့ ကျွန်မ ပြောရင်း လက်ပတ်နာရီ ငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။ နေ့လယ်စာစားနေတဲ့ ပလတ်စတစ်အပတ် ကိုလည်း ပြန်ခေါက်လိုက်တယ်။ နားချိန် ဆယ်မိနစ်ပဲကျန်တော့တာမို့ ကောင်တာကို သုံးမိနစ်အလို ပြန်ရောက်မှဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် မစွက်နုမာအူချိုက ပူညံပူညံ ထပ် လုပ်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သန့်စင်ခန်းအရင်သွားဖို့ လိုတယ်။ စတော်ဘယ်ရီနို့ လက်ကျန်ကို တစ်ခါတည်း အလျင်စလို မော့လိုက်ရင်း ထရပ်ပြီး ထွက်လာတယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေစောင်းမှာ ကျွန်မ နေထိုင်တဲ့ ရပ်ကွက်နာမည် ဟာတိုရီ လို့ ဖုန်းထဲ ရိုက်ရှာတယ်။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်သား၊ ကွန်ပျူတာအတန်း ထပ်နှိပ်လိုက် တယ်။ ကျလာတာတွေများလို့ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ အဲဒီလောက် အများကြီး ရှိမှန်း ဘယ်သူက တွေးမိပါ့မလဲလေ။ ‘ဟာတိုရီ ရပ်ကွက်အသင်းတိုက်’ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မ အကြည့်တွေ တန့်သွားတယ်။ ကျွန်မတိုက်ခန်းကနေ ဆယ်မိနစ် တောင် လမ်းလျှောက်စရာမလိုတဲ့ မူလတန်းကျောင်းနဲ့ တွဲလျက် ဖွင့်ထားပုံပဲ။

အချက်အလက်တွေ များများသိရဖို့ ကျွန်မ နှိပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အတန်း မျိုးစုံ၊ ပွဲမျိုးစုံ ရှိလေရဲ့။ ဂျပန်ရိုးရာ ချက်စစ်ကစားနည်း၊ ဂျပန်ကဗျာ၊ ဂီတအလိုက် ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှု၊ ဟူလာအက၊ ကိုယ်လက်လေ့ကျင့်ခန်းတွေ၊ ပန်းအလှပြင် သင်တန်းတွေ၊ အကြောင်းအရာမျိုးစုံနဲ့ သင်တန်းတွေ စသဖြင့်။ မူလကန်းကျောင်းမှာ ဒီလိုအရာတွေရှိမှန်း ကျွန်မဖြင့် ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး။ ဒါတောင် အဲဒီနားမှာ နေထိုင်လာတာ သုံးနှစ်ရှိပြီနော်။

ကွန်ပျူတာအတန်းက တစ်ကြိမ်ကို ယန်းနှစ်ထောင် ကုန်ကျပြီး ဗုဒ္ဓဟူး နေ့တိုင်း နှစ်နာရီကနေ လေးနာရီအထိမို့ ကျွန်မအတွက် သိပ်အဆင်ပြေတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီဗုဒ္ဓဟူးနေ့က တာဝန်ကျစာရင်းမှာ ကျွန်မရဲ့ ပိတ်ရက်လေ။

mgyoe.com

သင်တန်းသားတွေက သူတို့ကိုယ်ပိုင် လက်ပတော့ ယူလာနိုင်သလို အတန်းထဲမှာလည်း ငှားရမ်းလို့ ရတယ်။ သင်ခန်းစာတွေကို အထူးစိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ပေးပေမဲ့ သင်ရိုးတော့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အချိန် သင်ယူနိုင်တယ်။ သင်တန်းဆရာမရဲ့ မိတ်ဆက်စာကို ကျွန်မ ဖတ်လိုက်တယ်။

ဘာမှ မတတ်မြောက်သေးတဲ့ လက်သင်လေးတွေကို ကြိုဆိုပါတယ်။ တစ်ဦးချင်းလမ်းညွှန်မှုနဲ့အတူ ကိုယ်ပိုင်အရှိန်လေးနဲ့ လေ့လာနိုင်တယ်။ အခြေခံ ကွန်ပျူတာစွမ်းရည်တွေ သင်ကြားပေးတယ်။ Word, Excel အပြင် ဝက်ဘ်ဆိုက်တည်ထောင်နည်း၊ ပရိုဂရမ်ရေးဆွဲနည်း စသဖြင့်။

ဝိုင်ဂွန်နီ

Excel ကို အတတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်လို အသုံးပြုနေတဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မြင်ယောင်လိုက်ပြီမို့ အချိန်အကြာကြီးနေမှ ပထမဆုံးအနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ အတွက် နည်းနည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာမိတယ်။

နှစ်ရက်အကြာမှာ ကျွန်မ လက်ပတော့ကိုင်ထားရင်း မူလတန်းကျောင်း ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်နေရဲ့။ ရပ်ကွက်အသင်းတိုက် ဟုမ်းပေဂျ်မှာပါတဲ့ လမ်းညွှန်မှု အတိုင်း လိုက်နာတယ်။ ကျောင်းခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် လမ်းကျဉ်းလေးရောက် တဲ့ထိ လျှောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ နှစ်ထပ်တိုက်အဖြူလေး တွေ့ရတယ်။ အဝင်ဝရှိ အမိုးပေါ်မှာ 'ဟာတိုရီ ရပ်ကွက်အသင်းတိုက်' လို့ ရေးထားတယ်။

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ရှေ့စားပွဲမှာ ဆံပင်ဖြူထူထူနဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ သူ့အနောက်က ရုံးခန်းထဲမှာ လည်စည်းပဝါနဲ့ အမျိုး သမီး ကစ်ဂျောက်က စားပွဲမှာထိုင်ရင်း တစ်ခုခုရေးနေရဲ့။

“ကျွန်မ ဒီကို ကွန်ပျူတာအတန်းအတွက် ရောက်လာတာပါရှင်” လို့ လူကြီးကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီမှာ နာမည်ရေးလိုက်ပါ။ အစည်းအဝေးအခန်း အေမှာပါ” လို့ သူက ပြောရင်း ကောင်တာပေါ်ကဖိုင်ကို ညွှန်ပြတယ်။ ဖိုင်ထဲမှာ ဇယားကွက်ဆွဲထားတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ နာမည်၊ လာရသည့်အကြောင်းအရင်း၊ ရောက်သည့်အချိန်၊ ပြန်သည့်

အချိန် စတဲ့အကွက်တွေ ပါတယ်။

အစည်းအဝေးအခန်းအောက် မြေညီထပ်မှာ။ ရှေ့စားပွဲကို ဖြတ်ကျော်ရင် ဧည့်ခန်းအကျယ်ကိုရောက်ပြီး ညာကွေ့လိုက်တော့ ချက်ချင်း တွေ့ရတာပဲ။ လျှော့ တံခါးအပွင့်ကနေ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် လက်ပတော့ဖွင့်ထားရင်း စားပွဲရှည် တွေမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေတာကို ကျွန်မ တွေ့နေရတယ်။ ကောင်မလေးက ဆံပင်အခွေအလိပ်တွေနဲ့ ကျွန်မထက် အသက်နည်းနည်းကြီးပုံရပြီး အသက်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာလေးထောင့်ဆန်ဆန်နဲ့။

သင်တန်းဆရာက အမျိုးသားမဟုတ်ဘဲ အမျိုးသမီးကိုး။ မစ် ဝွန်နီက အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက် ဖြစ်မယ်။

ကျွန်မ အခန်းထဲဝင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် မိတ်ဆက်လိုက်တယ်။ “ဟဲလို - ကျွန်မနာမည်က တိုမိုကာဖူဂျီကီပါရှင်”

ဆရာမက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးပြတယ်။ “ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ပါနော်” ကျွန်မ ကောင်မလေးနဲ့ စားပွဲတစ်ခုတည်း ထိုင်လိုက်ပေမဲ့ အစွန်းတစ်ဖက်မှာပါ။ သူနဲ့ ဟိုလူကြီးက သူတို့သင်ခန်းစာတွေကိုပဲ သည်းသည်းမည်းမည်း အာရုံစိုက်နေ ကြတာမို့ ကျွန်မကို သတိမထားမိဘူး။ အိမ်မှာကတည်းက ပါဝါဖွင့်လာတဲ့ လက်ပ တော့ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ မသုံးတာ တော်တော်ကြာပြီမို့ လုပ်ငန်းစနစ် လည်ပတ်ဖို့ သိပ်ကြာနေတာကိုး။ ကီးဘုတ်ပေါ်က ကျွန်မလက်ချောင်းတွေက ငှက်ပျောသီးတွေ လိုပဲ။ ဖုန်းတစ်ခုပဲ သုံးနေကျ ဖြစ်တာကိုး။ Word ကိုလည်း လေ့ကျင့်သင့်တယ်။

“မစ် ဖူဂျီကီ - Excel သင်ချင်တာ မဟုတ်လား” လို့ မစ်ဝွန်နီက ကျွန်မ လက်ပတော့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း မေးတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကွန်ပျူတာမှာ Excel မရှိဘူးရှင်”

သူက ကျွန်မ ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်ကို ထပ်ကြည့်ပြီး mouse ကို နည်း နည်း ရွှေ့လိုက်တယ်။

“ရှိပါတယ်။ အတိုကောက် လုပ်ပေးမယ်နော်”

X အစိမ်းရောင်လေးနဲ့ Excel က မျက်နှာပြင်အစွန်းနားမှာ ပေါ်လာတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ Excel က ကျွန်မကွန်ပျူတာထဲ တစ်ချိန်လုံး ပုန်းနေ တာလား။

“Word သုံးထားတာ တွေ့လိုက်လို့ Microsoft Office ကို ထည့်ထားမှာ ပဲလို့ ကျွန်မ ယူဆလိုက်တာ”

သူ ဘာပြောနေလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောလိပ်မှာတုန်းက ကျွန်မ ကိုယ့်ဘာသာ Word မထည့်တတ်တော့ သူငယ်ချင်းကို မေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ကွန်ပျူတာထဲ ရောက်နေတာဖြစ်မယ်။ တစ်ခုခုကို တခြားလူတွေအပေါ် မှီခိုလိုက်ရင် ဒီအတိုင်း ဖြစ်လာတော့တာပဲ။

နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက် ကျွန်မ Excel အကြောင်း အကုန် သင်ယူ ရတယ်။ မစ် ဝွန်နိုက ကျွန်မနဲ့ တခြား သင်တန်းသားနှစ်ယောက်အကြား လှည့်ပတ် နေပေမဲ့ ကျွန်မကိုတော့ လူသစ်မို့ အထူးအာရုံစိုက်ပေးတယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မ သင်ယူလိုက်တာတွေထဲက အံ့အားအသင့်ဆုံး အရာကတော့ Excel မှာ အကွက်ကလေးတွေကို မှတ်ပြီး ပေါင်းထည့်တာမျိုး။ တစ်ချက်နှိပ်လိုက် ရုံနဲ့ အားလုံး ပေါင်းစည်းသွားတယ်။ အဲဒီအရာကို သိပ်သဘောကျသွားတာမို့ ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာမဆုံး။ မစ်ဝွန်နိုကတော့ 'ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာလို့ ထင်မှာပဲ။ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လေ့ကျင့်နေရင်း မစ်ဝွန်နိုနဲ့ အခြား သင်တန်းသားတွေ စကားပြောတာကို ကျွန်မ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်တယ်။ သူတို့တွေက ပုံမှန် လာတက်ကြသူတွေ ထင်တယ်။ အသက်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က တောရိုင်းပန်းတွေ အကြောင်း ဝက်ဘဆိုက်လုပ်နေပြီး ကောင်မလေးကတော့ အွန်လိုင်းဆိုင်လေး လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မကတော့ အကျိုးမရှိ အလေအလွင့် အချိန်ဖြုန်းနေသလို ခံစားရတယ်။ သင်ယူလေ့လာနေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ကျွန်မကတော့ တစ်ချိန်လုံး အိမ်မှာ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပျင်းရိပျင်းတွဲ နေခဲ့တာပဲကိုး။ များများ စဉ်းစား မိလေလေ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် အသုံးမကျ နဲ့ချာတယ်လို့ ခံစားရလေလေ။

အတန်းပြီးခါနီးအချိန်မှာ မစ် ဝွန်နိုက “သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဖတ်စာအုပ်တော့ မရှိပေမဲ့ ညွှန်းချင်တဲ့ စာအုပ်နာမည်တွေ ပေးလိုက်မယ်နော်။ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ်တော့ မချုပ်ချယ်ပါနဲ့။ စာကြည့်တိုက်တို့၊ စာအုပ်ဆိုင်တို့မှာ ရှာကြည့်ပြီး ကိုယ့်အတွက် လိုက်နာရ လွယ်ကူမဲ့စာအုပ်ကို ရှာကြည့်ပါ” လို့ ပြောတယ်။ သူက ကွန်ပျူတာ လမ်းညွှန်စာအုပ် ကိုင်ထားပြီး ပြုံးနေရဲ့။ “ဒီရပ်ကွက်အသင်းတိုက်ရဲ့ စာကြည့် တိုက်မှာ ရှာလို့ရလောက်မှာပါ”

“စာကြည့်တိုက်” တဲ့လား။ ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းမွန်တဲ့ စကားလုံး လေးပါလဲ။ စိတ်ချမ်းမြေ့စေတယ်။ ကျွန်မ ကျောင်းသူလေးလို ပြန်ခံစားလိုက်ရတယ်။ “စာကြည့်တိုက်”။ “ကျွန်မ စာအုပ်ငှားခွင့် ရှိတာလားဟင်”

“ဒါပေါ့။ ဒီရပ်ကွက်မှာ နေထိုင်တဲ့ ဘယ်သူမဆို ခြောက်အုပ်ထိ နှစ်ပတ်

mgyoe.com

ငှားလို့ ရတယ်။ အဲဒါကတော့ စည်းကမ်းပဲထင်တယ်”

အဲဒီနောက် အသက်ကြီးကြီးလူကခေါ်လို့ မစ် ဝွန်နီ သူ့ဆီသွားလိုက်တယ်။ ကျွန်မလဲ ညွှန်းထားတဲ့ စာအုပ်နာမည်တွေကို မှတ်ပြီး ထွက်လာလိုက်တယ်။

စာကြည့်တိုက်ကလည်း မြေညီထပ်မှာပဲ။ အစည်းအဝေးခန်း နှစ်ခန်းကို ဖြတ်ပြီး အဆောက်အအုံရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ဂျပန်စတိုင်အခန်းရှိတယ်။ မီးဖိုချောင် ငယ်လေးရဲ့ ဘေးမှာပေါ့။ တံခါးကို ကျယ်ကျယ် ဟထားပြီး နံရံပေါ်မှာ ‘စာကြည့် တိုက်’လို့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားလေရဲ့။ စာအုပ်စင်တွေအပြည့်နဲ့ စာသင်ခန်းအရွယ် အစားလောက်ပဲ။ ဝင်ပေါက်ရဲ့ ဘယ်ဘက်က ကောင်တာကိုတော့ ‘ငှားရမ်းရန်နှင့် ပြန်အပ်ရန်’ လို့ ရေးထားတယ်။ အရှေ့ကောင်တာနားမှာ အပြာရင့်ရောင် ရှေ့ဖုံး ခါးစည်းဝတ်ထားတဲ့ သေးသွယ်ကျစ်လျစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် စင်ပေါ်က စာအုပ်တွေကို စီနေရဲ့။

ကျွန်မလည်း ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်ရင်း သူ့အနားကပ်သွားပြီး “တစ်ဆိတ် လောက်ရှင့်... ကွန်ပျူတာစာအုပ်တွေက ဘယ်မှာလဲဟင်” လို့ မေးတယ်။

သူ့ခေါင်း ဆတ်ခနဲလှုပ်သွားတာမို့ သူ ရှက်သွားလေရဲ့။ သူ့မျက်လုံးတွေက ခပ်ကြီးကြီး။ ဆံပင်ကို နောက်မှာစုပြီး ချည်ထားတာမို့ ယမ်းခါနေတယ်။ အထက် တန်းကျောင်းသူအရွယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ နာမည်ကတ်ပြားမှာတော့ နိုဇိုမိမိုရီနာဂါ တဲ့လေ။

“ဟိုမှာပါရှင်”

သူ့လက်ထဲ စာအုပ်တွေကိုင်ထားရင်း စာဖတ်စားပွဲကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး နံရံနဲ့ကပ်လျက် စာအုပ်စင်ကြီးကို ညွှန်ပြတယ်။

“အကြံပြုချက်တွေလိုအပ်ရင် စာကြည့်တိုက်မှူးက ရည်ညွှန်းကောင်တာ မှာ ရှိပါတယ်နော်”

“အကြံပြုချက်လား”

“အစ်မ ရှာနေတာကို သူ့ကိုပြောပြလိုက်ရင် သူကရှာပေးပြီး အကြံပေး ပါလိမ့်မယ်”

မစ်ဝွန်နီ ညွှန်လိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေကို စင်ပေါ်မှာ ရှာမတွေ့ဘူး။ စာကြည့် တိုက်မှူးနဲ့ တိုင်ပင်သင့်တယ် ထင်တယ်။ နိုဇိုမိက သူ အနောက်မှာရှိမယ်လို့ ပြော သွားတာမို့ ကျွန်မ အရှေ့စားပွဲကို သွားပြီးနောက် အနောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်

တယ်။ အဲဒီမှာ ခန်းဆီးအကာ ကန့်ထားတာ တွေ့ရပြီ မျက်နှာကြက်ကနေ ချိတ်ဆွဲ ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်မှာတော့ ‘ရည်ညွှန်းကောင်တာ’ လို့ ရေးထားတယ်။

အဲဒီကို ဦးတည်သွားပြီး ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်တော့ အို့... ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ်။ စာကြည့်တိုက်မှူးက အကြီးကြီး။ ကျွန်မ ဆိုလိုတာကလေ... ခန္ဓာကိုယ် ကြီးတာ၊ ဝတာ မဟုတ်ဘူး။ အယ်လ်ပုံသဏ္ဍာန်ကောင်တာနဲ့ ခန်းဆီး အကန့်ကြားက နေရာတစ်ခုလုံးကို သူ ယူထားတာ။ သူ့အသားအရောင်က လုံးဝ ဖျော့တော့နေတာမို့ မေးစေ့ ဘယ်နေရာမှာဆုံးပြီး လည်ပင်း ဘယ်နေရာကစလဲ တွေ့တောင် မတွေ့ရဘူး။ ဆင်စွယ်ရောင် သိုးမွေးရင်ကွဲအင်္ကျီအပေါ်ကနေ အဝါနု ရောင် ရှေ့ဖုံးခါးစည်းကို ဝတ်ထားတယ်။ ဆောင်းတွင်းမို့ ဂူအောင်းနေတဲ့ ပိုလာ ဝက်ဝံကိုတောင် သတိရသွားတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေက လိမ်ကျစ်ပြီး ခေါင်းပေါ် တည့်တည့် ဆံထုံးအသေးလေး ထုံးထားပြီး ပန်းပွင့်ဆံထိုးလေး ထိုးထားတာမို့ အဖြူရောင်ပန်းဖွားလေးသုံးခု တွဲလောင်းကျနေလေရဲ့။ သူ တစ်ခုခုကို ငဲ့ကြည့် နေပေမဲ့ ဘာလဲတော့ ကျွန်မ သေသေချာချာ မမြင်ရဘူး။ နာမည်ကတ်ပြားမှာတော့ ဆာယူရီကိုမာချီလို့ ရေးထားတယ်။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ နာမည်လေးပဲ။

ကျွန်မ အနားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းတိုးသွားပြီး လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်တယ်။ မစ် ကိုမာချီက ကျွန်မကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်တယ်။ သူ့ရဲ့ တခြားခန္ဓာကိုယ် အစိတ် အပိုင်းတွေကို လုံးဝ မလှုပ်ဘဲနဲ့ပေါ့။ မျက်လုံးထဲက မျက်သားဖြူဖြူတွေကလည်း သိပ်ကြီးတယ်။ လက်ကိုင်ပဝါအရွယ်ချပ်ပြားပေါ်မှာ ထိန်းထားတဲ့ ပင်ပေါင်ဘောလုံး အရွယ် တစ်ခုခုကို အပ်နဲ့ထိုးနေတာ။ သူ ဘာများလုပ်နေတာလဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက် ကို ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်အောင် လုပ်နေတာလား။ ကျွန်မ အကျယ်ကြီး ထအော်မိတော့မလို့။

“အာ...အင်း...အိုကေ” ကျွန်မ မဖြစ်မနေ တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောလိုက် ပေမဲ့ ကျွန်မ လုပ်ချင်တာဆိုလို့ ဖြစ်နိုင်သမျှ မြန်မြန် အမြီးကုပ် ထွက်ပြေးသွားချင် တာပဲ။

“ဘာရှာနေတာလဲဟင်”

သူ့အသံ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိအောင် ထူးခြားလို့ ကျွန်မခြေထောက်ကို ကြမ်းပြင်နဲ့ သံမှိုစွဲရိုက်ထားလိုက်သလိုပဲ။ သူ့အသံက ကျွန်မကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက် သလိုလို။ ဒါပေမဲ့ နွေးထွေးတာမို့ ကျွန်မကို လွမ်းခြုံရစ်ပတ်ပြီး လုံခြုံစိတ်ချစေရဲ့။ ဒါတောင် မပြုံးမရယ်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ အသံထွက်လာတာ။

‘ကျွန်မ ဘာရှာနေတာလဲ’။ ကျွန်မ ရှာနေတာက အလုပ်လုပ်ဖို့ အကြောင်း

kyoe.com

ပြချက်။ ကျွန်မ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်နိုင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ။ ဒါပေမဲ့ သူ
မျှော်လင့်နေတဲ့ အဖြေတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ “အင်း... ကျွန်မက ကွန်ပျူတာကို
ဘယ်လို အသုံးပြုရမလဲဆိုတဲ့ စာအုပ်တွေ ရှာနေတာပါရှင်”

မစ် ကိုမာချီက လိမ္မော်ရင့်ရောင်ဘူးကို အနားတိုး ဆွဲယူလိုက်တယ်။
ဆဋ္ဌဂံပုံဘူးမှာ အဖြူရောင်ပန်းပွင့်ပုံစံတွေဆိုတာ ကျွန်မ သတိထားမိလိုက်တယ်။
ပျားရည်လိပ်ခုံးကွတ်ကီးဘူးပဲကိုး။ ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်တာ။ လိပ်ခုံးပုံစံ ကွတ်ကီးတွေနဲ့
အလယ်မှာ ပျော့ပျော့လေး။ ကူရီမီယာဒီဆိုတဲ့ အနောက်တိုင်းစတိုင် မုန့်တိုက်ကနေ
ထုတ်လုပ်တာလေ။ အစားကောင်းကောင်းတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ နည်းနည်းတော့
ထူးခြားတယ်။ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်မှာ အလွယ်တကူ ရနိုင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။

သူ အဖုံးကို မဖွင့်လိုက်တော့ ကတ်ကြေးအသေးလေးရယ်၊ အပ်တွေရယ်
တွေ့ရတယ်။ သူက ချုပ်လုပ်ဖို့ ကွတ်ကီးဘူးအလွတ်ကို သုံးနေတာပဲကိုး။ မစ်
ကိုမာချီက သူ့အပ်နဲ့ သိုးမွေးချည်လုံးကို သိမ်းပြီးနောက် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်တယ်။

“ကွန်ပျူတာမှာ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“Excel စချင်တာပါ။ ကျွမ်းကျင်မှုစာရင်းတွေမှာ အမှတ်အသားလုပ်ဖို့
လောက်ပါပဲ”

“ကျွမ်းကျင်မှုစာရင်း” လို့ သူက ထပ်ပြောတယ်။

“အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေး ဝက်ဘဆိုက်မှာ စာရင်းသွင်းမလို့ စဉ်းစားနေ
တာပါ။ ကျွန်မ လက်ရှိအလုပ်မှာ မပျော်ဘူး”

“ဘာအလုပ် လုပ်တာလဲဟင်”

“ထူးကဲသာလွန်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကုန်တိုက်မှာ အမျိုးသမီးဝတ်တွေ
ရောင်းတာပါ”

သူ့ခေါင်းကို တစ်ဖက်စောင်းငဲ့လိုက်တော့ ဆံထိုးက ပန်းဖွားလေးတွေက
လှုပ်ခါပြီး တလက်လက် တောက်ပနေရဲ့။

“ကုန်တိုက်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်းလုပ်တာက ထူးကဲတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး
လား”

ဘာပြောရမလဲ ကျွန်မ မသိဘူး။ မစ် ကိုမာချီကတော့ ကျွန်မ အဖြေကို
စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေလေရဲ့။

“အင်း... ကျွန်မ ဆိုလိုတာက လူတိုင်း လုပ်နိုင်တာမျိုးလေ။ ကုန် မရဲ့
ရည်မှန်းချက်အလုပ်တို့ ပြင်းပြင်းပြပြ လုပ်ချင်တာမျိုးတို့ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်

m j y o e . c o m

တစ်ခုရယ်ဆိုပြီး လုပ်လိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေတာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထောက်ပံ့ဖို့တော့ အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ”

“အလုပ်ရအောင်ရှာပြီး နေ့တိုင်း အလုပ်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွေးမွေးနိုင်တယ်။ ဒါက ကောင်းတဲ့ အောင်မြင်မှုပဲလေ”

အရင်က ဘယ်သူကမှ ကျွန်မဘဝကို ဒီလိုမျိုးသုံးသပ်တာ မရှိဖူးဘူး။ သူ့အဖြေကြောင့် ငိုချင်သွားတယ်။ သူ ကျွန်မကို မြင်တာက ကျွန်မ ဖြစ်တည်မှု ပုံစံအတိုင်းပဲကိုး။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွေးမွေးနိုင်တယ်ဆိုတာက ကုန်မျိုးစုံဆိုင်က ဝယ်စားလိုက်တာမျိုးပဲ”

သူ ဆိုလိုတဲ့ ‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွေးမွေးနိုင်တယ်’ ဆိုတာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဒီလိုမဟုတ်မှန်း ကျွန်မသိပေမဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ရှေ့နောက် မစဉ်းစားဘဲ ပြောချလိုက်တယ်။

မစ် ကိုမာချီရဲ့ ခေါင်းက နောက်တစ်ဖက်ကို တိမ်းသွားတယ်။

“အင်း... အသစ်အဆန်းတစ်ခုခုကို သင်ယူချင်တဲ့အခါ ရည်ရွယ်ချက်က သိပ်အရေးမပါပါဘူး။ သဘောထားကောင်းကောင်း ရှိဖို့ပဲ”

သူက ကွန်ပျူတာဘက်လှည့်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ကီးဘုတ်ပေါ် တင်ပြီး ဆိုင်းငံ့နေတယ်။ အဲဒီနောက် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အရှိန်နဲ့ စာစရိုက်တယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေ ရွေ့နေပုံက မှန်ဝါးလာလို့ ကျွန်မ အံ့အား တသင့် ဖြစ်ရင်း ပြိုလဲကျသွားတော့မလို့ပဲ။

‘တောက်...’ နောက်ဆုံးတစ်ချက် နှိပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်ကောက် ဝတ်ကို ကီးဘုတ်ပေါ်ကနေ အသာလေး မလိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ ပရင်တာက အလုပ်လုပ်နေရဲ့။

“ဒါတွေက Excel စတင် လေ့လာသူတွေအဖို့ အသုံးဝင်မှာပါ” လို့ မစ် ကိုမာချီက ပြောရင်း ကျွန်မကို စာရွက်ပေးတယ်။ Word နှင့် Excel အတွက် တစ်ဆင့်ချင်းလမ်းညွှန်၊ လက်သင်များအတွက် Excel၊ Excel ဆိုသော မြန်ဆန် ကျွမ်းကျင်သော မှတ်စုစာအုပ်များ၊ Microsoft Office ၏ ရိုးရှင်းသောမိတ်ဆက်။ အဲဒီနောက် ညာဘက်အောက်နားမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကို ကျွန်မ သတိထားမိလိုက်တယ်။ ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’ တဲ့လေ။ စာလုံးတွေကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ဂူရီနဲ့ ဂူရာဆိုတဲ့ လယ်ကြွက်နှစ်ကောင်အကြောင်း ရေးထားတဲ့ ကလေးရုပ်ပြစာအုပ်

လေ။

“အို... ဒါလေးကောပဲ”။ မစ် ကိုမာချီက သူ့ထိုင်ခုံကို နည်းနည်း လှည့်လိုက်ပြီး ကောင်တာအောက်ကို လက်လှမ်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မ အရှေ့နည်းနည်း ကုန်းပြီး ခိုးကြည့်လိုက်တော့ အံဆွဲငါးခုပါတဲ့ သစ်သားပီရိုကို တွေ့ရတယ်။ သူက အပေါ်ဆုံးအံဆွဲကို ဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှာ နူးညံ့ပြီး အရောင်အသွေးစုံတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေအပြည့်။ သူ တစ်ခုရွေးပြီး ကျွန်မကို လှမ်းပေးတယ်။ “ဒီမှာ ရော့... ညီမ အတွက်ပါ”

ကျွန်မ အလိုအလျောက် လက်ဝါး ဖြန့်လိုက်မိတော့ သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို ချပေးတယ်။ ဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ အမည်းရောင် ပစ္စည်းလေးက လက်ပတ်နာရီ ခိုင်ခွန်အကြီးအရွယ်လောက်ရှိပြီး နည်းနည်းလေး ပြုထွက်နေတယ်။ ‘အကြော်ဒယ်ပြားလေးလား’။

ကျွန်မလက်ထဲက ပစ္စည်းလေးက အကြော်ဒယ်ပြား အပျော့စားလေးဖြစ်ပြီး လက်ကိုင်မှာ သေးငယ်လုံးဝန်းတဲ့ ချိတ်ကလေးပါတယ်။

“ဟင်... ဘာများလဲ”

“မေတ္တာလက်ဆောင်ပါ”

“မေတ္တာလက်ဆောင်လား”

“အင်း... စာအုပ်တွေနဲ့အတူ အပျော်သဘောမျိုးပေါ့”

ကျွန်မ အကြော်ဒယ်ပြားလေးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ အင်း... မေတ္တာလက်ဆောင်ပေါ့လေ။ ချစ်စရာတော့ အကောင်းသား။

မစ်ကိုမာချီက ပျားရည်လိပ်ခုံးကွတ်ကီးဘူးကို ဖွင့်ပြီး သူ့အပ်နဲ့ သိုးမွေးချည်လုံးကို ထုတ်တယ်။ “သိုးမွေးထိုးဖူးလား”

“မထိုးဖူးဘူး။ ဒါမျိုးကို တွစ်တာမှာပဲ မြင်ဖူးတာ”

သူက အပ်ကို ကျွန်မ မြင်ရအောင် ထောင်ပြတယ်။ ထိပ်မှာ ထောင့်မှန်ပုံစံ ကွေးပြီး အစွန်းတစ်ဖက်မှာတော့ အလွန်သေးငယ်တဲ့ ချိတ်ကလေးတွေ ပြုထွက်နေရဲ့။

“သိုးမွေးထိုးတာက နားလည်ရခက်တယ်” လို့ သူ ပြောတယ်။ “လုပ်ရမှာက အပ်ကို သိုးမွေးချည်လုံးမှာထိုးပြီး သုံးမြှောင့်ပုံစံ ဖြစ်သွားမယ်။ အလျဉ်းသင့်သလို ထိုးနေတယ်လို့ ထင်ကောင်းထင်မှာပါ။ ချည်မျှင်တွေက အကုန် လိမ်ယှက်တာ။ ဒါပေမဲ့ အပ်က လှစ်ဟပြမဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် ရှိနေတယ်” လို့ သူက ပြောရင်း ချည်လုံးကို

ဆတ်ခနဲ ထိုးလိုက်ပြန်တယ်။

အဲဒီအံ့ဆွဲထဲမှာ ချည်ထိုးထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရှိရမယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ပေးဖို့သက်သက် မေတ္တာလက်ဆောင်တွေလား။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်တွေ ပေါ်မှာပဲ လုံးဝ အာရုံစူးစိုက်နေတာမို့ 'စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် ကျွန်မအလုပ်က ပြီးပြီ' လို့ ပြောနေသယောင်။

ကျွန်မ ကွန်ပျူတာစာအုပ်တွေရှိရာ စာအုပ်စင်ကို ပြန်လာပြီး ညွှန်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေ တွေ့တာနဲ့ နားလည်ရလွယ်လောက်မဲ့ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ရွေးလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ 'ဂူရီနဲ့ ဂူရာ' စာအုပ်ကရော ဘယ်မှာလဲ။ အဲဒါကိုလဲ ယူသင့်တယ် ထင်တယ်။ မူကြိုအရွယ်တုန်းကတော့ ခဏခဏ ဖတ်ဖူးပါရဲ့။ အမေ ဖတ်ပြတာ ကိုလည်း မှတ်မိတယ်ထင်တယ်။ မစ်ကိုမာချီက ဒီစာအုပ်ကို ဘာလို့ ညွှန်းလိုက်တာ များလဲ။ သူ မှားပြီး ပြောလိုက်မိတာလား။

ကလေးရုပ်ပြစာအုပ်တွေက ပြတင်းပေါက်ဘေးက နေရာမှာ စာအုပ်စင် နိမ့်နိမ့်လေးတွေနဲ့။ ဖိနပ်ချွတ်ဝင်ရတဲ့ နေရာဖြစ်ပြီး ရော်ဘာအခင်း ချပ်ပြားတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး ကာရံထားတယ်။ ကျွန်မ ဝင်သွားတဲ့အခါ ပတ်ပတ်လည်မှာ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ အများကြီးတွေ့ရလို့ ရုတ်တရက် စိတ်အေးချမ်းသွား တယ်။ စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်လာတယ်။ 'ဂူရီနဲ့ ဂူရာ' စာအုပ် သုံးအုပ် တွေ့ရတယ်။ ဒါက ဂန္ထဝင်ရုပ်ပြစာအုပ်မို့ စာကြည့်တိုက်မှာ အုပ်ရေများ များ ထားတာ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မလဲ ငှားလို့ရတာပဲလေ။ ဆိုလိုတာက အခကြေးငွေ မပေးရဘူး မဟုတ်လား။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မလဲ ကွန်ပျူတာစာအုပ် နှစ်အုပ်ရယ်၊ 'ဂူရီနဲ့ ဂူရာ' စာအုပ်ရယ် ကို 'ငှားရမ်းရန်' ကောင်တာရှိ နိုဇိုမီဆီ ယူသွားပြီး ကျွန်မရဲ့ ကျန်းမာရေးအာမခံကတ် ကို သက်သေခံကတ်ပြားအနေနဲ့ပြပြီး စာအုပ်အငှားကတ် လျှောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ငှားထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို စာရင်းရေးသွင်းလိုက်တယ်။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်က သစ်ကြပိုးခေါက် ထမင်းလိပ်ရယ်၊ ကော်ဖီအေးရယ် ဝင်ဝယ်တယ်။ တီဗွီကြည့်ရင်း စားလိုက်ပေမဲ့ အငန်တစ်ခုခုစားချင် လာတာနဲ့ ကြောင်အိမ်ထဲက အသင့်စား ရာမန်ဘူးခေါက်ဆွဲ ထုတ်လိုက်တယ်။ ခုဆိုရင် ခြောက်နာရီထိုးပြီးပြီ။ ခေါက်ဆွဲက ကျွန်မအတွက် ညစာဖြစ်မှာပဲ။ ရေနွေး အိုးထဲ ရေဖြည့်ပြီး တည်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် စောင့်နေရင်း စာကြည့်တိုက်က

ငှားလာတဲ့ စာအုပ်အသစ်တွေ ထုတ်ကြည့်တယ်။

ကွန်ပျူတာလမ်းညွှန်စာအုပ်တွေကို လှန်လှောကြည့်ရင်း အထဲမှာ ရေးထားတာမှန်သမျှ သိပြီးသားဖြစ်ပြီး ရုံးမှာ ကွန်ပျူတာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သုံးနေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ကူးမြင်ယောင်ကြည့်မိတယ်။

ပြီးတော့ 'ဂူရီနဲ့ ဂူရာ' စာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကြာကြာအသုံးခံတဲ့ အဖြူရောင်ကတ်ထူအဖုံးနဲ့ ပိုကြီးတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ B5 အရွယ် မှတ်စုစာအုပ်နဲ့ သိပ်မကွာဘူး။ စောစောတုန်းကတော့ ကျွန်မအဖို့ စာအုပ်ကြီးနေတာဟာ ဘေးတိုက် ပွင့်နေတဲ့ စာရွက်ရှည်ရှည်တွေကြောင့် ဖြစ်မယ်။ အဖုံးပေါ်မှာရေးထားတဲ့ စာလုံးတွေက လက်ရေးနဲ့ ရေးထားပုံရတယ်။ လယ်ကြွက်နှစ်ကောင်က ခြင်းအကြီးကြီးကို သယ်ဆောင်နေရင်း တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် ကြည့်နေကြရဲ့။ အဝတ်ဆင်တူဝတ်ထားပြီး တစ်ကောင်က အပြာရောင်၊ နောက်တစ်ကောင်က အနီရောင်။ ဘယ်ကြွက်က ဂူရီဖြစ်ပြီး ဘယ်ကြွက်က ဂူရာလဲ။ သူတို့တွေက အမြောတွေ ဆိုတာတော့ အတော်အတန်သေချာတယ်။ ကျွန်မ အဖုံးကိုလှေ့လာပြီး နာမည်မှာ ဂူရီကို အပြာရောင်၊ ဂူရာကို အနီရောင်နဲ့ ရေးထားတာ သတိပြုမိလိုက်တယ်။ အို့... ဒါဆို သိရပြီပေါ့။

ဒီလို ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်လို့ နည်းနည်းတော့ ရင်ဖို့ ပီတိဖြာသွားတယ်။ ခုဆိုရင် ကျွန်မ အဖြေရသွားပြီမို့ စာအုပ်ထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ဖို့ လွယ်ကူနေပြီ။ စာရွက်တွေ တဖျပ်ဖျပ်လှန်ရင်း ပုံတွေကနေ ဇာတ်လမ်းနောက်ကို လိုက်တယ်။ ဂူရီနဲ့ ဂူရာတို့က တောထဲဝင်သွားတယ်။ အဲဒါမှာ ဥအကြီးကြီးကို တွေ့တယ်။ အဆုံးမှာတော့ အကြော်ဒယ်ပြားထဲမှာ ချက်ထားတဲ့ ကိတ်မုန့်ပုံပေါ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ပုံက နှစ်မျက်နှာနေရာယူထားပြီး အလယ်မှာတော့ စာအုပ်အနှောင့်။

ကျွန်မကို မစ်ကိုမာချီ ပေးခဲ့တဲ့ သိုးမွေးအကြော်ဒယ်ပြားလေးကို သတိရသွားစေတယ်။ စာကို ဖတ်လိုက်တယ်။ 'အဝါရောင်ကိတ်ပွလေးက ပွရွပျော့အိနေရဲ့။'

ဘာများလဲ။ လယ်ကြွက်တွေက ကိတ်ပွ လုပ်တာလား။ ပန်ကိတ်လို့ပဲ ကျွန်မ ထင်ထားခဲ့တာလေ။ စာရွက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့ ကြက်ဥ၊ သကြား၊ နို့၊ ဂျုံမှုန့် အားလုံးကို ရောသမပြီး ဒယ်ပြားထဲ ထည့်ကြော်တယ်။ အင်း ... ကိတ်ပွ လုပ်ရတာ ဒီလောက်လွယ်ကူမှန်း ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး။

ရေနွေးအိုး ဆူစပြုနေပြီမို့ ဂက်စ်ပိတ်ပြီး ရာမန်ခေါက်ဆွဲဘူး အဖုံးကို ဆွဲခွာလိုက်တယ်။

အရင်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်မ ဘယ်လို များ မေ့သွားနိုင်ရတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် မမှတ်မိတာများလား။ ကလေးတုန်းက သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်ရတာ ပျော်စရာတော့ အကောင်းသား။ အသစ် အဆန်းတွေ သိရတာပေါ့။

ဘူးထဲ ရေနွေးထည့်ပြီး အဖုံးအုပ်နေတုန်း ကျွန်မ ဖုန်းမြည်လာတယ်။ ဖုန်းမျက်မှာပြင်ပေါ်မှာ ဆာယာနာမည် လင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ ထူးဆန်းလိုက် တာ။ သူက ပုံမှန်ဆို ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်လေ့ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အရူးအမူး ပျော်နေ တာ မဟုတ်ရင် ဆောက်တည်ရာမရ စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်မှာပဲ ဖုန်းခေါ်တတ်တာ။ ဘယ်ဟာဖြစ်မလဲ သိချင်မိပါရဲ့။ ခေါက်ဆွဲပူပူကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း သုံးမိနစ်လောက် ကျွန်မ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ဖုန်းကိုင်လိုက်တယ်။

“ဟေး တိုမိုကာရေ... ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့် ဖုန်းခေါ်မိလို့ ဆောရီးပါ။ ဒီနေ့ နင့်ပိတ်ရက် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ငါ နင့်ဆီက အကြံတောင်းချင်လို့။ အချိန်ရလားနော်”

ဆာယာအသံက အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေပုံရတယ်။

“ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်” လို့ ကျွန်မ မေးလိုက်တယ်။

သူ့အသံက ရုတ်ချည်း စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်ပုံ ရသွားပြီး “နောက်လ ခရစ်စမတ်လေ” လို့ အစချီတယ်။ “ဒါကြောင့် ငါနဲ့ ငါ့ရည်းစားက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘာလိုချင်လဲပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘာတောင်းဆိုရမှန်း မသိဘူး။ သိပ်ဈေးကြီးတာမျိုး တောင်းလို့လဲ မကောင်းဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဈေးပေါလွန်း ရင်လည်း သူ စိတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်။ နင်က အဲဒီလိုအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ခံစားချက်ကောင်းတာမို့ နင် အကြံပေးနိုင်မလား ငါ သိချင်လို့”

သူ ပျော်နေတာပဲကိုး။

ကျွန်မ အခုချက်ချင်း ရာမန်ခေါက်ဆွဲမစားရင် ရွပ်ပက်ကြီး ဖြစ်သွား တော့မှာပဲလို့ တွေးမိလို့ ဖုန်းကိုင်လိုက်တာကို နောင်တရသွားတယ်။ နည်းနည်းပေါ့ လေ။ သူ ပြောချင်တာ ဒါအကုန်ပဲဆိုရင် ကျွန်မ စားလို့ပြီးတဲ့အထိ သူ့ကို စောင့်ခိုင်း ခဲ့လို့ ရတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ဘာပြောပြော နောက်ကျသွားပြီမို့ “အာ...” လို့ ကျွန်မ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်တယ်။ ဖုန်းရဲ့စပီကာကို ဖွင့်ပြီး စားပွဲနိမ့်လေးပေါ် ဖုန်းကို တင်ထားလိုက်တယ်။ တစ်ခါသုံးတူကို နှစ်ချောင်းခွဲလိုက်ပြီး ရာမန် စားရင်း

ဆာယာပြောတာကို နားထောင်နေလိုက်တယ်။ ဆူညံသံထွက်အောင် ကြိုးစားပြီး သင့်တော်တာပဲ လိုက်ပြောနေရင်း ကျွန်မအာရုံစိုက်ပါတယ်လို့ သိသာစေလိုက်တယ်။ ဆာယာကတော့ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ အသံကနေ သိလိုက်မှာပဲ။ “နင် အလုပ်များနေတာလား။ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ” လို့ သူ မေးတယ်။

ကျွန်မ ရာမန်ခေါက်ဆွဲ စားတော့မလို့။ မဟုတ်ရင်လဲ စားနေနှင့်ပြီးသား ဆိုပေမဲ့ သူ့ကို မသိစေချင်တာမို့ “ရပါတယ်။ ငါ ရုပ်ပြစာအုပ် ဖတ်နေတာပါ။ ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’ လေ” လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

“ ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’ လား။ ကြက်ဥကြော်တဲ့ ပုံပြင်လား”

အို... ကျွန်မကမှ တော်သေးတယ်။ ပန်ကိတ်က ကြက်ဥကြော်ထက်စာရင် အများကြီး နီးစပ်တာကိုး။ “ကြက်ဥကြော် မဟုတ်ဘူး။ ကိတ်ပွ လုပ်တာပါ”

“ဟင် ... တကယ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကြက်တွေ တောထဲလမ်းလျှောက်သွားရင်း ဥအကြီးကြီးကို တွေ့လိုက်တဲ့ပုံပြင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြက်တွေက ကြက်ဥနဲ့ ဘာလုပ်ကြမလဲပြောရင်း ကိတ်ပွလုပ်တာနဲ့ အဆုံးသတ်ထားတာလေ”

“ကိတ်ပွလား မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ။ ချက်ပြုတ်တာ လုပ်နေကျသူလောက်ပဲ ဒါကို စဉ်းစားမိမှာ။ စစချင်း ကြက်ဥနဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲ နင် မသိရင် ကိတ်ပွကို စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဒါလဲ အမြင်တစ်မျိုးပဲပေါ့လေ။ ကျွန်မ လက်ကျန် ရာမန်ခေါက်ဆွဲကို အလျင်စလို စားလိုက်တယ်။

ဆာယာကတော့ စကားဆက်ပြောနေရဲ့။ “နင်ကလေး တစ်မူထူးတယ် ဆိုတာ ငါ အမြဲ သိခဲ့တာပါ တိုမိုကာရယ်။ ငါ ဆိုလိုတာကလေး နင့်အလုပ်ပိတ်ရက်မှာ ရုပ်ပြစာအုပ်ဖတ်နေတာက သိပ်မိုက်တယ်။ ဉာဏ်ကောင်းတာမျိုးပေါ့လေ။ တိုကျီက လူတိုင်း ဒီလိုပဲ လုပ်ကြတာလားဟင်”

“ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာတော့ ရုပ်ပြစာအုပ်ဖတ်လို့ရတဲ့ ကဖေးတွေ ရှိကြတာပဲ” လို့ ကျွန်မ မရေမရာ ဖြေလိုက်တယ်။

ဆာယာက အထက်တန်းကျောင်း ပြီးကတည်းက သူ့မိသားစု ကုန်မှာ ဆိုင်မှာ ကူညီနေတာ။ မြို့ကြီးပြကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ လောကအကြောင်း အဖုံဖုံကို သင်ပေးနိုင်တဲ့ ခေတ်မီသူအဖြစ် ကျွန်မကို ဆာယာ သတ်မှတ်ထားတာလေ။

“နင်ကလေး သိပ်အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းတာပဲ တိုမိုကာ။ တောက်ပနေတဲ့

ကြယ်တစ်ပွင့်ပေါ့။ အလုပ်နဲ့ အောင်မြင်မှုကို ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးလို့ သတ်မှတ်
လို့ တိုကျိုကို ထွက်သွားခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး” လို့ ကျွန်မ ကန့်ကွက်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ရိုးရိုး
စင်းစင်း သဘောရိုးနဲ့ ပြောနေတဲ့ အမျှင်မပြတ် စကားတွေက ကျွန်မနှလုံးသားရဲ့
နံ့ချာမှုကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေသလိုပဲ။ ကျွန်မက ‘ဖက်ရှင်လုပ်ငန်း’ ထဲ လုပ်နေတာဆိုပြီး
သိရသလောက် ဗဟုသုတတွေ သူ့ကို ပြောပြဖူးတယ်။ လိမ်ညာတာတော့ မဟုတ်ဘူး
လေ။ တကယ်လည်း ကျွန်မအလုပ်က အဝတ်အထည်တွေ ပါဝင်တာပဲကိုး။ ဒါပေမဲ့
အေဒင်မှာ လုပ်တယ်လို့တော့ သူ့ကို မပြောပြဖြစ်ဘူး။ ပြောလိုက်ရင် သူ အင်တာ
နက်မှာ ရှာလိုက်တာနဲ့ အမှန်တရား ပေါ်လာမှာပဲ။

ကျွန်မ ဆာယာ့ကို ခါမထုတ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းပြချက်က ခင်မင်မှုကြောင့်
မဟုတ်ဘဲ သူက ကျွန်မကို ဖျာလိုလိပ် ထိပ်ပေါ်တင်ထားပြီး အချိန်တိုင်း အံ့အား
သင့်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောနေလို့လေ။ ကျွန်မ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ မော်ကြားနိုင်မဲ့ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို လိုချင်ရုံသက်သက်ပါပဲ။ ကျွန်မကို လူတွေ ဘယ်လိုမြင်စေချင်လဲဆို
တဲ့ ပုံရိပ်ကို ဆာယာက ပေးတာကိုး။

ကျွန်မ ကောလိပ်တက်တဲ့ အချိန်တုန်းက သူ ကျွန်မကို အားကျတာမို့
ကျွန်မ ခံစားချက်ကောင်းတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုကို ပေါ်ထွက်စေ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတလောတော့ ‘အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းတယ်’ လို့ ခေါ်တာမျိုးကို
ငြီးငွေ့နေပြီ။

တူကို ချထားလိုက်ပြီး ကျွန်မအပြစ်အတွက် ပြေရာပြေကြောင်းအနေနဲ့
ဆာယာ သူ့ရည်းစားအကြောင်း ငြီးငွေ့ဖွယ်အသံနဲ့ ပြောတာကို နောက်ထပ်နှစ်နာရီ
လောက် နားထောင်ပေးလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်မ အအိပ်လွန်သွားတာနဲ့ ခေါင်းတောင် မပြီး၊
မိတ်ကပ်မလိမ်းဘဲ အမောတကော ပြေးသွားရတယ်။ ညတုန်းက အိပ်ရာဝင်ပြီး
ဖုန်းနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်ဖြစ်သွားတာမို့ အိပ်မပျော်ဘူး။ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး
နာမည်ကျော်တွေရဲ့ ဝီဒီယိုအတိုလေးတွေ မကြည့်ခဲ့သင့်ဘူး။ ဒီနေ့ မနက်စောစော
အဆိုင်း ဖြစ်နေတာတော့ ကံပေါ့လေ။

အလုပ်ရောက်တော့ တဝါးဝါး သမ်းချင်စိတ်ကို မနည်းအောင့်အည်းရင်း
စင်အနိမ့်လေးတွေကို ရှင်းနေတုန်း ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်ကနေ ဒေါသထွက်နေတဲ့အသံ

ကြားလိုက်ရတယ်။

“ညည်းက ဒီမှာကိုး။ ငါ ညည်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

အသံက စူးရှလွန်းလို့ ကျွန်မ နားစည်တွေတောင် ကွဲမတတ်။ ကျွန်မ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်းနဲ့ပဲ ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရားနဲ့ အမျိုးသမီးကို မော့ကြည့်လိုက် တယ်။ သူက လက်ပိုက်ထားရင်း ကျွန်မကို စူးစိုက်ငုံ့ကြည့်နေတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက် အနည်းငယ်က သိုးမွေးအပေါ် အင်္ကျီ ဘယ်အရောင်ယူရမလဲဆိုပြီး ကျွန်မကို မေး တဲ့ ဝယ်ယူသူပေါ့။ ဟာ...။ ကျွန်မ အလျင်စလို ထဲလိုက်တော့ သူက မရမ်းရောင် အင်္ကျီကို လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးတယ်။

“ဒါမျိုး အပယ်ခံပစ္စည်းကို ငါ့ကို ထိုးရောင်းဖို့ ကြိုးစားပြီး ဘာလုပ်တာလဲ” ကျွန်မမျက်နှာ သွေးမရှိတော့။ ‘အပယ်ခံပစ္စည်းတဲ့လား’။

“အဝတ်လျော်စက်ထဲ ထည့်လိုက်တော့ ကျွဲသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ပြန်လာပေးတာ။ ငါ့ပိုက်ဆံ ပြန်လိုချင်တယ်”

တစ်စက္ကန့်လောက် ကျွန်မ မူးဝေသွားပေမဲ့ အခုတော့ မျက်နှာမှာ သွေး ရောင် ပြန်လွှမ်းလာပြီ။ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြောချလိုက်တယ်။

“လျော်ဖွပ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်လဲလို့ မရနိုင်ပါဘူးရှင်”

“ညည်း ညွန်းလို့ ငါ ဝယ်လိုက်တာလေ။ ညည်းလုပ်ရပ်အတွက် တာဝန်ယူ”

ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် မနည်းတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း အတွေးတွေ ချာချာလည်နေတယ်။ ဝယ်ယူသူတွေရဲ့ မကျေမနပ် တိုင်ကြားချက်တွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး အတွေးအကြံရှိပေမဲ့ ဒီလိုစုန်းမမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ လေ့ကျင့်ရေး သင်တန်းတုန်းက သင်ယူခဲ့ရလောက်မှာ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်လဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသက အရာရာထက် ပိုအရေးပါနေပြီး စိတ်ထဲ ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ သင့်တော်တဲ့ တုံ့ပြန်ချက်တစ်ခုခုကို ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ဘူး ဖြစ်နေရဲ့။

“အရည်အသွေးနိမ့်တဲ့ ပစ္စည်းကို ရောင်းပြီး ငါ့ကို အရူးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ညည်းနဲ့ စကားမပြောနိုင်ဘူး။ အထက်လူကြီးကို ခေါ်ပေး”

ကျွန်မ ချက်ခနဲ သဘောပေါက်သွားတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ကို အရူးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုရင် အဲဒါ သူပဲဖြစ်မယ်။ ပြီး တော့ ကျွန်မအထက်လူကြီး ပါဝင်လာနိုင်ပြီဆိုရင် ကျွန်မလည်း စိတ်ထက်သန်

တယ်။ မစ္စတာအုအိရီးမား မရှိတာ သိပ်ဆိုးတာပဲ။ သူက နောက်ကျမှ လုပ်ရတဲ့ အဆိုင်း ဖြစ်နေတာ။

“နေ့လယ်လောက်မှ ရောက်မှာပါရှင်”

“ဒီလိုလား။ ကောင်းပြီလေ။ ငါ နေ့ခင်းမှ ပြန်လာမယ်”

သူက ကျွန်မ နာမည်ကတ်ပြားတို့ ကြည့်ပြီး “ဖူဂျီကီ... ဟုတ်ပြီ” လို့ မာဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ဒေါနဲ့မောနဲ့ ထွက်သွားလေရဲ့။

ခုတော့ ကျွန်မလို ဖူးသစ်စအလုပ်ဦးစားပေးတဲ့ မိန်းမက ငိုယိုရင်း ဒေါသကြောင့် တုန်လှုပ်နေရပြီ။ ဒီလိုပုံစံကိုတော့ ဆာယာ့ကို မမြင်စေချင်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ ဝေးလံခေါင်သီတဲ့ တောကနေ ပြေးထွက်လာပြီး တိုက်ခိုက်လာဖို့ စာကြိုးစားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာရှင်။

နေမွန်းတည့်ပြီးနောက် မစ္စတာအုအိရီးမား ရောက်လာတဲ့အခါ ဖြစ်ရပ်ကို အစီရင်ခံလိုက်တယ်။

“ဝယ်သူတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေဖို့ ဂရုတစိုက် ပြောဆိုပြုမူလေ” လို့ သူက မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ပြောလေရဲ့။

ကျွန်မ အများကြီး မမျှော်လင့်ထားပေမဲ့ ဒေါသ အသည်းအသန် ပြန်ထွက်လာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မစ္စက နူမာအူချီ အနားကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားတယ်။ ဟာ... သူ့ကို မသိစေချင်ဘူး။ ကျွန်မက အရည်အချင်း မရှိပါလားလို့ သူ ထင်တာ မခံနိုင်ဘူး။

အားလပ်ချိန် ရောက်တဲ့အချိန်ထိ ကျွန်မ ဒေါပွနေဆဲ။ ဒီမနက် နောက်ကျလို့ အပြေးလာခဲ့ရပြီး တစ်ခုခုဝင်ဝယ်ဖို့ အချိန်မရှိတာမို့ ကျွန်မ ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ အိတ်ထဲမှာ ကွတ်ကီးတစ်ထုပ်လောက် ရှိမယ်ထင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က စားလိုက်တာကို သတိရသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အခု နေ့လယ်စာအတွက် ဟာလုပ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ကို ယူနီဖောင်းဝတ်လျက်နဲ့ အစားအသောက်တန်းကို သွားခွင့်၊ အပြင်ထွက်ခွင့် မပေးထားဘူး။ ကျွန်မတော့ ဘေးကျပ်နံကျပ် ပိတ်မိနေပြီ။ ကျွန်မ ဖိနပ်ပါးလေးထဲက ခြေချောင်းကလေးတွေလိုပဲ။

အပြင်ထွက်ဖို့ အဝတ်အစားမလဲချင်သလို ဘာမှ စားချင်စိတ်လဲ မရှိတော့ပါဘူး။ အရေးပေါ်ထွက်ပေါက်ကို တွေ့လိုက်တာမို့ ဖွင့်ထားရဲ့လား သိချင်သွားတယ်။

လက်ကိုင်ကို လှည့်လိုက်တော့ တံခါးက တက္ခီကွီမြည်ပြီး ပွင့်သွားတယ်။ ဒါက အရေးပေါ်ထွက်ပေါက်မို့ ဖွင့်ထားတာ ကောင်းပါတယ်လေ။ လေပြင်းဝင်လာတာမို့ ကျွန်မ အလျင်စလို အပြင်ထွက်လိုက်တယ်။

“အို့... ”

“အို့” လို့ ဂီ ဒီယာမကလည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ ပြောတယ်။ သူက မီး အရေးပေါ်လှေကားရဲ့ လှေကားတက်မှာထိုင်ရင်း ခြေထောက်တွေကို လှေကား ထစ်ပေါ် ချထားတာ။

“ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမိသွားပြီပဲ” လို့ သူက ရယ်ရင်းပြောပြီး သူ့နားကြပ်တွေ ဖြုတ်လိုက်တယ်။ သူ စာအုပ်ဖတ်ရင်း သီချင်းနားထောင်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့ဘေးနားမှာတော့ ကော်ဖီအေးတစ်ပုလင်းနဲ့ ခဲပတ်ထားတဲ့ အထုပ်ဝိုင်းဝိုင်းလေး နှစ်ထုပ်။

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ။ ထွက်ပြေးလာတာလား”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ မေးရမှာပဲ”

“ကျွန်တော်က ဒီကို ပုံမှန်လာနေကျလေ။ တစ်ယောက်တည်း ရှိချင်တဲ့ အခါမျိုးမှာပေါ့လေ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့က သိပ်လှတဲ့ ဆောင်းဦးရာသီကိုး”

သူက အထုပ်ကလေးတွေ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ထမင်းလုံး စားမလား။ အိမ်မှာလုပ်တဲ့ အစားအစာမျိုးကို စိတ်မရှိရင်ပေါ့လေ”

“ရှင် လုပ်ခဲ့တာလား”

“အင်း...ဆယ်လမွန်နဲ့ ထမင်းလုံးတော့ စားလိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် အကောင်းဆုံးဟာကတော့ ကုန်သွားပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါးဥနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေညှိနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရှိတာမို့ ကြိုက်တာ ယူစားလေ”

ရုံတံတရက် ကျွန်မ ဝိုက်ဆာလာတယ်။

“အင်း... ငါးဥ စားမယ်နော်”

“ထိုင်ဦးလေ”

ကျွန်မ အထုပ်ကလေးကိုယူပြီး ခဲပတ်ခွာလိုက်တော့ ထမင်းလုံး ပေါ်လာတယ်။ ပလတ်စတစ်အကြည်လေးနဲ့ နောက်တစ်ထပ် အုပ်ထားလေရဲ့။

“ဒါဆို ရှင် ဟင်းချက်တတ်တာပေါ့” လို့ ကျွန်မ မှတ်ချက်ချလိုက်တယ်။

“အခုတော့ ဟုတ်တယ်” လို့ ကီရီယာမ ဖြေတယ်။

ကျွန်မ ထမင်းလုံး တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်တော့ သိပ်အရသာ ရှိတာပဲ။

ထမင်းထဲမှာ သင့်တင့်တဲ့ အငန်ပမာဏပါပြီး ငါးဥလေးတွေကလဲ ထမင်းလုံး ပတ် ပတ်လည်မှာ အချိုးကျကျနန ကပ်နေတာ။ ကျွန်မ စကားမပြောဘဲ ဝမ်းပန်းတသာ စားလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ကြိုက်ပုံရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်” လို့ သူက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလေရဲ့။ ရုတ်တရက် ကျွန်မ ကိုကာကိုလာတောင် ပြန်သောက်ချင်သွားတယ်။ ခပ်သွက်သွက် ကုန်ဆည်လိုက်ဖို့တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။

“ဒီထမင်းလုံးက အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလိုက်တာနော်”

“ဒါပေါ့။ သေချာတာပေါ့။ လုံးဝ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းတယ်”

သူ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားပြီး တုံ့ပြန်လိုက်တာကို ကျွန်မ အံ့ဩရင်း သူ့ကို ကြည့်မိတယ်။

“အစားစားတာက သိပ်အရေးကြီးတယ်လေ။ အလုပ်ကြိုးစားပြီး ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် စားပါ” လို့ သူ ပြောတယ်။

ဝိုး... သူ့ဆီက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံက ခံစားချက်အစစ်အမှန်လား။

“ရှင် ထုတ်ဝေရေးကုမ္ပဏီကနေ ဘာကြောင့် အလုပ်ထွက်လိုက်တာလဲ ကိရိယာမ”

သူက ကျန်တဲ့ ထမင်းလုံးကို ခဲပတ်ခွာနေရဲ့။

“ထုတ်ဝေရေးကုမ္ပဏီတော့ မဟုတ်ဘူး။ တည်းဖြတ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ပါ။ ဝန်ထမ်းက ဆယ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ”

ကျွန်မ အရင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ကြည့်ခဲ့ဖူးပေမဲ့ အခြားကုမ္ပဏီတွေက စာအုပ်တိုက်မဟုတ်ဘဲ မဂ္ဂဇင်းတွေ ထုတ်ကြတယ်။ ကုမ္ပဏီအမျိုးမျိုး၊ အလုပ်အစား စား ရှိကြတာပဲကိုး။ ကျွန်မ ဗဟုသုတ သိပ်နည်းတာပဲ။

“ကျွန်တော်တို့က အစုံလုပ်ကြတာ။ မဂ္ဂဇင်းတွေအပြင် လက်ကမ်းကြော်ငြာ စာတွေ၊ စာစောင်တွေ စသဖြင့်ပေါ့လေ။ ရိုက်ကူးရေးနည်းနည်းတောင် လုပ်ဖြစ် တယ်။ သူငှားက အရာရာ လောဆော်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်တောင်မယူဘဲ ရသမျှ အလုပ်တိုင်းကို လက်ခံတယ်လေ။ တကယ် လုပ်ရတာက ဝန်ထမ်းတွေ။ ကျွန်တော်တို့ဆို အမြဲတစေ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေ တော့တာ။ တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်ရလဲ အလေးမထားဘူး။ တစ်ခါတလေဆို ကုတ်အင်္ကျီကို ကြမ်းပေါ်ခင်းပြီး အိပ်လိုက်ရတာ၊ သုံးရက်ဆက်တိုက် ရေမချိုးဘဲ အလုပ်မှာ နေရတာလဲရှိတယ်”

ကိရိယာမက ပြီးပြီး ဟိုးခပ်ဝေးဝေးကို ငေးကြည့်နေရဲ့။

“ဒီလိုလုပ်ငန်းခွင်မှာတော့ အရာရာဟာ ဒါမျိုးပဲလုပ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရေးလုပ်တာကို သိပ်မိုက်တယ်လို့ ထင်ထားတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အထင် မှားတယ်”

သူက ထမင်းလုံးဝါးစားရင်း စကားပြောတာ ခဏရပ်လိုက်တော့ ကျွန်မ လည်း နှုတ်ဆိတ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်ဆို အစားစားမဲ့ အချိန်တောင်မရှိလို့ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လာ တယ်။ အားဖြည့်အချို့ရည်တွေ၊ ဖြည့်စွက်စာတွေကိုပဲ အားကိုးနေရတယ်။ အဲဒီ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ အရာတွေအားလုံးကို ကြည့်ပြီး ‘ငါ ဘာအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာလဲ’ လို့ ရုတ်တရက် တွေးမိတယ်” ။ သူက လက်ကျန်ထမင်းလုံးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး “စားဖို့သောက်ဖို့ အလုပ်လုပ်ပေမဲ့ အလုပ်ကြောင့် စားဖို့တောင် အချိန်မရှိဘူးလေ။ တကယ့်ကို ကြောင်တောင်တောင်ပဲ” လို့ ဆက်ပြောတယ်။

ကိရိယာမက လက်တစ်ဖက်နဲ့ ထမင်းလုံးခဲပတ်ကို လုံးထွေးရင်း သက်ပြင်း ချလိုက်တယ်။ “သိပ်ကောင်းတယ်။ ခုတော့ ဘဝအစစ်အမှန်ရပြီ။ သင့်တော်တဲ့ ဘဝပေါ့လေ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားတယ်။ အိပ်တယ်။ စာအုပ်ဖတ်လိုက်၊ မဂ္ဂဇင်းဖတ်လိုက်နဲ့ မွေ့လျော်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာအုပ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်း တွေကို အလုပ်အနေနဲ့ စဉ်းစားစရာမလိုဘူးလေ။ ကျွန်တော် ကျန်းမာသန်စွမ်းတယ်။ နေ့ရက်တိုင်းက အသစ်စတင်တာမို့ပဲ”

သူပုံစံက ပျော်နေပုံရတယ်။

“မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဖို့ အဲဒီလောက် ခက်ခဲမှန်း ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး။ ကုမ္ပဏီတိုင်းတော့ ဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒီလိုပုံစံ လည်ပတ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကိုမှ ကျွန်တော် ခြေချမိသွားတာကိုး။ ဒါ့အပြင် အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားလုပ်နေကြတဲ့ အခြားသူတွေကို မလေးမစား မလုပ်ချင်ဘူး။ အဲဒီအရှိန်အတိုင်း အလုပ်လုပ်နိုင်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပုံဖော်နိုင်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိတာပဲလေ။ တခြားအရာတွေ စိတ်မဝင်စားဘဲ အလုပ် မှာပဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်မြှုပ်ရင်း စိတ်ချမ်းသာနေကြတဲ့ လူတွေပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ခဲ့ဘူးပေါ့”

ကိရိယာမက အအေးကို အကြာကြီး စုပ်သောက်နေရဲ့။

“ဒါပေမဲ့ ရှင် အခုရောက်နေတဲ့ မျက်မှန်ဆိုင်ကတော့ လုံးဝ ကွာခြားတယ် နော်။ ရှင် လုပ်ချင်လား၊ မလုပ်ချင်လားကိုရော မပူပင်တော့ဘူးလား” လို့ ကျွန်မ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း မေးလိုက်မိတယ်။

“မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးပေးဖူးတယ်။ မျက်မှန်နဲ့ ပတ် သက်တာပေါ့။ အသေးစိတ်သုတေသန လုပ်ခဲ့ရတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ အင်တာဗျူးခေါ်တာ လက်ခံလိုက်တာ ဖြစ်လောက်မယ်။ ပြီးတော့ အင်တာဗျူးတဲ့သူကလဲ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးကို ဖတ်ခဲ့တာမို့ စကားပြော ရတာ သိပ်အဆင်ပြေခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော် အင်တာဗျူးဖူးတဲ့ မျက်မှန်ဒီဇိုင်းနာ ကိုလည်း သူက သိတယ်” လို့ ကီရီယာမက သူ့အမှတ်တရကို တွေးရင်း ပီတိဖြာနေရဲ့။ “စီစဉ်ထားလို့ ရတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေတာကိုပဲ အာရုံစိုက် သင့်တယ်လို့ အထင်ရောက်စေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကြိုးစားအားထုတ်မှု တွေကလည်း မထင်မှတ်ထားတဲ့ ပုံစံတွေ အောင်မြင်လာပြီး ဆက်နွယ်မှုအသစ်တွေ ရဖို့ ကူညီနိုင်မှာပေါ့လေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်တော့်အနာဂတ်တွေ အားလုံး စီစဉ်ထားတယ်လို့တွေးပြီး ZAZ မှာ အလုပ် စဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စရပ်တွေကို ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်လို့ရပေမဲ့ အရာရာက စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မယ် လို့တော့ အာမခံချက် မရှိဘူးလေ။ အဲဒါကလဲ...” သူ့အသံ ပြတ်သွားရင်း ခဏ နားနေတယ်။ “နောက်ထပ် ဘာဖြစ်မလဲမသိရတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ခုလောလောဆယ် လုပ်နိုင်တာကိုပဲ ကျွန်တော် လုပ်တယ်”

သူ ပြောနေပုံက ကျွန်မကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေတဲ့ အတိုင်းပဲ။

ကျွန်မ အားလပ်ချိန်ကနေ ပြန်ရောက်တော့ မစွတာအုအိဦးမား မရှိဘူး။ အခြားဝန်ထမ်းတွေကို မေးလိုက်တော့မှ သူက ကုန်ပစ္စည်း သွားစစ်ဆေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ကာမှန်း သိရတယ်။ အဲဒီကနေ သူ ပြန်မလာဘူး။ သူ ရှောင်ပြေးသွားတာပဲကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လုပ်နိုင်တာလဲ ဘာမှ မရှိပါဘူးလေ။

နှစ်နာရီထိုးပြီးနောက် ဝယ်ယူသူ ပြန်ရောက်လာတယ်။ “ညည်းရဲ့ အထက် လူကြီးကော ဘယ်မလဲ” လို့ သူ တောင်းဆိုတယ်။

ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် အားတင်းလိုက်တယ်။ ပစ္စည်းပြန်လဲတာကို လက်ခံတာက မဖြစ်နိုင်၊ ခွင့်မပြုထားတာမို့ သူ့ကို ဘယ်လို စည်းရုံးရပါ့မလဲ။ ခုလို

အချိန်ကွက်တိမှ ကျွန်မ ကိုင်တွယ်ရပြီး မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေတာက ဒီဝယ်ယူသူ ဖြစ်နေပြန်တယ်။

ကျွန်မ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေတုန်း မစွက် နူမာအူချီက ကျွန်မဘေးနား ရောက်လာတယ်။ သူ့ကို ငွေရှင်းကောင်တာမှာ ရှိနေမယ် ထင်နေတာ။

“ကူညီပေးရမလား”

သူ့ကို ကျွန်မ အထက်လူကြီးလို့ အထင်မှားသွားတဲ့ ဝယ်ယူသူက သူ့ မကျေနပ်ချက်ကို အလျင်စလို ပြောတော့တာပဲ။ သူ ပြောနေပုံက ဖြစ်ခဲ့သမျှ အား လုံး ကျွန်မ အမှားပဲဆိုတာ သံသယ မရှိဘူး။

မစွက် နူမာအူချီက လေးလေးနက်နက်ပုံစံနဲ့ နားထောင်ရင်း ‘ဟုတ်တာ ပေါ့ရှင်၊ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ‘အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာလား’ စသဖြင့် ပြောဖို့လောက်ပဲ နှုတ်ခမ်း ဟလေရဲ့။

ဝယ်ယူသူအမျိုးသမီး ပြောလိုပြီးသွားတဲ့အခါ မစွက် နူမာအူချီက သိမ် သိမ်မွေ့မွေ့ မှတ်ချက်ပေးတယ်။ “သိုးမွေးထည်တွေကတော့ အဝတ်လျော်စက်ထဲ ထည့်လျှော်လိုက်ရင် ကျွဲသွားတတ်ပါတယ်ရှင်။ ညီမ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဝယ်ယူသူက ဘာပြောရမှန်းမသိ။ မစွက် နူမာအူချီက သိုးမွေးထည်ကို အတွင်းဘက်လှန်ပြပြီး လျှော်ဖွပ်ရန်လမ်းညွှန်ဆိုတဲ့ ကတ်ပြားကလေးကို ပြလိုက် တယ်။ ‘လက်နှင့် လျှော်ရန်’ ဆိုပြီး အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်တဲ့ ရုပ်ပုံလေး။ ပုံးထဲ လက်နှစ်ထားတဲ့ပုံပေါ့လေ။

“အစ်မလည်း မကြာခဏ အမှားလုပ်မိတယ်။ လမ်းညွှန်ချက်ကိုကြည့်ဖို့ မေ့နေတတ်ပြီး နူးညံ့တဲ့ အထည်တွေကို စက်နဲ့ လျှော်ဖြစ်သွားတယ်”

“အို ... အာ...”

“ဒါပေမဲ့ ပြုပြင်လို့ရတဲ့ နည်းလမ်း ရှိပါတယ်” လို့ မစွက် နူမာအူချီက ဆက်ပြောတယ်။ အဲဒီနောက် နည်းလမ်းအတိအကျကို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ဆက်ပြီး ရှင်းပြလေရဲ့။ “ဆံပင်ပျော့ဆေး နည်းနည်းထည့်လိုက်ပါ။ တစ်ခါညှစ်စာလောက်ပဲ ကို ရေနွေးလုံထဲထည့်ပြီး ပျော်သွားအောင်ဖျော်၊ ပြီးရင် ဒီဆွယ်တာကို နှစ်လိုက် နော်။ တစ်ထည်လုံး စိုသွားတာနဲ့ ပြန်ထုတ်ပြီး ရေညှစ်လိုက်ပါ။ ပုံစံမှန်အောင် ဆွဲဆန့်ပြီး အခြောက်ခံလိုက်နော်”

“ဒီသိုးမွေးထည်က သိပ်ပြီး လူကြိုက်များတာမို့ ဒါ နောက်ဆုံးတစ်ထည်

mgyoe.com

လေ။ ဒီ ပန်းခရမ်းရောင်လေးကလည်း နည်းနည်းထူးခြားတယ်။ ဒီလိုအရောင်နဲ့ အထည်တွေ သိပ်မတွေ့ရဘူး မဟုတ်လား”

“ပန်းခရမ်းရောင် ဟုတ်လား” လို့ ဝယ်ယူသူက နားစွင့်လိုက်တယ်။ သူ့ ပုံစံက ခုတော့လည်း သိပ်ကြောက်စရာ မကောင်းတော့ဘူး။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီအရောင်လေ”

ရုတ်တရက် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီသိုးမွေးထည်က အင်မတန် ရေပန်းစားတဲ့ အထည်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ပန်းခရမ်းရောင်တဲ့လား။ ဒါကလဲ အရောင် တစ်မျိုးလို့ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့လေ။

“ဒီခိုင်းကလည်း ချစ်စရာကောင်းပြီး ရိုးရှင်းတော့ ဘာနဲ့ဝတ်ဝတ် လိုက် ဖက်တယ်။ ညီမ ဒါကိုဝယ်လို့ မမှားပါဘူး။ လည်အတိုက်ကလည်း ပေါ်လွင်ပြီး အရောင်ကလည်း နွေဦးအစထိ ဝတ်နိုင်တာမျိုး”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဆံပင်ပျော့ဆေးနဲ့ ပြန်လျှော်ပြီး ပုံစံပြန်ကျအောင် ဆွဲဆန်ရ မှာလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင်။ လိုချင်တဲ့အတိုင်း သေချာပေါက်ရမယ်လို့ ယုံကြည် တယ်။ ကောင်းကောင်း တန်ဖိုးထားလိုက်ရင် အကြာကြီး အဝတ်ခံမှာပါ”

မစ္စက် နူမာအူချီက အခုတော့ ဒီလို အပြန်အလှန် စကားပြောဆိုတာကို အပြည့်အဝ ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်ပြီ။ ကျွန်မ မျက်စိရှေ့မှာတင် ဝယ်ယူသူကို ပစ္စည်း ပြန်လဲတာနဲ့ ငွေပြန်အမ်းတာ လိုချင်တဲ့ အခြေအနေကနေ ဆွယ်တရားဟောလိုက်ပြီ။ သူက ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ နောက်ဆုံး ထိထိမိမိ တစ်ခွန်းပြောလိုက်သေးရဲ့။ “ထပ်ပြီး အဆင်မပြေတာတွေ ရှိရင် ဆက်သွယ်ရမဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ထားခဲ့ပေးပါရှင်” လို့ သူ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတယ်။ “တာဝန်ရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ညီမဆီ ဆက်သွယ်ပေးဖို့ ပြောလိုက်ပါမယ်”

ဝယ်ယူသူက နောက်တွန့်သွားပြီး “မဟုတ်တာ ...နေပါစေ။ မလိုတော့ပါ ဘူးနော်” လို့ ပြောတယ်။

“ကောင်းလိုက်တာ။ လုပ်နိုင်ရင် အနိုင်ယူလိုက်လေ အမျိုးသမီး”

မစ္စက် နူမာအူချီက ဝယ်ယူသူနဲ့ဆက်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောနေရဲ့။ ဝယ် ယူသူကလည်း အရာအားလုံး ခွင့်လွှတ်လိုက်သလို သူ့အကြောင်း ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး စပြောလေရဲ့။ သိရသလောက်တော့ သူဟာ ဆယ်နှစ်လောက် မတွေ့တာကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ နေ့လယ်စာစားရင် ဝတ်ဖို့ ဆွယ်တာဝယ်ခဲ့တာ။ ရထားနဲ့

ပင်ပင်ပန်းပန်း ဒီထိလာပြီး ဝယ်ခဲ့ရတာ။ ဆိုင်ကြီးတွေ ဝင်ဝယ်ရင် အနေခက်သလို ခံစားရပြီး သူ့အကြိုက်ကို ယုံကြည်ချက်ရှိရှိ မရွေးရဲဘူး ဖြစ်နေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ့အထူးဝတ်စုံအတွက် တခြားဟာ တစ်ခုခုလဲ ထပ်ဝယ်ချင်နေပြီ။

မစ္စက် နူမာအူချီက ကျွန်မကို ငွေရှင်းကောင်တာဆီသွားဖို့ အချက်ပြပြီး သူကတော့ အခြေအနေ ဆက်ထိန်းထားတယ်။ သူက ဝယ်ယူသူကို လည်စည်းပဝါ ညွှန်းပေးပြီး ဘယ်လိုစည်းရလဲတောင် ပြောပြလိုက်ပြီး ရောင်းဝယ်တာကို အဆုံး သတ်လိုက်တယ်။ လည်စင်းက သိုးမွေးအပေါ် ထပ်လေးနဲ့ လုံးဝ လိုက်ဖက်တာကို အဝေးကနေတောင် ကျွန်မ မြင်နေရတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ သွားတွေ့မဲ့နေကျရင် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲကြည့်ရင်း ပြုံးနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောရဲတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့သူငယ်ချင်းကို ခံစားချက်ကောင်းကောင်းနဲ့ သူ သွားတွေ့လိမ့်မယ်။

မစ္စက် နူမာအူချီက တကယ် စွမ်းဆောင်နိုင်တာပဲ။ အေဒင်ရဲ့ အမျိုးသမီး ဝတ် ရောင်းတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရတာ ဘာမှ မထူးကဲဘူးလို့ စာကြည့် တိုက်မျိုးကို ပြောမိခဲ့တာ တော်တော် မိုက်မဲတယ်။ ထူးကဲတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်မ ကလည်း ခုချိန်ထိ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူးကိုး။ ဒီဝယ်ယူသူ ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့နေ့တုန်းက ကျွန်မ အားလပ်ချိန်ယူဖို့ မရိုးမရွ ဖြစ်နေတာနဲ့ သူ့ကို သိပ်ပြီး အာရုံမစိုက်လိုက်ဘူး။ သူလည်း သတိထားမိမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။

သူက လည်စည်းပဝါအတွက် ငွေပေးချေဖို့ ကောင်တာကို လာတဲ့အခါ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ ပြောပြီး အပြုံးပန်း ပန်ဆင်လျက် ဝယ်ထားတဲ့ ပဝါလေး ကိုင်ရင်း ထွက်သွားတယ်။ ကျေနပ်သွားတဲ့ ဝယ်ယူသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အပြုံးပေါ်ရင်။

မစ္စက် နူမာအူချီနဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သား သူ့ကို ဦးညွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကို မမြင်ရတော့မှ ကျွန်မလည်း မစ္စက် နူမာအူချီဘက် လှည့်ပြီး လေးလေးနက်နက် တောင်းပန်တဲ့အနေနဲ့ ဦးညွှတ်တယ်။

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”
သူ ကျွန်မကို ပြုံးပြတယ်။

“ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ဝယ်ယူသူတွေဟာ သူတို့ပြောတာကို နားထောင် ပြီး နားလည်ပေးစေချင်ကြတယ်။ မဟုတ်ရင် သူတို့ မကျေနပ်တော့ဘူး”

ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်မိပါတယ်။ မစ္စက် နူမာအူချီနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ခုချိန်ထိ ဘာတွေ ထင်မြင်ခဲ့တာလဲ။ ကျွန်မက အမြဲတမ်း ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး သူက

အချိန်ပိုင်းဝန်ထမ်းမို့ ကျွန်မက သူ့ထက် သာတယ်လို့ ထင်နေတာလား။ ကျွန်မက
ငယ်ရွယ်ပြီး အမြဲတမ်းဝန်ထမ်း ဖြစ်တာမို့ ဘဝင်မြင့်ပြီး စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို
အထင်အမြင်သေးခဲ့မိတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူ့ထက် ပိုတော်တယ်လို့ ယူဆရင်း
စဉ်းစားဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ လူပေါ်လူဇော် လုပ်ခဲ့မိတာ။ တွေးကြည့်ရင် ကန်တင်းက
အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း ခုအတိုင်းပဲ။

ကျွန်မ ပုန်းနေလိုက်ချင်တယ်။ မစွက် နှုမာအူချိုကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်
တယ်။

“ကျွန်မ သင်ယူစရာတွေ အများကြီး ရှိတာပဲနော်”

သူ ခေါင်းခါပြတယ်။ “ကနဦးမှာတော့ အန်တီလဲ ဘာမှမသိပါဘူး။ ဒါ
ပေမဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ရင်းနဲ့ သင်ယူနိုင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါပဲ အဓိက လိုအပ်တာပါ”
ဆယ့်နှစ်နှစ်ကြာပြီးနောက် သူလဲ အလုပ်ယူနီဖောင်းနဲ့ လုံးဝကို အေးအေး
ဆေးဆေး ဖြစ်နေတာ။ သူက အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းပါလားဆိုတာ ကျွန်မရဲ့
နှလုံးသားထဲမှာ မှတ်ယူမိပါတယ်။

ကျွန်မ အလုပ်စောစောသွားရတဲ့ အဲဒီနေ့မှာ လေးနာရီ ပြန်ရတယ်။
ယူနီဖောင်းချွတ်လိုက်တာနဲ့ အစားအသောက်တန်းကိုသွားပြီး ဝယ်ခြမ်းလို့ ရပြီလို့
စိတ်ထဲဖြစ်လာတယ်။ ကီရီယာမနဲ့ ဆုံခဲ့ရတာကို ပြန်တွေးမိတော့ ကျွန်မလဲ တစ်ခုခု
ချက်ပြုတ်ချင်လာတယ်။

ဘာချက်ရမလဲတော့ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ပါစတာ ဖြစ်ဖြစ်လား။ ဒါပေမဲ့
ဘယ်လိုအမျိုးအစားဆော့စနဲ့ လုပ်ရမလဲ မဆုံးဖြတ်နိုင်တာမို့ ရယ်ဒီမိတ်တစ်ခုခုပဲ
ဝယ်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန် ကျွန်မလျက်ကက်ရဲ့ အိတ်ထဲ လက်ထည့်
လိုက်တော့ ပျော့ပျော့လေး တစ်စုံတစ်ရာ စမ်းမိတယ်။ သိုးမွေးအကြော်ဒယ်ပြား
လေးပေါ့။ မစ် ကိုမာချီ ပေးလိုက်ကတည်းက အိတ်ထဲရှိနေတာ။ အဲဒီအချိန် စိတ်ကူး
ရသွားတော့ ဘာချက်ရမလဲ သိလိုက်ပြီ။ အဝါရောင်ကိတ်ပွပေါ့လေ။ ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’
စာအုပ်ထဲကလိုမျိုးလေ။

မက်ဒေါနယ်ဆိုင်ဝင်ပြီး ယန်းတစ်ရာတန် ကော်ဖီဝယ်ရင်း အွန်လိုင်မှာ
ကိတ်ပွပြုလုပ်နည်း ရှာလိုက်တယ်။ ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ ကိတ်ပွ’ ဆိုတာကို နှိပ်လိုက်တော့
မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အများကြီး ကျလာတယ်။ ဒီစာအုပ်က ကိတ်ပွ

လုပ်ဖို့ လူတော်တော်များများကို လွှမ်းမိုးခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မ ကျလာတာတွေကို ကြည့်လေလေ ကိတ်ပွလုပ်နည်း သတ်မှတ်ထားတာ မရှိကြောင်း သဘောပေါက်လာရလေလေ။ ပမာဏတွေနဲ့ နည်းလမ်းတွေက တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ကွာခြားကြတယ်။ အဲဒီနောက် စာကြောင်းအနည်းငယ်ပဲ ရေးထားတဲ့၊ ရိုးရှင်းတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဂျုံကို ဆန်ခါချရတာတို့၊ ကြက်ဥတွေကို သီးသန့်ထားရတာတို့ မပါဝင်ဘူး။ 'စာအုပ်ထဲက လုပ်နည်းအတိုင်း လိုက်နာပြီး တိတိကျကျ လုပ်ထားတာပါ' လို့ အညွှန်းမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ လုပ်နိုင်တဲ့ အရာတောင် ဖြစ်နေပုံပဲ။ ခုချက်ချင်း လုပ်နိုင်တာမျိုး။

ဝက်ဘ်ဆိုက်ရဲ့ ပြုလုပ်နည်းမှာ လိုအပ်တာက အကြော်ဒယ်ပြား၊ ပန်းကန်လုံး၊ ခလောက်တံအပြင် ကြက်ဥသုံးလုံး၊ ဂျုံမှုန့် ၆၀ ဂရမ်၊ သကြား ၆၀ ဂရမ်၊ ထောပတ်အရည် ၂၀ ဂရမ်၊ နွားနို့ ၃၀ မီလီလီတာ။ ၁၈ စင်တီမီတာ အချင်းရှိတဲ့ အဖုံးပါတဲ့ အကြော်ဒယ်ပြားက အကောင်းဆုံးဖြစ်ပုံပဲ။ ပြုလုပ်နည်းမှာတော့ ဘာမှ မပြောထားပေမဲ့ စကေးနဲ့ အခြင်အတွယ်ခွက်တော့ လိုအပ်တယ်။ ကျွန်မတိုက်ခန်းမှာ ဒါတွေ ဘာမှမရှိတာကို တွေးမိရင် ရှက်မိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အလွန်ကောင်းတဲ့ အချက်ကတော့ လိုအပ်တာတွေ အကုန်လုံးကို အေဒင်မှာ ဝယ်လို့ ရတာပဲပေါ့။

မီးဖိုချောင်မှာ ဟင်းမချက်ဖြစ်တာ တော်တော်ကိုကြာပြီပဲ။ ဦးဆုံး ကြက်ဥတွေ ခွဲပြီး ပန်းကန်လုံးထဲထည့်၊ သကြားထည့်ပြီး ခလောက်တံနဲ့ ကောင်းကောင်း ရောနှောသမလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ထောပတ်အရည်ပျော်နဲ့ နွားနို့ထည့်တယ်။ အရောအနှောကတောင် မွှေးပြီး အရသာရှိမဲ့ပုံ ဖြစ်နေပြီ။ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ တကယ်ကို ကိတ်မုန့်ဖုတ်နေပါလား။

ပြီးတော့ ဂျုံထည့်တယ်။ ရောမွှေပြီး ခလောက်တံနဲ့ ဖိချေရင်း အားစိုက် ခလောက်ပေးတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ အကြော်ဒယ်ပြားကို ဂက်စ်မီးဖိုပေါ်တင်၊ ထောပတ်တွေ ထပ်ထည့်၊ အရည်ပျော်အောင်လုပ်ပြီးမှ ခုန ရောနှောထားတာတွေ လောင်းချလိုက်တယ်။ အဖုံးအုပ်ပြီး မီးအေးအေးနဲ့ တည်ထားတယ်။ ခုကျွန်မ လုပ်ရမှာက စစ်ဆေးရင်း နာရီဝက်စောင့်နေဖို့ပဲ။ ကျွန်မမီးဖိုက တစ်ခုတည်းဆိုပေမဲ့ ကံကောင်းတာက ဂက်စ်မီးဖို ဖြစ်နေတာ။ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာပါရဲ့။ ဒီလို မီးဖိုချောင်သေးသေးလေးထဲမှာ ကိတ်ပွလုပ်နိုင်တာကို ချော်စရာ။

‘နင်က သိပ်အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းတာပဲ တို့မို့ကာ’ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောလိုက်တယ်။ ဆုပ်ထားတဲ့ လက်သီးကို အောင်နိုင်သူပုံစံနဲ့ မြှောက်လိုက်တယ်။ အို့...ကျွန်မလက်တွေမှာ ဂျုံမှုန့်တွေ ကပ်နေတုန်းပါပဲလား။ ဘေစင်မှာ လက်ဆေး နေရင်း မှန်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်မ တွေ့နေရတာကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်မိတယ်။ အသားအရေတွေကလည်း မွဲခြောက်နေတာပဲ။ ရာမန်ဘူး ခေါက်ဆွဲနဲ့ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်က အရသာကောင်းတဲ့ ထမင်းလိပ်တွေပဲ စားလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ။ ကျွန်မ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အစားကောင်းကောင်းဆိုတာမရှိဘဲ ဒိတ်လွန် နေတဲ့ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင် ဗရပွလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အိပ်ရေး ပျက်လို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်လည်း ဖြစ်နေရဲ့။ ခွန်အား များများစားစားမရှိတာ အံ့ဩ စရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ကျွန်မရဲ့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ပတ်ပတ်လည် ကြည့်လိုက်တော့ အစားအသောက်ကပဲ ကျွန်မရဲ့ ပြဿနာမဟုတ်တာ သိသာလာတယ်။ ကြမ်းပြင် မှာ ဖုန်တွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း ညစ်ပတ်လွန်းလို့ အပြင်ဘက်ကိုတောင် မမြင်ရ ဖြစ်နေတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ အင်္ကျီတွေ ချိတ်ထားတာကလဲ ကျွန်မက လျှော်ပြီးသား အဝတ်တွေကို သိမ်းမဲ့အစား ချိတ်ကနေ ချက်ချင်းဖြုတ်ပြီး ဝတ်တတ် တဲ့ အကျင့်ဖြစ်နေလို့ စင်တွေမှာ ပစ္စည်းတွေ အမျိုးမျိုး ရှုပ်ပွနေရဲ့။ လက်သည်း အရောင်တင်ဆေးပုလင်းတွေကလည်း ခြောက်နေပြီ။ သုံးလလောက် ကြာနေတဲ့ တီဗွီမဂ္ဂဇင်းတွေနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လက စိတ်ကူးပေါက်ရာ ဝယ်ခဲ့တဲ့ ယောဂခွေကို ဖွင့်တောင် ဖွင့်မကြည့်မိဘူး။

ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်မိပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လာ တယ်။ အစားအသောက်ဘာစားစား ဂရုမစိုက်သလို ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အလေး မထားမိဘူး။ နမောနမဲ့ နေနေမိတာ။ ကီရီယာမလိုပဲ ကျွန်မလည်း သင့်တော်တဲ့ ဘဝမှာ ရှင်သန်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပဲ။ အကြောင်းပြချက်တွေကတော့ မတူဘူး ပေါ့လေ။

လက်ကို သေသေချာချာ ဆေးပြီးနောက် ကိတ်ပွရတော့မှာကို စောင့်ရင်း အိမ်ကို ခပ်သွက်သွက် ရှင်းလင်းလိုက်တယ်။ လျှော်ပြီးသားတွေကို ခေါက်၊ ကြမ်းပြင် ကို ဖုန်စုပ်စက်နဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တယ်။ အစပြုလိုက်တာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က သူ့အလိုလို လှုပ်ရှားသွားပုံရတယ်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကို ဧရာမအလုပ်ကြီးပါလားလို့ စိတ်ထဲမှာ အမြဲတစေ မှတ်ယူထားပေမဲ့ တကယ်တမ်း အလုပ်စလိုက်တဲ့အခါ အခန်း

တစ်ခန်းတည်းရှိတဲ့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးကို အချိန်တိုအတွင်း ခပ်သွက်သွက် တိုက်ချွတ်ဆေးကြောလို့ ရသွားတာပဲ။ သိပ်လွယ်တာပဲရှင်။

အင်း... ကိတ်မုန့်ဖုတ်ထားတဲ့ အနံ့မွှေးမွှေးလေးက ကျွန်မရဲ့ သန့်ရှင်း တောက်ပြောင်လှပနေတဲ့ အခန်းထဲ လွင့်ပြယ်လာတယ်။ ကိတ်ပွကို သွားကြည့်လိုက် တော့ ကောင်းကောင်း ဖောင်းပွလာတာ တွေ့ရတာမို့ အဖုံးကိုတောင် မလိုက်တော့ မလိုပဲ။

“အံ့အားသင့်စရာကောင်းလိုက်တာ” လို့ အမြင်နဲ့တင် ကျွန်မ ပျော်ပြီး အော်မိတယ်။ နူးညံ့ပွရွှံ့ပြီး ရွှေရောင်သန်းနေရဲ့။ စာအုပ်ထဲက ပုံအတိုင်းပဲ။

အဖုံးဖွင့်ပြီး ကြည့်ဖို့ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး။ အနားသားလေးတွေက အဆင်ပြေနေပြီးသား ဆိုပေမဲ့ အလယ်မှာတော့ လေပူဖောင်းတွေ ထနေလို့ ကျဲတောက်တောက် ဖြစ်နေဆဲမို့ ကျွန်မ အဖုံးပြန်အုပ်လိုက်တယ်။

ကျွန်မက ခုတော့ သင့်တော်တဲ့ ဘဝဆီရောက်ဖို့ မဆိုစလောက်လေး နီးစပ်လာပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ပြီး နံရံကို မှီလိုက်ရင်း ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’ စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ တောနက်ထဲဝင်သွားတဲ့ လယ်ကြွက်နှစ်ကောင်အကြောင်း ပေါ့။

“ငါတို့ ခြင်းထဲမှာ ဝက်သစ်ချသီးတွေ ပြည့်သွားရင် သကြားများများနဲ့ ပြုတ်လိုက်ရအောင်” လို့ ဂူရီက ပြောတယ်။

“ငါတို့ခြင်းထဲမှာ သစ်အယ်သီးတွေ ပြည့်သွားရင် ခရင်မ်လုပ်ဖို့ နူးညံ့သွား တဲ့ထိ ပြုတ်လိုက်ရအောင်” လို့ ဂူရာက ပြောတယ်။

အို့... ကျွန်မ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ဂူရီနဲ့ ဂူရာတို့က ကိတ်ပွလုပ်ဖို့ နေနေသာသာ ကြက်ဥရှာဖို့တောင် တောထဲသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ နေ့စဉ် စားနေကျ ဝက်သစ်ချသီးတွေ သစ်အယ်သီးတွေ သွားရှာကြတာကိုး။ သူတို့ အမြဲ တစေ လုပ်နေကျအတိုင်း။ ပြီးတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ဧရာမကြက်ဥကြီး တွေ သွား ကြတာ။ ဆာယာ ပြောတာကို ကျွန်မ မှတ်မိတယ်။ “စစချင်း ကြက်ဥနဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲ နင် မသိရင် ကိတ်ပွကို စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူးလေ” တဲ့။ သူ ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ခုတော့ နားလည်သွားပြီ။ သူတို့ ကြက်ဥတွေ့တဲ့အခါ ဘာအတွက် အသုံးပြုလို့ရလဲ သိကြတယ်ဆိုတာက သူတို့ဟာ ကိတ်ပွလုပ်နည်းကို သိနှင့်ပြီးသားကိုး။

“ဟုတ်ပြီ”

ကျွန်မ အမှန်တရားကို သိသွားလောက်ပြီလို့ သဘောပေါက်သွားတဲ့အခါ

နှလုံးသားက သီချင်းညည်းနေရဲ့။ မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ကျွန်မ မီးဖိုနားကို ပြန်သွားတယ်။ ကိတ်မုန့်ဖုတ်ထားတဲ့ အနံ့က ခုတော့ ပိုပြင်းပြီး မွှေးလာတယ်။

အဖို့ဖွင့်လိုက်တော့ ပင့်သက်ရှိုက်မိသွားတယ်။ ကိတ်မုန့်အနားသားတွေက အကျက်လွန်သွားတာမို့ မည်းတူးနေပြီး ပွရွနေမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အလယ် ပိုင်းကတော့ ခေါင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ရင်း ယောက်မနဲ့ ယူပြီး ပန်းကန်ပြားပေါ် တင်လိုက်တယ်။ အောက်ခြေတွေက တူးနေပြီး အကြော်ဒယ်ပြားပေါ်က ယူယူလိုက်ချင်းမှာပဲ အလယ်သားက ပိုပြီးတော့တောင် ကျုံ့ဝင်သွားလေရဲ့။ ဒယ်ပြားရဲ့ ဘေးဘက်တွေလည်း ပေပွ ကပ်နေတော့တယ်။

“ဟာ...”

ကျွန်မ အပိုင်းသေးသေးလေး မြည်းစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိတ်ပွလို အရသာ မဟုတ်ဘူး။ ရာဘာလိုပဲ စေးကပ်မာကြောနေတယ်။ ဘာများမှားသွားလဲ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ပြုလုပ်နည်းအတိုင်း အတိအကျလိုက်နာခဲ့တယ် ထင်တယ်။

ချိုလွန်း၊ ဆိုးရွားလွန်းတဲ့ အခဲကြီးကို ဝါးစားနေရင်း ရုတ်တရက် အတွေး ပေါက်သွားလို့ ရယ်စရာကောင်းတာနဲ့ ထရယ်မိတယ်။ ခံစားချက် တစ်စုံတစ်ရာ ကောင်းသွားရင် ကျွန်မ စိတ်မထိခိုက်ပါဘူး။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သွားတဲ့ တိုက်ခန်းရယ်၊ ဟင်းချက်အသုံးအဆောင်တွေ ပြည့်နေတဲ့ ဘေစင်ရယ် ရှိနေမှတော့ ဘာအတွက် ငိုရပါ့မလဲ။

ကျွန်မ လက်မလျှော့ဘူး။ ကိတ်ပွကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သင်ယူလို့ ရတာ ပဲလေ။

အဲဒီအချိန်ကနေစပြီး တစ်ပတ်လောက် နေ့တိုင်း အလုပ်ကနေ အိမ်ပြန် ရောက်တာနဲ့ ကိတ်ပွလုပ်ဖြစ်တယ်။ နေ့စဉ်တာဝန်ဝတ္တရားတွေရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်လာပြီး အစွဲအလမ်းလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။

ကိတ်ပွလုပ်တာ တိုးတက်ဖို့လည်း အွန်လိုင်းကနေ အကြံကောင်းတွေ ရှာဖြစ်တယ်။ အရင်ဦးဆုံး ကြက်ဥတွေကို အခန်းအပူချိန်ရောက်အောင် ထားတယ်။ ချက်နေရင်း အကြော် ဒယ်ပြားကိုလည်း အနားသားတွေ အပူချိန်လျော့အောင် အဝတ်စိုအပေါ် ရံဖန်ရံခါတင်ပေးတယ်။ တကယ် အထောက်အကူဖြစ်ပါရဲ့။ ဒါ ပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲကလို နူးညံ့ပြီး ပွပွရွရွကိတ်အသား ဖန်တီးနိုင်ဖို့ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဖြစ်နေဆဲ။

ဒီအခြေအနေရောက်လာပြီမို့ ကျွန်မလုပ်ရမှာ ပျင်းတဲ့ အစပိုင်းက အဆင့် တွေ အားလုံးဟာ ကသီလင်တဖြစ်ပုံ မရတော့ပါဘူး။ ဂျုံစစ်ထည့်တာ၊ မုန့်အပေါ်ယံ အကာရဖို့ ကြက်ဥခွဲပြီး သကြားနဲ့ ရောနေတာ စသဖြင့်တွေပေါ့။ ဒါကြောင့် မီးဖို ချောင်အတွက် နောက်ထပ် အသုံးအဆောင် ဂျုံဆန်ခါ ဝယ်လိုက်တယ်။ ကြက်ဥနဲ့ သကြား အပေါ်လွှာလုပ်ဖို့ သေသေချာချာ လေ့လာလိုက်ရတာက မလွယ်ကူပေမဲ့ မုန့်အသားက ပိုပြီး ချောမွေ့လာတာမို့ လုပ်ရကျိုးနပ်ပါတယ်လေ။ လုံလုံလောက် လောက် ချောမွေ့တာမျိုးတော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ပိုကောင်းအောင် လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားတယ်။ လက်လှည့်မွှေစက်ကိုပါ ဝယ်ဖြစ်လိုက်သေးတယ်။ မုန့်အပေါ်ယံအလွှာ ကောင်းကောင်းရချင်လို့။

နောက်ထပ် အရေးကြီးတဲ့တစ်ချက်က ချက်တဲ့အပူချိန်။ မီးကို လုံးဝလျှော့ သင့်တာကို ကျွန်မ ခေါင်းထဲ အသေမှတ်ထားရတယ်။ အပူချိန် ချိန်ညှိဖို့ လိုအပ်တာ ရယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ မီးအေးအေးနဲ့ ထားဖို့ဆိုတာရယ်ကို သဘောပေါက် နားလည် ဖို့ ကျွန်မခမျာ အချိန်ယူလိုက်ရတယ်။ ဒါတွေ သင်ယူဖို့ဆိုရင် သင်တို့လဲ ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့ အချက်တွေ မဖြစ်မနေ လုပ်ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆက်လုပ်သွားရင်းနဲ့ သိလာမှာပါ။ မစွက် နှုမာအူချိက ကျွန်မကို ဒီအချက် ပြောဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုး။

တခြားတစ်စုံတစ်ရာလည်း ပြောင်းလဲသွားတယ်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အချိန် များများ ကုန်လွန်ဖြစ်ရင်း ညစာကိုလဲ ချက်စားဖြစ်တယ်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးတွေ ပါပဲ။ ကိတ်ပွလုပ်တာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ လှီး၊ အသားတွေ ခုတ်ထစ်၊ မီးအေးအေးနဲ့ နှပ်တာတို့၊ မွှေကြော်တာတို့က အလွယ်ကလေး။ ထမင်း ပေါင်းအိုးကလည်း ထမင်းချက်ဖို့ တာဝန်ယူထားတယ်လေ။ ကျန်တာတွေကို သိမ်းဆည်းပြီး ထမင်းလုံးလုပ်ပြီး အလုပ်ကို ယူသွားတယ်။ ကျွန်မ အားလပ်ချိန်မှာ ထမင်းလုံးစားနေတာကို ကိရိယာမ တွေ့တော့ သူ တော်တော်ကို အံ့ဩသွားတာ။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့အားသင့်မိပါရဲ့။ ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာတင် ကျွန်မ ခွန်အားတွေ ရှိလာပြီး ပိုကျန်းမာလာသလို ခံစားရတာ အံ့ဩဖွယ်ရာပါပဲ။ ဒီနေ့ ၇ ရက်မြောက်နေ့မှာတော့ ကြီးကျယ်တဲ့ အခိုက်အတန့် နောက်ဆုံးတော့ ရောက်လာပြီ။ အကြော်ဒယ်ပြားရဲ့အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့ မဆုတ်မနစ် ကြိုးပမ်းမှုတွေ အားလုံးရဲ့ ဆုလာဘ်ကို ရလိုက်ပြီ။ ‘ဟုတ်ပြီ’... ကျေနပ်အားရပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“အဝါရောင်ကိတ်ပွရဲ့ မျက်နှာပြင်က နူးညံ့ ပွရွပျော့အိနေတာပဲ” လို့
ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်တယ်။

ဒယ်ပြားထဲကနေပဲ အပိုင်းအစလေးယူပြီး စားကြည့်တော့ စာအုပ်ထဲက
လိုပဲ ကျွန်မပါးစပ်ထဲမှာ ဖောက်ခနဲ မြည်သွားလေရဲ့။ သိပ်ကို အရသာရှိတာပဲ။
ပေါ့ပါး နူးအိနေတာပဲ။ ‘ကျွန်မ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ’ တောထဲက တိရစ္ဆာန်လေးတွေအားလုံး
မျက်စိပွင့်သွားစေမဲ့ ကိတ်ပွကို လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ မျက်ရည်တွေတောင် ကျမိတယ်။
ခုချိန်ကနေစပြီး ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စားဖို့ ကြိုးစားတော့မယ်လို့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ကတိပေးတယ်။

“ဝိုး... မယုံနိုင်စရာပါပဲလား” လို့ ကီရိယာမက အံ့အားသင့်ပြီး ပြော
လေရဲ့။ သူ့ကို ကျွန်မလုပ်ထားတဲ့ကိတ်ပွ ကျွေးလိုက်တာကိုး။ သူ တကယ် ပြောနေ
သလိုပဲမို့ သူ့ကိုယ့်ကြည်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူ အရင်က ကျွန်မကို ကျွေးဖူးတဲ့ ထမင်းလုံးအတွက် ကျေးဇူးဆပ်ချင်နေ
တာ။ သူပြုံးတာကို မြင်ချင်နေတာ။ ကျွန်မ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ခဲ့တာဟာ ဒါတွေ
ကြောင့် ဖြစ်လောက်မယ်လို့ သိသွားတဲ့အခါ ကျွန်မ ရင်ခုန်သွားလေရဲ့။

ကျွန်မ မဖြစ်မနေ ကျေးဇူးတင်ရမဲ့ နောက်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မစွက်
နှုမာအူချီပေါ့လေ။ အဲဒီနေ့ အလုပ်ပြီးတော့ အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ကျွန်မ သူ့ကို
ကိတ်ပွကျွေးလိုက်ပြီး သူ ကူညီခဲ့တာကို ဘယ်လောက်ထိ ကျေးဇူးတင် အသိအမှတ်
ပြုကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။

“‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’ စာအုပ်ထဲကနေ ပြုလုပ်နည်းယူလိုက်တာလေ” လို့ ကျွန်မ
ပြောတယ်။

သူ ထရယ်ပြီး “ ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’ လား။ အန်တီ ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒါကို
သိပ်ကြိုက်တာ။ အကြိမ်ပေါင်းမနည်း ဖတ်ခဲ့တာလေ”

“တကယ်လားဟင်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလား” လို့ ကျွန်မက မျက်လုံးတွေ
ပြူးကျယ် တအံ့တဩဖြစ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေး... အန်တီလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ငယ်ရွယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”
လို့ သူက ပြန်ခံပက်ဆလို့ ရိုက်ဖမ်းရင်း ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းစုလိုက်လေရဲ့။

ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုထင်လိုက်ပေမဲ့ စိတ်ကူးမြင်ယောင်လို့တော့ မရဘူး။
ဇာတ်လမ်း ပုံပြင်တွေမှာရှိတဲ့ အင်အားက မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင်

အံ့ဩဖွယ်ရာပါပဲ။ ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’ စာအုပ်လို သိပ်ကြာနေတဲ့ စာအုပ်ကို မျိုးဆက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖတ်ကြတာဟာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး။

မစ္စက် နူမာအူချီက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေတဲ့ပုံစံနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းလွတ်ပြီး အတွေးထဲ နစ်မြောနေပုံ။ “အဲဒီစာအုပ်ကို အန်တီ ကြိုက်တာကလေး၊ သူတို့တွေဟာ ခဲရာခဲ ဘစ် ပြဿနာတွေအားလုံးကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရတာပဲ”

ကျွန်မ အကြံအိုက်အိုက်နဲ့ ခေါင်းငဲ့လိုက်တယ်။ “အဲဒီစာအုပ်က အန်တီ ပြောသလို အကြောင်းအရာလား။”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ “ဒါပေါ့။ ကြက်ဥက သိပ်ကြီးပြီး ချောနေတော့ သူတို့တွေ မသယ်နိုင်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ အခွံခွံဖို့ကလည်း သိပ်မာတယ်။ အကြော် ဒယ်ပြားက သူတို့ကျောပိုးအိတ်မှာ မဆန့်ဘူး။ အဲဒီတော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းရတယ် မဟုတ်လား။”

ကျွန်မက ကီရီယာမကို ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’ အကြောင်း ပြောပြတုန်းက ‘ကိတ်မုန့် အတူစားကြတဲ့ တောထဲက တိရစ္ဆာန်တွေအကြောင်း မဟုတ်လား’ လို့ သူ ပြောခဲ့တယ်။ စာအုပ်ပါးပါးလေးမို့ လူတိုင်းက မတူညီတဲ့ ပုံစံနဲ့ မှတ်မိနေကြတာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။

အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ မစ္စက် နူမာအူချီက စကားဆက်ပြောနေတယ်။

“ကြွက်နှစ်ကောင်က ရွေးစရာတွေကို စဉ်းစားတယ်။ ‘ငါတို့ ဒါ လုပ်သင့်လား။ ဟိုဟာ လုပ်သင့်လား။’ အဆုံးမှာတော့ သူတို့ ပူးပေါင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအပိုင်းကို အန်တီ အကြိုက်ဆုံးပဲ” လို့ သူ ပြောရင်း ကျွန်မကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးပြတယ်။

နောက်ရက်က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။ ကျွန်မ အလုပ်နားရက်ဖြစ်တာမို့ ရပ်ကွက် အသင်းတိုက်ရှိ စာကြည့်တိုက်ကို ပြန်သွားတယ်။ စာအုပ်တွေအတွက် နှစ်ပတ် ငှားရမ်းချိန်က ပြည့်ပြီမို့ ပြန်အပ်ရတော့မယ်လေ။ မစ် ကိုမာချီ ပေးကာတဲ့ သိုးမွေး အကြော်ဒယ်ပြားလေးကို ကျွန်မအိတ်မှာ ကြိုးပြားနဲ့ တွဲချည်ပြီး တွဲလောင်းချထားတယ်။ ဒါလေးက ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းစေတဲ့ အဆောင်လေးပဲ။

ကျွန်မ စာအုပ်တွေကို နှိုငိုမိဆီ ပြန်အပ်ပြီးနောက် မစ်ကိုမာချီကို သွားတွေ့တယ်။ သူက အရင်နေရာမှာပဲ။ အယ်လ်ပုံသဏ္ဍာန်ကောင်တာနဲ့ ခန်းဆီးအကန့် ကြားမှာ ဖြတ်သိပ်ညပ်နေသလို။ သိုးမွေးအပ်နဲ့ တစ်ခုခုထိုးနေတုန်းပဲ။ အတွင်း

အပြင် အပ်နဲ့ထိုးနေတာမို့ သူ့လက်ထဲက သိုးမွေးလုံးက တဖြည်းဖြည်း ပုံပေါ်လာပြီး နောက်ထပ် သိုးမွေးလာဘဲကောင်လေး ဖြစ်လာလေရဲ့။

ကျွန်မ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တဲ့အခါ သူ လုပ်လက်စရပ်ပြီး မော့ကြည့်တယ်။ ကျွန်မ ဦးညွတ်ပြီး “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ‘ဂူရီနဲ့ ဂူရာ’ စာအုပ်နဲ့ အကြော်ဒယ်ပြား လေး အတွက်ပါ။ ကျွန်မ အရေးကြီးတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ သင်ယူခဲ့ရတယ်”

“အို့...” သူက ခေါင်းကို တစ်ဖက်စောင်းရင်း ကျွန်မကို ကြည့်တယ်။ “ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ပေးခဲ့ရပါဘူး။ ညီမ လိုအပ်တာကို ညီမကိုယ်တိုင်ရအောင် လုပ်လိုက်တာပါပဲ” လို့ သူက သူ့ပုံစံအတိုင်း အေးအေးလူလူ ပြောလေရဲ့။

ကျွန်မ လိမ္မော်ရောင်ဘူးကို ထိုးပြပြီး “ပျားရည်လိပ်ခုံး ကွတ်ကီးတွေက အရသာရှိတယ် မဟုတ်လား” လို့ ပြောတယ်။

ရုတ်တရက် သူ မျက်နှာ နီမြန်းသွားပြီး ပျော်ရွှင်သွားပုံပဲ။ “သိပ်ကောင်း တာပေါ့။ အစ်မ သိပ်ကြိုက်တာ။ ဒါတွေက လူတိုင်းကို ပျော်အောင် လုပ်ပေးတယ် လေ”

ကျွန်မ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ကျွန်မ ယူတာအတန်းချိန်ကျပြီမို့ အစည်းအဝေးခန်းထဲ ဦးတည်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ တောထဲ ဝင်သွားသလို ထင်နေမိတယ်။ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်နိုင်လဲ မသိသေးဘူး။ သိတာကတော့ ဘာကိုမှ ကြောက်နေစရာမလိုဘဲ အခုချိန်မှာ နိုင်နိုင် နင်းနင်း ဆောင်ရွက်နိုင်တာထက် ပိုပြီးလုပ်ဖို့ပဲ။ ကျွန်မဘဝ အစီအစဉ်တကျ ဖြစ် ဖို့ရယ်၊ ရနိုင်တဲ့အရာတွေထဲက ရွေးချယ်ရင်း ကျွမ်းကျင်မှုအသစ်တွေ သင်ယူဖို့ ရယ်ကို ဒီအချိန်မှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမယ်။ တောထဲမှာ သစ်အယ်သီးတွေ သွားရှာ ကြတဲ့ ဂူရီနဲ့ ဂူရာတို့လို ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် အသင့်ပြင်ထားတော့မယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ဘယ်အချိန်မှာ သိပ်ကြီးမားတဲ့ ကြက်ဥကြီး ကို တွေ့လောက်မလဲဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးကိုး။

အခန်း | J

ယို - အသက် ၃၅ နှစ်၊ ပရိဘောဂထုတ်လုပ်ရေး၏ စာရင်းကိုင်

အရာအားလုံးက ဇွန်းတစ်ချောင်းနဲ့ အစပြုခဲ့တယ်။ စင်ပေါ်က လက်ကိုင် ပြားပြားလေးနဲ့ ငွေရောင်ဇွန်းသေးသေးကလေးက ကျွန်တော့်အမြင်ကို ဖမ်းစား သွားတယ်။ နီးနီးကပ်ကပ်ကြည့်ဖို့ လှမ်းယူလိုက်တော့ သိုးပုံစံထွင်းထားတဲ့ ဒီဇိုင်း အပြင် လက်ကိုင်အဆုံးမှာ ကျူးလစ်ပန်းပုံစံ အမှတ်အသားလေး တွေ့ရတယ်။ အရွယ်အစားအရ လက်ဖက်ရည်ဇွန်း ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော် ဇွန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခဏအချိန်ဆွဲနေပြီးနောက် မီးမှိုန်မှိုန် လေး ထွန်းထားတဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ဆက်ပြီး လျှောက်ကြည့်နေတယ်။ လက်ထဲမှာ ဇွန်း ကိုင်ထားနေရင်းပေါ့လေ။ စင်တွေပေါ်မှာ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ၊ အိတ် ဆောင်နာရီတွေ၊ ဖယောင်းတိုင်တွေ၊ ဖန်ပုလင်းတွေ၊ အင်းဆက်နမူနာတွေ၊ မရေရာ ခွဲခြားမရတဲ့ အရိုးတွေ၊ ဝက်အူ၊ သံ၊ သော့ခလောက်တွေ စုံနေရောပဲ။ အချိန် အတော်ကြာ သိမ်းဆည်းထားပုံရတဲ့ ညစ်ပေနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးက မီးလုံးရဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေရဲ့။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အထက်တန်းကျောင်းသားပေါ့။ အဲဒီ နေ့မှာ ရထားပေါ်ကနေ တစ်မှတ်တိုင် ကြိုဆင်းပြီး အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် မပြန်ဘဲ ကွေ့ပတ်သွားတယ်။ မနက်က အမေနဲ့ ကတောက်ကဆ နည်းနည်းဖြစ် ခဲ့တာမို့လေ။ ကာနာဂါဝါ စီရင်စုနယ်ရဲ့ အစွန်အဖျားရှိ မြို့ရဲ့ လမ်းတွေမှာ ခြေဦး

တည့်ရာ သွားနေတုန်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်တယ်။ ဆိုင်အဝင်
ဝမှာ မှီထားတဲ့ ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာတော့ ‘အံမိုကူရ’ လို့ ရေးထားတယ်။ ‘မီးခိုး
သစ်ပင်’ ပေါ့လေ။ ပြတင်းပေါက်ကနေ တွေ့ရသလောက်ကတော့ ဒီဆိုင်ဟာ
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်နဲ့ တူတယ်။ စိတ်ကူးပေါက်ပေါက်နဲ့ အထဲဝင်ကြည့်လိုက်
တယ်။

သိုးမွေးဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ မျက်နှာရှည်ရှည်နဲ့ လူလတ်ပိုင်းလူကြီး
တစ်ယောက်က ကောင်တာနောက်မှာ။ ပိုင်ရှင်ထင်ပါရဲ့။ သူ့မှာလဲ သူ့ပစ္စည်းတွေလိုပဲ
ရှေးဆန်တဲ့ အငွေ့အသက် ရှိနေရဲ့။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေရဲ့
ပိုင်ရှင်တွေ ဟန်ပန်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ပတ်ပတ်လည် လျှောက်ကြည့်နေတုန်း
သူက ကျွန်တော့်ကို အာရုံစိုက်ပုံမရဘဲ နာရီကို ကလိပြီးနောက် ဂီတဘူးလေးကို
ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့ လုပ်နေပြန်တယ်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲက ငွေငွန်းကလေးဟာ ခန္ဓာကိုယ် အပူရှိန်ကြောင့်
နွေးလာပြီး လက်ဖဝါးနဲ့ အံကိုက် ပေါင်းစပ်နေရဲ့။ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်ပြီးမှ ယန်း ၁၅၀၀
နဲ့ ဝယ်ဖြစ်လိုက်တယ်။ ဒါဟာ အထက်တန်းကျောင်းသား တစ်ယောက်အတွက်တော့
ငွန်းတစ်ချောင်းဝယ်ဖို့ များပြားလှတဲ့ ငွေပမာဏပေါ့လေ။ သူတန်ဖိုးကို ကျွန်တော်
မသိပေမဲ့ စင်ပေါ်ပြန်ထားဖို့ မလုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

“ဒါက ငွေ အစစ်လေ” လို့ ဦးထုပ်နဲ့ လူက ပြောတယ်။ “လက်ဖက်ရည်
ငွန်းပေါ့။ အင်္ဂလန်က ထုတ်တာ”

“ဘယ်တုန်းက လုပ်ထားတာလဲခင်ဗျ” လို့ ကျွန်တော် မေးတယ်။
သူက စာကြည့်မျက်မှန်တပ်ပြီး ငွန်းအနောက်ဘက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်ရှုစစ်ဆေးတယ်။

“၁၉၀၅ ခုနှစ်”
ကျွန်တော့်ဘာသာ ရှာဖွေကြည့်တဲ့အခါ တွေ့မိတာဆိုလို့ အကွရာတွေ၊
ပုံတွေပါတဲ့ အမှတ်အသားလေးခုပဲ။ တစ်ခုမှ ကိန်းဂဏန်းတွေ မဟုတ်ဘူး။

“ဦး ဘယ်လို ပြောနိုင်တာလဲဗျ”
ပိုင်ရှင်က ပထမဆုံးအနေနဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ပြုံးတယ်။ သူ ကျွန်တော့်
မေးခွန်းကို မဖြေပေမဲ့လဲ သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောကျလာစေမဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အပြုံးနဲ့
ပေါ့ဗျာ။ သူက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ချစ်စိတ်ပြင်းပြတာ သိသာပြီး သူ့အမြင်
အတွက် စိတ်ချယုံကြည်မှု ရှိတယ်။ ဆိုင်နဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင် နှစ်မျိုးစလုံးက ကျွန်တော့်ကို

mybook.com

အထင်ကြီးစေတယ်။ သူတို့တွေက အပြတ်မိုက်တယ်လို့ ထင်မိတယ်။

ကျွန်တော် ဇွန်းကို အိမ်ယူသွားပြီး သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ကြိုးစားစိတ်ကူး ကြည့်တယ်။ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်ပိုင်းတုန်းက ဒါကို အင်္ဂလန်မှာ ဘယ်သူက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ တာလဲ။ လူတွေက ဒါနဲ့ ဘာတွေ စားကြတာလဲ။ မင်းမျိုးမင်းနွယ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မှာ ဒီဇွန်းကို သူ့လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပြားပေါ်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မိခင်က သူ့သားကို အဲဒီဇွန်းနဲ့ သူ့ပါးစပ်နားကို အသာလေးတွေ့ပြီး အစားကျွေးတာမျိုး။ သူ ကြီးပြင်း လာလို့ သန်သန်မာမာနဲ့ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရောက်လာပြီးနောက် ဒီဇွန်းကို ချစ်ခြင်း မေတ္တာနဲ့ အမှတ်ရနေတာမျိုးပေါ့လေ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် သမီးမိန်းကလေး သုံး ယောက်ရှိတဲ့ မိသားစုမှာ အစားစားချိန်တိုင်း ဒီဇွန်းကြောင့် ရန်ဖြစ်စကားများရတာ မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဖြစ်နိုင်စရာတွေပေါ့လေ။

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေ အထိန်းအကွပ်မဲ့နေတယ်။ ကျွန်တော့်ဇွန်းလေး ကို ဘယ်တော့မှ မငြီးမငွေ့ ကြည့်ဖြစ်နေတော့တယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ကျောင်းကနေ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ အံ့မိုက်ကူရ ဆိုင်ကို ဝင်လည်ဖြစ်တော့တာပဲ။ ပိုင်ရှင်နာမည်က အီဘီဂါဝါလို့ သိရတယ်။ သူက တစ်နှစ်ပတ်လုံး သိုးမွေးထိုးထားတဲ့ဦးထုပ် ဆောင်းတယ်။ ဆောင်းရာသီနဲ့ ဆောင်း ဦးမှာ သိုးမွေးထည်၊ နွေရာသီနဲ့ နွေဦးမှာတော့ ချည်ထည်ပေါ့။

အံ့မိုက်ကူရက ကျွန်တော် အရာအားလုံးကို မေ့သွားစေနိုင်တဲ့ နေရာမျိုး။ နေ့စဉ်ဘဝရဲ့ ပူပင်စရာအသေးအဖွဲကလေးတွေ၊ ကျောင်းက ပြဿနာတွေ၊ အမေ့ရဲ့ ပူညံ့ပူညံ့စကားတွေ၊ ကျွန်တော့်အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်သောကတွေ အားလုံးပေါ့။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စိတ်ဖိစီးနေပါစေ ကျွန်တော် လုပ်ရမှာက ဆိုင်တံခါး ဖွင့်ဝင်ပြီး အခြားကမ္ဘာကို ခြေချလိုက်ဖို့ပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှု အစစ်အမှန် ဖြစ်စေတဲ့နေရာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ် ဆိုတာကို လက်ခံတဲ့ နေရာ ပေါ့လေ။ များသောအားဖြင့်တော့ ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ကြည့်ရုံလောက်ပဲ။ အဲဒီလို လုပ်ရတဲ့ ခံစားချက်က မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကန့်အသတ်နဲ့ရတဲ့ မုန့်ဖိုးထဲကနေ ပစ္စည်းသေးသေးမွှားမွှားကလေးတွေတော့ ဝယ်ဖြစ်တယ်။

မစ္စတာအီဘီဂါဝါနဲ့ သူ့မှန်ဖောက်သည်တွေက ပွင့်လင်းလာပြီး ကျွန်တော့် ကို စကားပြောလာကြတယ်။ သူတို့တွေက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရဲ့ ရာဇဝင်နဲ့ ဘာသာစကားကို သင်ပေးကြတယ်။ သူ့ဆိုင်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ သွားဖြစ်

myoe.com

နေတာ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ မစ္စတာအီဘီဂါဝါက ကျွန်တော့်ကို ရွှေကဲငွေကဲ မှတ်တွေအကြောင်း သင်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်ငွေငွန်းရဲ့ နောက်ဘက်မှာပါတဲ့ အမှတ်အသားလေးမျိုးကို ရွှေကဲငွေကဲမှတ်လို့ ခေါ်တာ။ အဲဒါတွေဟာ ပြုလုပ်သူရဲ့ အမှတ်အသား၊ သန့်စင်မှုအမှတ်အသား၊ သတ္တုအရည်အသွေးစမ်းသပ်ရုံ အမှတ် အသား၊ ထုတ်လုပ်တဲ့ ခုနှစ်တွေပေါ့။

“အက္ခရာ n ပါတဲ့ ဒီလေးထောင့်ကွက်က ၁၉၀၅ ခုနှစ်မှာ ပြုလုပ်တယ်လို့ ပြောထားတာ”

ကိန်းဂဏန်းတွေ နေရာမှာ အက္ခရာတွေ၊ လေးထောင့်ကွက်တွေ ပေါင်းစပ် ထားတာကို ဖော်ထုတ်တတ်ဖို့ ကျွန်တော် သင်ယူခဲ့တယ်။ ပုံမှန်နံပါတ်တွေအစား ဒီလိုစနစ်ကို သုံးတာဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရဲ့ ရသခံစားနိုင်စွမ်းပဲ ထင်ပါရဲ့လေ။ မစ္စတာအီဘီဂါဝါက ကျွန်တော့်ငွေငွန်းမှာ ပါဝင်တဲ့ သိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ ငွေငွန်းက ပိုပြီးတော့တောင် တန်ဖိုးရှိလာသလို ခံစားရတယ်။ သိုးက မိသားစုအမှတ် အသား ဖြစ်နိုင်တာတို့၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နိုင်တာတို့ပေါ့လေ။ အလှဆင်ရုံ သက်သက်ပဲ မဟုတ်ဘူး။ မိသားစုမျိုးရိုးအတွက် လေးစားသမှုနဲ့ ထွင်းထားတဲ့ သင်္ကေတပဲ။ အပြတ်သားနားပုံရတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကမ္ဘာ ကို အရူးအမူး စွဲလန်းပြီး မစ္စတာအီဘီဂါဝါကိုလဲ လေးစားမိတယ်။

ဒီနေ့မှာတော့ အဲဒီကုရဆိုင် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်း မပြီးခင် တစ်နေ့မှာ ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ‘ဆိုင်ပိတ်သွားပြီ’လို့ ရေးထားတဲ့ လက်ရေး မှတ်စုကို တံခါးမှာ ကပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မစ္စတာအီဘီဂါဝါရဲ့ ဆက်ဆံရေးလည်း တစ်ခန်းရပ်သွားတာပေါ့ဗျာ။

ဆိုင်တံခါးဝကို ဖြတ်ပြီး ဘယ်တော့မှ အထဲမဝင်ရတော့ဘူး။ ဒါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်က အဖြစ်အပျက်။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီကုရလို ဆိုင်မျိုး ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်အဖြစ် ဖွင့်ချင်တဲ့စိတ်ကူး အမြဲတစေရှိနေတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ။ တစ်နေ့နေ့ပဲ။ အခု အသက်အရွယ် ၃၅ နှစ်ထိတောင် အဲဒီအိပ်မက် ရှိနေဆဲ။

တစ်နေ့နေ့ ကျွန်တော့်မှာ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ အလုံအလောက် ရှိလာတဲ့ အခါ အလုပ်ထွက်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ တစ်နေရာရာရှာ၊ စင်တွေမှာ ပစ္စည်းတွေ အပြည့် ဖြည့်မယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်နေ့နေ့က ဘယ်တော့များမှ ရောက်လာမှာလဲ။

တက္ကသိုလ်ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်လာပြီး ပရိဘောဂ ထုတ်လုပ်ရေးရဲ့ စာရင်းအင်းဌာနမှာ အလုပ်စတင်တယ်။ ကုမ္ပဏီကြီး မဟုတ်သလို ဈေးကြီးတဲ့ ထုတ်ကုန်တွေ ပြုလုပ်တာလဲ မဟုတ်ပေမဲ့ ဈေးသင့်တင့်တဲ့ ရိုးရိုး ပရိဘောဂတွေထုတ်ပြီး ပုံမှန် ဝယ်လိုအားရှိနေတာမို့ လုပ်ငန်းက တည်မြဲတယ် ပြောလို့ ရတယ်။

“ဒါကို ဘယ်လိုထပ်လုပ်ကြမလဲ” လို့ ကျွန်တော့်အထက်လူကြီး မစ္စတာ တာဂူချီက သူ့ခုံမှာ လှည့်ထိုင်ရင်း မေးတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ဌာနရဲ့ ဌာနမှူး။ ‘ထပ်မလုပ်ဘူး’ လို့ ကျွန်တော် တွေးတယ်။ မနေ့ကလဲ ဒီမေးခွန်းပဲ သူ မေးတာ။ ကုမ္ပဏီက မကြာခင်ကမှ ဆော့ဖ်ဝဲအသစ် အများကြီး မိတ်ဆက်ထားပြီး မစ္စတာ တာဂူချီရဲ့ နားလည်သဘောပေါက်မှုထက် လွန်နေတယ်။ သူ အပြင်းအထန် ဝေဖန် ခံရတဲ့အချိန်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ကုန်ကျငွေချက်လက်မှတ်တွေ တွက်ချက် နေတုန်း ဆိုပေမဲ့ လုပ်လက်စကိုရပ်ပြီး သူ့ထိုင်ခုံနောက်မှာ မတ်တတ်သွားရပ်ရင်း ဘာတွေလုပ်ရမလဲ ရှင်းပြပေးလိုက်တယ်။

“အာ...ဒီလိုပုံစံပေါ့လေ” လို့ သူ ပြောရင်း သူ့ရဲ့ ရော်ဘာလို နှုတ်ခမ်းကို ဟန်လုပ်ပြီး လှုပ်နေရဲ့။ “ကူညီလို့ ကျေးဇူးပါကွာ ယူရအေး။ မင်းက အလုပ်ကို သေသေချာချာ သိတာပဲ”

ကျွန်တော့်စားပွဲကို ပြန်လာပြီး လုပ်လက်စ ကုန်ကျစရိတ် ချက်လက်မှတ် တွေ ဆက်လုပ်တယ်။ ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ အလုပ် လုပ်ရတာကို ကြိုက်တယ်။ စာရင်းအင်းဌာနမှာ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က ကုမ္ပဏီရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးကို စီမံတာထက် မျက်ခြည်မပြတ်အောင် လုပ်ရတာ။ ဒါမှ အလုပ်က မခက်ခဲဘဲ အန္တရာယ်မရှိမှာ။ ပျင်းစရာကောင်းပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာမရှိတဲ့ အလုပ်မို့ စိတ်ထက်သန်ပြင်းပြမှုလည်း မလိုအပ်ဘူး။ သဘောကျရုံလောက်နဲ့ အလွယ်တကူလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးပေါ့လေ။ “ယူရအေး ... မနက်ဖြန် သွားသောက်ကြမလား။ ပြီးခဲ့တဲ့လက သွားတဲ့နေရာကိုပဲလေ။ သူတို့ဆိုင်ရဲ့သုံးနှစ်ပြည့်အတွက် ဘိယာဈေးလျှော့ပေးနေတာ” လို့ မစ္စတာ တာဂူချီ လှမ်းမေးတယ်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲက ဘောက်ချာတစ်ထပ်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး “ဆော့ရီး ပါဗျာ။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ခွင့်ယူမလို့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

mgyoe.com

“ကောင်းပါပြီ”

ကံကောင်းလို့ ဆင်ခြေအသင့်ရှိနေတာ။ မစ္စတာ တာဂူချီက စကားပြောရတာ ကြိုက်သူမို့ သူ့နဲ့ အပြင်သွားရတာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းတယ်။ အထက်လူကြီးဆီက ဖိတ်ခေါ်ချက်တိုင်းကို မသိကျိုးကျွံပြုလောက်အောင် ကျွန်တော် သတ္တိရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ကုန်ပါတီတွေ ရောက်လာလို့ ကျွန်တော့်မျက်နှာ မဖြစ်မနေ ပြရတော့မဲ့အခါ ခုချိန်မှာ တတ်နိုင်သလောက် ဖိတ်ခေါ်ချက်တွေကို ရှောင်ရှားဖို့ အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်း စဉ်းစားထားတာပေါ့လေ။

မစ္စတာ တာဂူချီက သူ့ခုံကို လှည့်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း နီးကပ်အောင် ကိုယ်ကိုင်းလိုက်တယ်။ “ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့ဖို့လား”

“အဲဒီလို ပြောမယ်လို့ မှန်းထားတာဗျာ”

“ဟာ ... ထင်သားပဲ။ ကျုပ် ကံဆိုးတာပေါ့” သူ့နဖူး သူ အမူအရာပိုပို ရိုက်ပြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အများကြီး ဖော်ကောင်လုပ်မိလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတွင်းကျိတ် ကျိန်ဆဲရင်း အလိုက်တသိ ရယ်လိုက်တယ်။

မစ္စတာ တာဂူချီက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း လှောင်ပြီး ပြီးတယ်။

“မင်း အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တွဲတာကြာပြီနော်။ မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြု တော့မှာလား”

“အို့... ဒါ ဘာများလဲ” လို့ ကျွန်တော် အကြောင်းအရာ ပြောင်းရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီဂဏန်းတွေက အမြီးအမောက် မတည့်ဘူး။ အရောင်းဌာနက အမာနီ လုပ်ပြန်ပြီ ထင်တယ်။ သူက အမြဲ မွေနေကျလေ။ သူ့ကို ပြန်လုပ်ခိုင်းရမယ်” လို့ မစ္စတာ တာဂူချီ ပြောတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် အတင်းအကျပ် ပြီးထားတဲ့ အပြုံးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ “လူတွေကလေ ကုန်ကျစရိတ် အစီရင်ခံစာတွေကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်တာလဲဆိုတာ ကျုပ်တော့ တကယ် နားမလည်နိုင် တော့ဘူး”

မစ္စတာ တာဂူချီ ရယ်ပြီး သူ့ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်ဘက် ပြန်လှည့်သွား တယ်။

ရုံးခန်းထဲက ဖုန်းမြည်လာတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲမှာ

ထိုင်နေတဲ့ မစ်ယိုရီတာကာက စိတ်ကုန်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဖုန်းကိုင်တယ်။ သူက မကြာသေးခင်ကမှ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်တဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လက်ထောက်ပေါ့ဗျာ။ တုံးတိတိနဲ့ ပြောဆိုပြီးနောက် သူ ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လာရင်း “မစ္စတာ ယူရဆေးကို ခေါ်တာပါရှင်” လို့ ပြောတယ်။

“ဘယ်သူဆီကလဲ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ နာမည်တော့ မသိရဘူးရှင်”

ကျွန်တော် သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း “ကျေးဇူးပါ” လို့ ပြောပြီး ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

နိုင်ငံခြားလုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုဌာနက ဖုန်းခေါ်လာတာ။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက ယူကေကနေ အိမ်တွင်းပရိဘောဂအသစ်တွေ တင်သွင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေတာမို့ ခန့်မှန်းခြေကုန်ကျစရိတ် စာရင်းအကြမ်းကို လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ စာရင်းအင်းဌာနကို တောင်းဆိုထားတာ။ ဒါကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းဖို့ မစ္စတာ တာဂူချီ တာဝန်ယူထားတာ ဆိုပေမဲ့ အခြားဌာနတွေ တစ်ခုခု တောင်းဆိုတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော့်ကိုချည်းပဲ။ ကျွန်တော့်ကို တွန်းအားပေးရတာကိုက သူတို့ သဘောကျလို့ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

ကျွန်တော် hold နှိပ်ပြီး မစ္စတာ တာဂူချီဘက် လှည့်ရင်း “ယူကေအတွက် ခန့်မှန်းခြေကုန်ကျစရိတ် စာရင်းအကြမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလားဗျ။ ကြည့်ရတာတော့ မနက်ဖြန် အစည်းအဝေးအတွက် လိုအပ်မယ် ထင်တယ်နော်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“အာ...ကျုပ် အပြီးမသတ်နိုင်သေးဘူး။ ဒေါ်လာအစား ပေါင် ၆ တွေလေ။ ဦးနှောက်က မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်က မင်းလို အင်္ဂလိပ်စာလည်း မကောင်းဘူးလေ ယူရဆေး” လို့ သူက ပြောပြီး အသနားခံသလို ဟန်ဆောင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတယ်။ “စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော် လုပ်လိုက်ပါမယ်” လို့ နှလုံး တစ်ချက်ခုန်ပြီးမှ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းကို အကြွေးတင်နေပြီ” လို့ မစ္စတာ တာဂူချီက ကျေးဇူးတင် အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မစ်ယိုရီတာကာကလည်း သူ့ဆံပင်ခွဲကြောင်းကို ညှိနေရဲ့။

ဒါက ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းခွင်ကို ပေါင်းရုံးဖော်ပြချက်ပဲ။ အရည်အချင်း

မပြည့်မီတဲ့ အထက်လူကြီးရယ်၊ ကိုယ်နေဟန်ထားကို ဂရုစိုက်တဲ့ လက်ထောက်ရယ်။ ဆိုးရွားသွားနိုင်တာ သိပေမဲ့ ဒီလိုအချိန်မျိုးဆို အလုပ်ထွက်ပစ်ချင်တာပဲ။

လူတွေနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ဆံရမလဲဆိုတာသိဖို့ ကျွန်တော့်အတွက် ခက်ခဲပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဆုံးရွေးချယ်မှုအရ စာရင်းအင်းဌာနမှာ တာဝန်ပေးအပ်ခံရတာ ကောင်းပါတယ်လေ။ အရောင်းဌာနလိုနေရာ မဟုတ်တာပဲ တော်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမှာ အလုပ် လုပ်လုပ် လူတွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရတဲ့ ဖိအားကိုတော့ အလွယ်တကူ မရှောင်တိမ်းနိုင်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။

ကျွန်တော့်အိပ်မက်က ဒီအလုပ်ကနေ ထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် ဖွင့်ဖို့ပဲ။ ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်နှစ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပြည့်ဖြည့်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ စိတ်တူ ကိုယ်တူဖြစ်ကြတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းနှစ်သက်သူ ဖောက်သည်တွေကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားပြောစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ထွက်လို့ မရသေးဘူး။ စုထားတဲ့ငွေက ယန်းတစ်သန်းအောက် နည်းသေးတော့ လုပ်ငန်းတစ်ခု စတင်ဖို့ မလုံလောက်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အခုလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တွေကြောင့် လိုအပ်တဲ့ လေ့လာမှုတွေ၊ ပြင်ဆင်မှုတွေအတွက် အချိန်မရနိုင် ဖြစ်နေရဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီလို ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ရုံးအလုပ်မှာပဲ ပိတ်မိရင်း အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွားတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်ရဲ့ တံခါးဝကို ဖြတ်ဝင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား။ သေချာတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အရာကတော့ ဒီည ကျွန်တော် အချိန်ပို ထပ်လုပ်ရမှာပါပဲလေ။

နောက်တစ်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ကျွန်တော့်ရည်းစား ဟီးနာကို သွားကြိုတယ်။ သူက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ လူနေရပ်ကွက်မှာ သူ့မိဘတွေနဲ့ အတူနေတယ်။ သူ့အိမ်နား ကျွန်တော် ရောက်လာတဲ့အချိန် သူက အပေါ်ထပ် သူ့အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ ခေါင်းပြုကြည့်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို တယုတယ လှမ်းခေါ်တယ်။ “ယို. . .”။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ခြံထဲမှာ မတ်တတ်ရပ် စောင့်နေရင်း သူ ချက်ချင်း ဆင်းလာမယ်လို့ ထင်ထားတာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစား ဟီးနာရဲ့ အမေက တံခါးဝမှာ ပေါ်လာတယ်။

“ယို... သားကို မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်။ နေကောင်း အဆင်ပြေပုံပါပဲ”

“အို့... မင်္ဂလာပါ အန်တီ”

“ဒီနေ့ ညစာစားမယ် မဟုတ်လား”

“အာ... ဟုတ်ကဲ့။ အန်တီက အမြဲ ကြင်နာတာပဲဗျာ”

“ကရိုကထ မများပါဘူး။ သားနဲ့ အတူစားရတာကို ဟီးနာ အဖေက သဘောကျတယ်လေ။ ငါး စားမလား။ အသား စားချင်လား။ ဟီးနာကတော့ ငါး မစားဘူးမို့ အန်တီ သားလာတဲ့အခါတိုင်း ချက်ရတာ ကြိုက်...”

ဟီးနာက တံခါးဝနား မြောက်ကြွ၊ မြောက်ကြွ ရောက်လာလေရဲ့။

“မေမေ... တော်ပြီလေ။ အများကြီး ပြောပြီးပြီပဲ မေမေရယ်”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို သူ လာချိတ်ရင်း သူ့ရဲ့ ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့အမေကို လက်ပြလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ့အမေနောက်ဘက်ကို ဆွဲခေါ်တယ်။ သူ့ဆီက သစ်ခွနံ့လေး သင်းနေရဲ့။

ဟီးနာနဲ့ ကျွန်တော် အသက်ဆယ်နှစ်ကွာတယ်။ သူက ၂၅ နှစ်ပဲ ရှိသေး တာလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဆုံဆည်းခဲ့ကြတာ။ အဲဒီအချိန် တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာရှိတဲ့ လဟာပြင်ဈေးကို သွားပြီးနောက် ကာမာကူရာရှိ ယူအိဂါဟားမားကမ်းခြေမှာ လမ်းလျှောက်နေတာ။ သူက သဲပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို စစ်ထုတ်နေတာများ လေးလေးနက်နက် မျက်နှာအမူအရာနဲ့။ အရေးကြီးတာ တစ်ခုခု သူ ပျောက်သွား တာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်တယ်။ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တဲ့အခါ ပင်လယ်ရောင်စုံကျောက်လေးတွေ စုဆောင်းနေတာလို့ သူ ပြန်ဖြေတယ်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း သေးသေးမွှားမွှားကလေးတွေ လုပ်တဲ့နေရာ မှာ ဒီကျောက်တွေကို အသုံးပြုတာလို့ သူပြောပြီး သူ့ဘေးနားက ဘူးထဲမှာ အစိမ်း ရောင်နဲ့ အပြာရောင်ကျောက်တွေ အမျိုးမျိုးအပြင် ခရစ်တွေရော၊ ကြယ်ငါးအခြောက် တွေရောပဲ။

ပင်လယ်ရောင်စုံကျောက်ဆိုတာ ဟိုးအဝေးကြီးကနေ လှိုင်းနဲ့ ပါလာပြီး ကမ်းခြေမှာ လှိုင်းပုတ်လို့ တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျောက်တွေပေါ့။ ရေကရားအကွဲတွေ၊ ပုလင်းကွဲတွေဟာ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် လူးလွန်လာပြီး အနားသားတွေဟာ ချောမွေ့ သွားတဲ့အထိ ပွတ်တိုက်ခံရတယ်။ အခြားနိုင်ငံတွေရဲ့ ကမ်းခြေတွေဆီ ရောက်သွား တော့ သဘာဝရဲ့ ပြောင်မြောက်တဲ့ အနုပညာပစ္စည်းတွေနဲ့ တူပါရဲ့။

“ဒီကျောက်တွေကို ဟိုးအဝေးက တစ်စုံတစ်ယောက် ဟိုးအရင် နီးက တစ်ကြိမ်တစ်ခါ သုံးစွဲဖူးပါလားလို့ တွေးကြည့်တာ စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းတယ်”

mgyoe.com

နော်။ ဘယ်သူကများ၊ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အချိန်မှာ သုံးခဲ့လောက်ပါလိမ့်လို့ ကြိုးစား
စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရတာကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်။ မတွေးဘဲကို မနေနိုင်တာ”

‘ကျွန်တော့်လိုပဲပေါ့။ ကမ္ဘာကြီးကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်တဲ့ပုံစံအတိုင်း
သူလဲ အဲဒီလိုမျက်စိနဲ့ပဲ ရှုမြင်တာ’ လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ဘေး
နားမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး သဲတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒါတွေအားလုံး တွေ့
ရတယ်။ ခြောက်နေတဲ့ ပင်လယ်ရေညှိ၊ ရေမျောကမ်းတင် သစ်အပိုင်းအစတွေ၊
ကျောက်စရစ်ခဲတွေ၊ ကမ်းခြေစီး ကြိုးသိုင်းဖိနပ်တစ်ဖက်၊ ပလတ်စတစ်အိတ်တွေ၊
ပုလင်းအဖုံးတွေ။ အမှိုက်လို့ နာမည်တပ်ရမဲ့ သင်္ဘောပျက်အပိုင်းအစတွေကောပဲ။
နောက်ထပ်ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်ရင်တော့ ဒါတွေဟာ ရတနာတွေပေါ့။ ကမ်းခြေဟာ
ဒီအရာတွေကို ရှာတွေ့ဖို့အတွက် ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့ မြေပြင်ပေါ့လေ။

ကျွန်တော် အနီရောင် ကျောက်အပိုင်းအစကလေး တွေ့လိုက်တယ်။
ပဲတောင့်ပုံစံမျိုးပဲ။ “ဒါ ဘာလဲ” လို့ ကျွန်တော် သူ့လက်ထဲထည့်ပေးရင်း မေးလိုက်
တယ်။

ဟီးနာက လည်ချောင်းရှင်းသလိုလုပ်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်ရင်း မျက်လုံး
တွေ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားတယ်။ “လှလိုက်တာရှင်။ အနီရောင်က ရှားတယ်လေ။
တကယ် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

‘ရပါတယ်ဗျာ’ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက်
အလျင်စလို နှုတ်ဆက်ထွက်လာလိုက်တယ်။ သူက နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းပေမဲ့ ဘာ
ပြောရမှန်း ကျွန်တော် မသိတာမို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း
ကျွန်တော် သိပ်ကံကောင်းတာ ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကံကောင်းတာ
ထက် ပိုတယ်လို့တော့ မထင်မိဘူး။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒါဟာ အဆုံးသတ်မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ပတ် ပိတ်ရက်
မှာ ကျွန်တော်တို့ မတော်တဆ ဆုံကြပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ တိုက်ခိုက်
ပြခန်းစင်တာမှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဈေးမှာပေါ့လေ။ ဆိုင်ခန်းအသေးကလေး
တွေ ရာပေါင်းများစွာနဲ့ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြတဲ့ လူတွေကြားမှာမှ ဟီးနာနဲ့ အမှန်
မထင် ဆုံရတာဟာ တကယ်အံ့ဖွယ်ပါပဲ။ ပြောရမှာတော့ ရှက်စရာကောင်းပေမဲ့
သူ့အနားက လေထုက လင်းဝင်းတောက်ပနေသလိုလို။ ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့
တော့ မခေါ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ စိတ်ကူးရတာနဲ့ ကောက်ကာငင်ကာ ခေါ်လိုက်တာ
မျိုး။ ဘာမှတောင် မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ သူလည်း အင်မတန် အံ့အားသင့်သွားတာ။

ကျွန်တော်တို့ ခဏခဏကားပြောပြီးနောက် လက်ဖက်ရည် အတူသောက်ဖို့ သူ့ကို တောင်းဆိုလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မပိုးပန်း ဖူးဘူး။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးကို ခဏခဏ ပြန်တွေးဖြစ်ပြီး အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့မိလို့ ခုချိန်ထိ အံ့အားသင့်နေဆဲ။

ကျွန်တော်တို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေအကြောင်း စိတ်အားထက်ထက် သန်သန်နဲ့ မျှဝေဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပိုပြီး စိတ်ချင်းနီးစပ်သွားတာမို့ လှည့် ပတ်သွားလာဖို့ ဆိုင်တွေရှာဖွေကြ၊ ပွဲတွေအတူတက်ကြနဲ့ အချိန်ကုန်လွန်ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း တစ်နေ့နေ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် အတူဖွင့်ကြမဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ရုံသက်သက်ပါပဲ။ ‘တစ်နေ့နေ့’ ဆိုတာက ကျွန်တော် အငြိမ်းစားယူပြီးမှ ဒါမှမဟုတ်ရင် ထိပေါက်မှပဲလို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်တာကိုး။ ဒီအိပ်မက် တကယ် အမှန်ဖြစ်လာအောင်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်တောင် လေးလေးနက်နက် ဆန္ဒရှိနေတာကို ဟီးနာ မသိတာ သေချာပါတယ်။ အငြိမ်းစား ယူဖို့က နှစ်တွေအများကြီး လိုသေးတာမို့ အချိန်ကျလာရင် ကျွန်တော့်မှာ လုပ်ငန်း စဖို့ ဇော၊ ခွန်အား၊ ငွေအင်အား မရှိတော့မှာကိုလဲ စိုးရိမ်မိပါရဲ့။

ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့တတွေ ‘တွင်းထွက်ပစ္စည်းတွေနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်း’ ဆို တဲ့ ဟောပြောပွဲကို ဟီးနာ ရှာတွေ့ထားတဲ့ သူတို့ရပ်ကွက်ရှိ ရပ်ကွက်အသင်း တိုက်မှာ သွားနားထောင်ကြမယ်။ သိရသလောက်တော့ အဲဒီနေရာဟာ မူလတန်း ကျောင်းဘေးမှာ ရှိတာ။ ဟီးနာ တက်ခဲ့တဲ့ကျောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ “ရပ်ကွက် အသင်းတိုက်ကိုတွေ့ခဲ့တာ ကျွန်မ တော်တယ်နော်” လို့ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ “အွန်လိုင်းဆိုင်လေးလုပ်ရင် အကူအညီဖြစ်အောင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ဖို့ ရှာနေရင်း အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်တာ။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းက သိပ်တန်ဖိုးရှိတာ။ နှစ်နာရီအတွက် ယန်းနှစ်ထောင်ပဲ။ တစ်ယောက်ချင်း သင်ရသလိုမျိုးပဲ။ ခုတော့ ပုံမှန်သွားတက်ဖြစ်တယ်။ ရပ်ကွက်အသင်းတိုက်က သိပ်အံ့အားသင့်စရာကောင်း တဲ့ နေရာပဲ။ ဟောပြောပွဲတွေ၊ အတန်းတွေ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ စုံနေရာပဲ”

ပင်လယ်ရောင်စုံကျောက်တွေနဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကလေးတွေ ပြု လုပ်ရုံလောက်နဲ့ မတင်းတိမ်တော့ဘဲ ဟီးနာက ဒါတွေကို ဘယ်လို ရောင်းရမလဲ ဆိုတာ တွေးနေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ထောက်ပံ့ဖို့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအတွက် ပူပင်စရာ မလိုအပ်ဘူးဆိုတာက သူ့မှာ တစ်ပတ်သုံးရက် အချိန်ပိုင်းအလုပ်ရှိပြီး မိဘအိမ်မှာ နေတာကိုး။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေ လုပ်ပြီး

အွန်လင်းဆိုင်လုပ်ဖို့ သူ့မှာ အချိန်တွေ ပေါများတယ်။ ကျွန်တော့်လိုမှ မဟုတ်တာဗျာ။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန် အပြစ်တင်လိုက်တယ်။ 'စိတ်ကောင်းကောင်းထားပါ'။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်အသင်းတိုက်ကို ရောက်တော့ အဲဒါဟာ ခုဆိုရင် ကျောင်းနဲ့ သီးသန့်ခွဲထွက်နေတဲ့ အဖြူရောင် အဆောက်အအုံဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အထဲဝင်ပြီး နာမည်စာရင်း၊ လာရတဲ့အကြောင်းအရင်း၊ ရောက်တဲ့အချိန် စတာတွေကို ဧည့်ကြိုစားပွဲမှာရှိတဲ့ စာရွက်မှာ စာရင်းသွင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့ မနက်မှာ ကျွန်တော်တို့ အရင်ရောက်နေကြပြီး အစည်းအဝေးခန်း၊ ဂျပန်စတိုင်အခန်း၊ စာကြည့်တိုက်တို့ကို အသုံးပြုတဲ့ လူဆယ်ယောက်လောက်ရှိတာ သတိပြုမိတယ်။ ဒီနေရာမှာ စာကြည့်တိုက်ရှိတယ် ဆိုတဲ့အချက်ကြောင့် ကျွန်တော် အံ့ဩမိတယ်။

ဟောပြောပွဲက အစည်းအဝေးခန်းဘီမှာဖြစ်ပြီး ပရိသတ်က လေးယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အပြင် အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျားနှစ်ယောက်။ ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်နည်းနည်းကပဲ ဒီလိုပုံစံ ဟောပြောပွဲအတွက် သင့်တော်တာ ဖြစ်လောက်မယ်။

ဟောပြောသူက အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ် အမျိုးသား။ မစ္စတာမိုဂျီလို ခေါ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တာကနေ အစပြုတယ်။ တွင်းထွက်ပစ္စည်းထုတ်လုပ် စီမံတဲ့ စက်ရုံမှာ သူ အလုပ်လုပ်ကြောင်း ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း တွင်းထွက်ပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်စားလာပြီး သူ့ဝါသနာပါဖြစ်လာတယ်တဲ့လေ။ သူက တွင်းထွက်ပစ္စည်း ဆန်းစစ်သူအဖြစ် အရည်အချင်းပြည့်မီပြီး ဟောပြောပွဲတွေ လုပ်တယ်။ အချိန်ရတဲ့ အခါတိုင်းလဲ စေတနာ့ဝန်ထမ်းလို ပြောရလောက်အောင် လေ့လာရေးခရီးတွေ တာဝန်ယူ ဦးဆောင်တယ်။

အင်း... သူ့ဝါသနာက သူ့အချိန်နဲ့ အာရုံစိုက်မှုတွေ အားလုံးနီးပါး ပေးထားတဲ့ စိတ်ထက်သန်ပြင်းပြမှုဖြစ်ပြီး ဒါတွေအားလုံးကို သူ့စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လုပ်နေတာပဲ။ ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါတွေလုပ်ရလို့ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် လုံးဝ မဖြစ်တာ သေချာတယ်။

ဒီလို သဘောထားမကြီးတဲ့ အတွေးတွေက ဟောပြောပွဲကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားလောက်အောင် အာရုံမပျက်စေပါဘူး။ မစ္စတာမိုဂျီက တွင်းထွက်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးနဲ့ သူတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ပို့ချတယ်။ ရှားပါးတဲ့ တွင်းထွက်ပစ္စည်း နမူနာတွေရယ်၊ မှန်ဘီလူးအသေးကို ဘယ်လို မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးရမလဲဆိုတာရယ်

ပြသပေးတယ်။ အဲဒီနောက် သူက ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ချင်းစီကို ကျောက် တစ်တုံးပေးတယ်။ ငါးစင်တီမီတာလောက်ရှည်ပြီး ခရမ်းရောင်နဲ့ အဝါရောင်အဆင်း တွေနဲ့ အမှတ်အသားလုပ်ထားတယ်။ “ဒါက ဖလူအိုရိုက်ဒ်လေ။ အာဂျင်တီးနားက ရတာ” လို့ သူ ပြောတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒါကို ပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်ကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျောက်တွေကို ဖန်ပြွန်ရှည်နဲ့ ရေတစ်စက်ချပြီး ကော်ဖတ် နဲ့ တိုက်ချွတ်ကြတယ်။ ချောမွေ့သွားတဲ့အခါ ရေဆေးပြီးနောက် ပိုပြီး ကောင်းတဲ့ ကော်ဖတ်နဲ့ နောက်ဆုံး တိုက်ချွတ်ကြတယ်။ မချောမွေ့တာတွေ ကုန်စင်သွားတဲ့အခါ အစင်းကြောင်းတွေက သိသိသာသာ ပေါ်လွင်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့စိတ်ကူးထဲက ဆိုင်မှာလဲ ဒီလိုလုပ်နေပုံကို ပုံဖော်ကြည့်တယ်။ တွင်းထွက်ပစ္စည်းတွေ သီးသန့်ထားလို့ရမဲ့ နေရာလေးလုပ်ပြီး ကျွမ်းကျင်သူတွေကို ဖိတ်ခေါ်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးပုံစံနဲ့ ဟောပြောပွဲ အသေးစားလေးတွေ လုပ်ဖြစ်မယ်။

မိနစ် ၉၀ ပြည့်သွားတဲ့အခါ ဟီးနာက ဆရာနဲ့ စကားပြောဖို့ ကျွန်တော် စောင့်ပေးနိုင်မလား မေးတယ်။ “တွင်းထွက်ပစ္စည်းတွေနဲ့လဲ အသုံးအဆောင်တွေ လုပ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သီးသန့်ကျောက်တွေရဲ့ မာကျောမှုနဲ့ သင့်တော်မှုတွေကို ဆရာကို မေးချင်လို့”

ဟီးနာက သူ့အွန်လိုင်းဆိုင်အတွက် ရည်မှန်းချက်ကြီးတာ သေချာတယ်။ သူ့ကို တားမြစ်ဖို့လည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အကြောင်းပြချက်မရှိပါဘူး။ “ရတယ်လေ။ ဒီမှာ စာကြည့်တိုက်ရှိတာမို့ ကိုယ် စာအုပ်သွားရှာအုံးမယ်။ ဟီးနာ အေးဆေးလုပ် နော်”

လျှောက်လမ်းအဆုံးမှာရှိတဲ့ စာကြည့်တိုက်က ကျွန်တော် မျှော်မှန်းထား တာထက် ပိုကြီးတယ်။ နံရံမှာ ကပ်စီထားတဲ့ စာအုပ်စင် အတန်းလိုက်တွေရယ်၊ အလယ်ခေါင်မှာရှိတဲ့ စာအုပ်စင်တွေရယ်။ ရေတပ်အပြာရောင် ရှေ့ခါးဖုံးစည်း ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စာအုပ်တွေရဲ့ ဘားကုတ်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေး နေတာကလွဲလို့ ကျွန်တော် တွေ့ရသလောက် အခြားလူတွေ မရှိဘူး။

တံခါးနဲ့ အနီးဆုံး နံရံတစ်လျှောက်က စင်တွေကို အကြမ်းဖျင်း လျှောက် လေ့လာကြည့်တယ်။ ရပ်ကွက်အသင်းတိုက်က မူလတန်းကျောင်းနဲ့ သိပ်နီးတာမို့ စာကြည့်တိုက်ရှိ စာအုပ်တွေစုစည်းမှုကို ကလေးစာအုပ်တွေ ပိုအလေးသာမယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆထားတာ။ ဒါပေမဲ့ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုရဲ့ စံပုံစံနဲ့ ညီမျှပြီး စာအုပ် မျိုးစုံတွေ့ရလို့ တကယ် အံ့သြမိပါရဲ့။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေ ရှာလိုက်တော့ လက်မှု အနုပညာကဏ္ဍမှာ ချက်ချင်းတွေ့လိုက်ရတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး လှန်လှောကြည့် ပြီးနောက် ဆိုင်ဘယ်လိုဖွင့်ရမလဲဆိုတဲ့ စာအုပ်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ရှေ့ဖုံး ခါးစည်းနဲ့ မိန်းကလေးက သူ့လက်ထဲမှာ စာအုပ်တွေ တပုံတပင်နဲ့ ဖြတ်လျှောက် သွားတယ်။ ပြန်စီမံလို့ ထင်ပါရဲ့။

“တစ်ဆိတ်လောက် ခင်ဗျာ... စီးပွားရေးစတင်တာရယ်၊ စီမံခန့်ခွဲတာရယ် နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ရှိလား ခင်ဗျာ” လို့ သူ့ကို ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ သူ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပုံပဲ။ “အာ... အင်း... စီးပွားရေးအကြောင်းပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိဆိုရင်လည်း အသုံးဝင်လောက်မယ်” သူ့နာမည်ကတ်ပြားမှာပါတဲ့ နာမည်က နိုဇိုမီမိုရီနာဂါ။ သူက ဆယ်ကျော်သက် လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အသည်းအသန် စဉ်းစားနေပုံရလို့ ကျွန်တော် ခံစားချက် မကောင်းတာနဲ့ “အို့...စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ” လို့ ကျွန်တော်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး တောင်းဆို ချက်ကို ပယ်ချတဲ့အနေနဲ့ သူ စိတ်အေးသွားအောင် ပြောလိုက်တယ်။

နိုဇိုမီမိုရီနာ နီရဲသွားပြီး “ဆောရီးပါရှင်။ ကျွန်မက အလုပ်သင်ပဲ ရှိပါ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနောက်ဘက်နားမှာ ရည်ညွှန်းကောင်တာက စာကြည့်တိုက်မျှ နဲ့တော့ အစ်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်ရှင်”

သူ ညွှန်ပြတဲ့ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြက်ကနေ တွဲလောင်းချ ထားတဲ့ ‘ရည်ညွှန်းချက်’ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရတယ်။ ဒီစာကြည့်တိုက်က သေးငယ်ပုံ ရပေမဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ စာကြည့်တိုက်မျှရှိတာက အရေးမပါတဲ့ ပံ့ပိုးမှုမဟုတ်ကြောင်း သင်္ကေတပဲ။

ကျွန်တော် အနောက်ဘက်ကိုသွားပြီး အခြားတစ်ဖက်က ရည်ညွှန်းကောင် တာရှိတဲ့အကန့်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ နှစ်ခါပြန်ကြည့်ရတယ်။ စားပွဲနောက် မှာထိုင်နေတဲ့ သူက ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ ကြီးတယ် ဆိုတာက သိပ်ကြီးမားတာမျိုး။ သူ့ခေါင်းက ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တင်ထားသလိုမျိုးမို့ ပေါက်ကွဲထွက် တော့မဲ့အတိုင်း။ ခေါင်းနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြား လည်ပင်းကို မတွေ့ရဘူး။ သူက အဝါ နုရောင် ရှေ့ဖုံးခါးစည်းနဲ့ ဆင်စွယ်ရောင် သိုးမွေးရင်ကွဲအင်္ကျီဝတ်ထားပြီး သူ့အသား အရေက တစ္ဆေလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့။ ဝဝတုတ်တုတ် နှင်းလူရုပ်ကိုတောင် အမှတ်ရ သွားတယ်။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ အနားကပ်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာက အံ့ဆွိမ်း